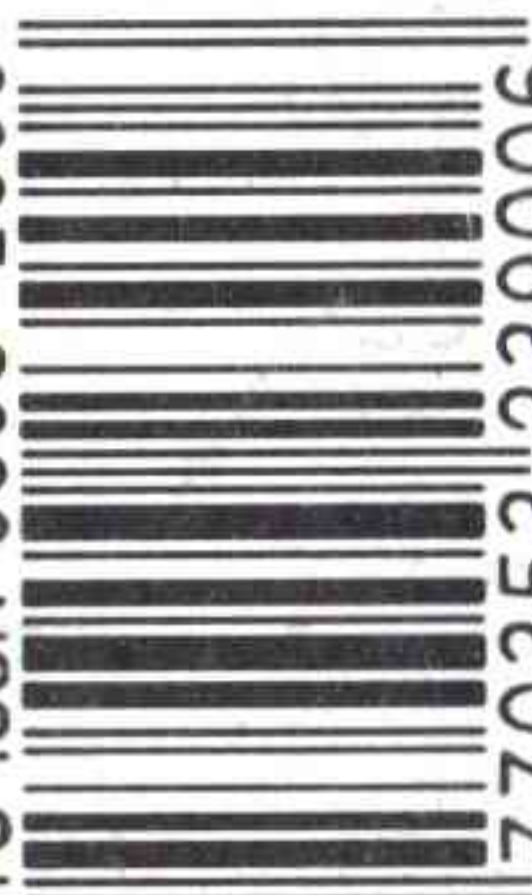

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 4000 d broj 814

VPA

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

Mark Hickory

**PRIJAVA
IGRA**

Mark Hickory

PRLJAVA IGRA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman) Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupovac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: OOUR
Stamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Mark Hickory: Prljava igra
Copyright: VPA
Recenzija: Marijan Krmpotić

Laso broj 814 izlazi 19. 5. 1989.
u nakladi od 60.000 primjeraka.

I

Salun »Srebrni dolar« bio je i te subotnje večeri prepun. Svi su stolovi bili zauzeti, a za šankom je vladala neopisiva gužva. Žamor, buka i galama ispunjavali su zadimljenu prostoriju.

Jim Lewry, zvan Berserk, nemarno odbaci karte na stol i otpivši nekoliko gutljaja viskija zapali novu cigaretu. Izgledao je opušteno i tek bi ponekad zatreperio sivoplavim očima što se moglo pripisati ustajalom duhanskom dimu.

Njegovi partneri u večerašnjoj partiji pokera bili su gradski sudac, rančer Wilson i kockar Tyron Collins. Prvu je dvojicu poznavao iz viđenja, dok je kockara večeras vidio prvi put.

Već na prvi pogled, kicoški odjeven u crno odijelo sašiveno po najnovijoj istočnjačkoj modi, kockar mu se nije dopao. Naročito njegovi pohlepni pogledi na hrpu novčanica koja se nalazila ispred rančera Wilsona.

Poluspuštenih treparica, Berserk je neupadljivo promatrao Tyrona Collinsa i čekao da ovaj napravi grešku. Već kod trećeg dijeljenja zamijetio je da bezobzirno i samouvjereno vara.

Služio se jeftinim trikovima na koje su nasjedali samo ljudi neupućeni u tajne kocke.

Na čelu rančera Wilsona počele su izbijati krupne kapi znoja. Dosađ je izgubio preko dvije tisuće dolara, i to samo zahvaljujući vještim Tyronovim rukama. Na stolu je ležao njegov posljednji novac i njegova posljednja nada da vrati barem nešto od izgubljenog.

Berserk i gradski sudac odustali su od ove runde.

Tyron Collins se zlurado cerekao dok je lisičjim očima probadao rančera. Wilson je u rukama, koje su jedva primjetno podrhtavale, imao full dama i bio siguran u dobitak. Ali je Tyron imao posve druge namjere.

Vješto izvučenu kartu iz lijevog rukava munjevito je, na pola puta, zaustavila snažna Berserkova desnica. Naočigled svih prisutnih trefov as ostao je dopola viriti iz kockareva rukava. Naglo ustavši, Berserk se prijeteći nadnio nad Tyrona koji je probljedio.

— Vi ste završili s igrom, Collins!

U salunu je nastao muk. Kao da su nešto predosjećali, svi prisutni

gosti okrenuše se prema njima u iščekivanju daljnjeg razvoja neprijatnog događaja.

Zaprepašteni gradski sudac i gnjevni rančer Wilson bez riječi su zurili u prestrašeno kockarovo lice. Sve je to potrajalo možda sekundu ili dvije, a potom se u Tyronovim očima počeo pojavljivati prijeteci sjaj:

— Prokleti gade! Sklanjaj te smrdljive šape!

— Začepi gubicu! — prekine ga razdraženi Berserk, pojačavajući stisak ruke, tako da je Tyronov zglobov pobijelio.

— Ja ću ti pokazati, ušljivo kobile! — vrisne Tyron.

U desnoj mu se ruci, kao čarolijom, stvorio pištolj.

Jim Lewry nije uzalud dobio nadimak Berserk. Divlji borac! Avanturist koji je bio brz u potezanju revolvera, po mnogima jedan od najbržih. Očekivao je nešto slično od Collinsa, jer je znao da se ljudi njegova kova znaju služiti samo prljavim trikovima.

Naglim trzajem zavrne mu lijevu ruku i dok mu je Tyron bio okrenut leđima, nemilosrdno ga udari iza uha. Tyron Collins nosom zaruje po prljavom podu saluna.

Ali, vješt, poput mačke, Collins se okrene na leđa i pokuša zapucati.

No Berserk se već našao pokraj njega. Nogom mu izbije pištolj iz ruke, te ispaljeni metak završi u čadavoj tavanici.

Tyron nevjerojatnom brzinom skoči na noge i zamahne šakom. Berserk s lakoćom zaustavi njegov udarac, te ga desnicom raspali posred lica.

Na čuđenje svih, kockar zatetura samo nekoliko koraka unatrag, zatrese glavom i ispljune dva polomljena zuba. Niz bradu mu se cijedila pljuvačka pomiješana s krvlju. Iz

očiju su mu sijevale iskre. Brzom kretnjom zgrabi slobodnu stolicu i zavitla je u pravcu svog protivnika.

Berserk se sagne u posljednji trenutak.

Stolica preleti iznad njegove glave i tresne u policu s pićem. Začu se zveket i lomjava polupanih boca i čaša. U dva veoma brza skoka, poput pume koja napada plijen, Berserk se stvorio kraj kockara.

Tyron je očajničkim naporom uspio zgrabiti s obližnjeg stola dopola ispijenu bocu viskija.

Prije nego što je zamahnuo da zada odlučujući udarac, u glavi kao da mu je nešto prsnulo. Salunski su gosti sa čuđenjem i nevjericom u očima promatrali prizor ispred sebe.

Poput kovačkog malja, naizmjenično su sijevale čaše ljevice, čaše desnice. Tyronova je glava letjela amo i tamo. Pogled mu se zamutio i ispred sebe je posve nejasno razabirao spodobu svog protivnika.

Jedan časak kockarovo je tijelo lebdjelo u zraku, a potom muklo tresne o pod.

Tyron ostade nepomično ležati, jedva je davao znakove života. Lice mu je bilo posve izobličeno, a odijelo zgužvano i umrljano krvlju. Bilo je sigurno da takve udarce još nije dobio u životu.

Na mig barmena dvojica salunskih momaka izbaciše ga napolje. Pljunuvši za njim, Berserk popravi ovratnik kožnog kaputa, te se zaputi prema svom stolu.

Gradski sudac i rančer Wilson promatrali su ga s divljenjem i poštovanjem. Od uzbuđenja nisu mogli ni riječi prozboriti. Pokupivši svoj novac, Berserk ih letimično pogleda, pa krene prema šanku gdje je naručio dvostruki viski.

— Dopustite da ovo ide na moj račun — prvi se snade rančer koji

ga je pratio u stopu. — Vaš sam dužnik cijelog života.

— Nije vrijedno spomena — razvuče Berserk usta u nestašan smijesak.

— Ali, vi ste me spasili. Ovo mi je novac od prodane stoke i zahvaljujući vama ja sam opet svoj čovjek.

— Vjerujem da ćete ubuduće paziti s kim sjednete za kartaški stol.

— Od večeras ne znam ni za kakvu kocku — zadovoljno progunda rančer, očito sretan što je Berserk prihvatio njegov razgovor.

U međuvremenu im se pridruži i gradski sudac koji je tapšao Berserka po širokim leđima.

Žamor i galama ponovo ispuniše prostoriju. Nemili događaj kao da je bio zaboravljen.

Za to vrijeme, na drugom kraju šanka, trojica sumnjivih tipova, koji su ušli nedugo poslije tučnjave, naručiše bocu viskija. Cijelo su vrijeme nešto povjerljivo međusobno šaptali.

Bila su to trojica stalnih pratilaca svog šefa Tyronea.

Čim su saznali što se dogodilo, odmah su se zaputili u salun s namjerom da osвете šefa. Ako uspiju srediti tog razmetljivca, Craven, Bodler i Giddy očekivali su bogatu nagradu. Ali kad su se našli nadomak cilja, osjetiše nesigurnost. U dubini duše bili su kukavice koje su znale pokazivati snagu samo na slabijima od sebe.

Pronicljivom oku barmena, koji je svoj posao radio već godinama, nije moglo ništa promaknuti.

Bez riječi posluži trojku, a pri tome ih malo promotri. Odmah je znao tko je pred njim. Začas se sjetio odakle ih poznaje. Prije dva mjeseca, u odsutnosti šerifa, njih trojica zajedno s Tyronom izazvali su ovdje nezapamćenu gužvu i tučnjavu. Pritom su isprebijali nekoliko

kauboja koji su se usudili Tyronea nazvati varalicom.

Zaključio je stoga da bi ponovo moglo doći do gužve. Nehajno se sagne i neprimjetno kretnjom otkoči sačmaricu koja se nalazila ispod šanka. Zatim napuni tri čaše piva i gurne ih prema Berserku i društvu, rekavši:

— Kuća časti, gospodine Berserk.

Ovaj ga iznenađeno pogleda, a onda se nasmiješi uhvativši pogled i znakove upozorenja, koje mu je barmen davao. Potvrdno kimne, ne mijenjajući izraz lica.

Kad se barmen udaljio da posluži nove goste, Berserk se polagano okrene u pravcu trojice došljaka i ledenim pogledom odmjeri jednog po jednog.

Hladnoća i odlučnost koja je izbijala iz njegovih očiju pokoleba svu trojicu. Potražiše čaše, dok je Berserk nemarno spuštao desnicu k svom revolveru.

Uto uđe u salun šerif McDonell i čvrstim, odmjerenim koracima zaputi se k Berserku:

— Zdravo, Jime! Čujem, imao si neprilika?

— Zdravo, Irče! Ništa osobito, osim što sam jednom nitkovu morao očitati pouku iz lijepog ponašanja — naceri se Berserk.

— Nadam se da doktor neće morati do kasno u noć pružati svoje usluge lakomislenim budalama — zaključí McDonell dok se rukovao sa svojim prijateljem, znajući vrlo dobro kako Berserk dijeli pouke o lijepom ponašanju.

— Čistimo se odavde! — progunda Craven, koji se očito smatrao vođom.

Bodler i Giddy bez pogovora iskapiše čaše, te sva trojica iziđu iz saluna.

Kad su se našli napolju, na svježem zraku, odahnuli su. Iako su bila

trojica, nijedan od njih nije bio siguran da bi Collinsu uspjeli očitati pouku.

Jer, bio je previše tvrd orah i za njihovog šefa od kojega su zazirali, a kamoli za njih. Tješili su jedan drugoga da je za sve kriv šerif koji se iznenada pojavio.

Gradski sudac i rančer Wilson povukli su se na drugi kraj šanka, ne želeći smetati dvojici prijatelja u njihovu razgovoru.

Berserk nije želio podnijeti prijavu protiv Tyrona, iako ga je šerif upozorio da je on prijava i podmukla ništarija, koji ne preza ni od čega, pa čak ni od metka u leđa.

Od barmena je saznao da Tyron ima brata bankara u gradiću Backwoodsu, udaljenom nekoliko dana jahača. Berserk je vrlo dobro poznao taj grad, jer mu je tamo živio prijatelj. Kao kroz maglu sjećao se i lika naduvenog bankara Jacka Collinsa, koji je slovio kao uvaženi i pošten građanin.

Jack Collins je bio vlasnik banke, hotela, saluna, gradske konjušnice, a ujedno i gradonačelnik. Njegov brat Tyron bio je vlasnik najvećeg ranča u okolini, iako je rančem »Trokut« upravljao Jack.

Tyron se malo zadržavao na ranču, i to samo na izričitu naredbu svog brata. Više se volio skitati od grada do grada u pratnji trojice revolveraša i izazivati sudbinu. Njegovo je zanimanje bila kocka, lagan život i ganjanje jeftinih salunskih žena.

Sve što je saznao, Berserku se nije nimalo dopadalo i odjednom se počeo osjećati nelagodno i neprijatno. Više nije bio raspoložen ni za piće, ali snagom volje uspio je turbotne i crne misli potisnuti iz glave.

U njegovom burnom, lutalačkom životu nevolje su dolazile same od

sebe, a sukobi su bili neizbježni. Upadao je iz gužve u gužvu, ali je dosad uspijevaao sačuvati cijelu kožu.

II

Ranč »Zvijezda«, vlasništvo Bena Slatara, nalazio se na najboljem položaju.

Pašnjaci bogati sočnom travom usred kojih je, poput zmiје, vijugao bistri potok. Sa sjeverne strane ranč se naslanjao na prve padine Sive planine, a sa zapadne je graničio s rančem »Trokut«. Na jugu i istoku bila je podignuta žičana ograda.

Bliže gradu bilo je još nekoliko manjih rančeva i pokoja farma, koju su stočari ovdje ostavljali na miru. Sa svima njima Ben Slater je bio u veoma dobrim odnosima. Izuzetak su bila jedino braća Collins.

Nakon prvih teških i mukotrpnih godina Benu i njegovoj porodici krenulo je veoma dobro. Čak su uspjeli proširiti ranč.

Ali je prošla godina bila sušna, a i učestale krađe goveda u posljednje vrijeme dovele su ga do toga da je bio primoran tražiti pozajmicu.

U međuvremenu ih je, skrhana teškom i opakom bolešću, napustila Hellen. Ben i njegovo dvoje djece, Harry i Nancy, jedno su vrijeme očajavali, ali je život tekao dalje.

Prve nevolje i nesuglasice s Collinsovima započele su pričom pijanog skitnice da u Sivoj planini ima zlata. Od tog dana Jack Collins je počeo vršiti pritisak na Bena da mu proda ranč i potraži sreću na nekom drugom mjestu. Naime, on i njegova porodica u ovoj zabiti i divljini, gdje vlada zakon jačeg i surovijeg, nemaju što tražiti.

U međuvremenu su se pojavili i prvi kopači zlata. Pokoji od njih us-

pio bi pronaći nekoliko sitnih zlatnih grumenčića, ali su nakon nekog vremena počeli odustajati jedan po jedan.

Zlata kao da je odjednom nestalo.

Bez obzira na sve to, Collinsovi su i dalje pojačavali pritisak. Kako Ben nije htio ni čuti za njihove prijedloge i ponude, počeli su mu otvoreno prijetiti. No sve je završilo samo na riječima. Ben se pitao dokle će to potrajati.

Jack Collins nije olako odustajao od svojih namjera. Razmišljao je neko vrijeme o tome kako bi Bena otjerao s njegove zemlje. Nije htio otvoreno primjenjivati silu, ne želeći uprljati svoj ugled.

A onda je skovao plan za čije je ostvarenje imao sve uvjete: novac, moć, ugled, te osim poštenih kaubojaca tucet podmuklih i opasnih revolveraša koji su, manje-više, bili ucijenjeni u nekoliko saveznih država.

Ben Slater je bio primoran zadužiti se kod Jacka Collinsa za tri tisuće dolara. Da bi dobili šestomjesečni kredit, Slaterovi su morali dati u zalog cijeli svoj ranč zajedno sa stokom. Ako u ugovoreno vrijeme ne uspiju vratiti pozajmicu, uvećanu za kamate, cijeli će ranč pripasti Jacku Collinsu. Ali to je za Slaterove bio jedini način da dođu do novca koji im je itekako bio potreban.

Ben Slater i njegovi kauboji, predvođeni nadzornikom Janse-
nom i njegovim sinom Harryjem, mučili su se kao nitko živ.

Radili su od zore do mraka. Ali, sve češće krađe goveda, koja su prikupljali za prodaju da bi na taj način došli do potrebnog novca, učinile su njihov položaj vrlo zamršenim i nepovoljnim.

Krađe su najviše pogodile ranč »Zvijezda«, iako ni okolni rančeri

nisu bili pošteđeni, ali u manjoj mjeri od Bena.

Čak je i Tyron Collins, u dva navrata, prijavio krađu goveda sa svojih pašnjaka. Pritom je u gradu stvarao nezapamćenu gužvu i derao se na šerifa Collistera da je običan nesposobnjaković. Tada bi šerif, naočigled svih građana, organizirao velike potjere koje su se, nakon nekoliko dana, vraćale neobavljena posla.

Slaterovi su sumnjali da je iza svega toga Jack Collins sa skupinom svojih neobuzdanih revolveraša, ali za to nisu imali nikakvih dokaza. Ostalo im je još svega mjesec dana da podmire dug. U protivnom će morati napustiti ranč.

Jednog sunčanog dana Ben Slater se zaputio u Backwoods zajedno s nadzornikom Jansenom. Trebalo je da popune zalihe namirnica, no usput je odlučio posjetiti Jacka Collinsa i zamoliti ga za odgodu vraćanja duga.

— Zdravo, Jack! — progundao je Slater s vrata.

— Zdravo, Bene! — začudi se tobože Jack, dok je iza masivnog pisaceg stola pripaljivao finu, mirišljivu cigaretu. — Trebaš li nešto ili si mi se došao žaliti da ti je ponovo ukradena stoka? Odmah da znaš, ni ja nisam pošteđen nevolja koje su spopale i tebe.

— Jack, htio sam te zamoliti da mi odgodiš vraćanje duga — teško izusti Ben.

Jack Collins se počeo zlorado cerekati.

— Vremena su se promijenila, Bene Slateru! I meni je sad potreban svaki dolar. Znaš da sam i sam pogoden krađama goveda — doda i pritom ga podrugljivo pogleda te pucne prstima. — Ugovor je ugovor i treba da se poštuje. Zna se što se

dogada ako jedna strana ne postupi onako kako je predviđeno.

– Ali, Jack...

– Nema: ali! Znaš što te čeka ako u dogovoreno vrijeme ne ispuniš svoju obavezu. A sad se gubi odavde! Imam važnijeg posla nego da se natežem s jednim propalim govedarom.

Ben Slater izjuri iz banke.

U njemu je uzavrela žestoka krv. Eh, da mu je pokazati tom nitkovu i podlacu kako se ponašaju pošteni i pravi borci. Ali ga je šesto čulo tjeralo na oprez. Znao je da protiv nitkova kakav je Jack Collins nema baš nikakvih izgleda. S njim su uvijek u društvu dvojica pratioca. Bijesno opsuje, ali to je bilo sve što je mogao učiniti u tom trenutku. Takav, ljutit, vratio se i kući.

– Prokleta ništarija! – ražesti se i sin Harry.

– Ali, što će biti s našim rančom? – zaplače Nancy. – Majka je za nj život dala.

– Naći ćemo rješenje – počeo je umirivati Ben, iako ni sam nije bio uvjeren u istinitost svojih riječi.

Do kasno u noć sjedio je i razmišljao kako da se izvuče iz ove nevolje.

Onda mu sine misao. Bankar Boyer u Agelessu je njegov prijatelj i dužnik. On i Jim Lewry, zvan Berserk, jednom su prilikom uspjeli vratiti njegov opljačkani novac. Nisu tada htjeli uzeti ni jedan dolar nagrade, pa se stoga dobroćudni bankar uvijek osjećao njihovim dužnicima.

Pozvao je djecu i nadzornika Jansena, te im saopćio svoju namjeru. Ozarena lica, zaključili su da je najbolje da Harry odmah sutradan odjaše u Ageless i posjeti bankara od koga su očekivali spas.

Ali je Jack Collins mislio na sve, pa i na to da će Slaterovi pokušati

nabaviti novac izvan Backwoodsa. Stoga je pozvao svoje revolveraše i naredio im da stražare na svim izlazima grada. Nitko živ od Slaterovih i njihovih prijatelja nije smio ovih dana napustiti grad.

Sve nade Slaterovih bile su pokopane kad se Harry vratio iste večeri s okrznutom glavom i dobrano isprebijan. Obavijestio ih je da se grad ne može napustiti bez odobrenja Jacka Collinsa. Jedinim mogućim izlaz bio je opasan put kroz Sivu planinu. No nevolja je bila u tome što je za taj prolaz znalo još nekoliko ljudi, a ne samo Slaterovi.

Ben Slater više nije znao što da radi. Tada se odjednom oglasi Nancy:

– Čini se, Jack Collins odlučio je da nam na svaki način oduzme ranč. Kad bismo dug vratili na vrijeme, on bi vjerojatno započeo novu borbu. Tata, zašto ne pozoveš u pomoć svog prijatelja Berserka?

– Tako je! – usklikne veselo Harry. – Kako se nismo prije toga sjetili. Berserk je uvijek znao naći pravi izlaz iz bilo kakve situacije. A osim toga, Jim je jedini pravi borac dorastao Jacku Collinsu i njegovim revolverašima.

– Imate pravo, djeco – ozari se sada i lice starog Bena. – Pozvat ćemo Berserka, ali ipak treba da nabavimo i novac. A i pitanje je gdje se sad Jim nalazi. Uostalom, vidjet ćemo. Odmah sutra ujutro poslat ću mu telegram u Ageless.

Do dugo u noć stvarali su i kovali planove kako da nabave potreban novac. I kako da se netko probije do Agelessa.

Rješenje je pronašao nadzornik Jansen.

On je bio naćuo da je sutrašnja redovita poštanska kočija iznenada dobila pratnju konjice. Vjerojatno će se u njoj prevoziti novac namije-

njen vojničkom garnizonu u blizini Agelessa. Odmah su zaključili da s njom otputuje Nancy, koja će posjetiti bankara Boyera, a ujedno i potražiti Berserka.

Smatrali su da Jackovi revolveraši neće poduzeti nasilje da one-moguće Nancy da napusti Backwoods. Pogotovo naočigled svih ostalih putnika i prisutnosti konjice koju je za ovu priliku sačinjavao poručnik Cad sa šestoricom vojnika.

Doista, da nije bilo poručnika, teško bi uspjeli, jer je kočijaš, po nalogu i u strahu od Jacka Collinsa, tvrdio kako više nikoga ne može primiti, budući da su i ovako pretovareni. Ali se nije usudio usprotiviti odlučnoj naredbi poručnika Cada.

Tako je poštanska kočija, zajedno s Nancy Slater, napustila Backwoods bez ikakvih poteškoća. Jackovi revolveraši nisu se usuđivali napasti konjicu američke vojske, a ni sam Jack nije bio toliko lud da natovari sebi vojsku na vrat. Barem ne u svom gradu, gdje je bio poštovana osoba.

Ipak je odmah smislio novi plan i zadovoljno protrljao ruke. Jednim udarcem ubit će dvije muhe i izvući dvostruku korist.

Pozvao je Nicka Aaronsona, svoju desnu ruku, te mu izdao potrebne naredbe. Revolveraš, ucijenjen u nekoliko savezi država, samo je potvrdno kimnuo glavom. Zadovoljno se nacerio pri spomenu obećane nagrade.

Nije prošlo ni sat vremena od odlaska kočije, a Aaronson je sa dva konja napustio grad. Za tri dana neprekidnog jahanja, uz povremeno odmaranje i mijenjajući konje, bit će na cilju svog puta. Kočiji će biti potrebno najmanje četiri dana, što je njemu ostavljalo dovoljno vremena da ostvari Collinsov plan.

Koliko je god Jack Collins mislio o svemu, napravio je jednu grešku. Zaboravio je na telegraf. Sjetio se tek sutradan i odmah je naredio da mu se dovede telegrafist.

Kad je saznao da je Ben Slater poslao telegram nekom Jimu Lewryu, za kojega je čuo samo iz priča goniča stoke i revolveraša, naredio je svojim plaćenicima da ga isprebijaju. Potom mu je dao do znanja da se nijedan telegram ne smije više poslati, niti kome uručiti, dok on prije toga ne pročita njegov sadržaj.

Naježio se od pomisli na Berserka.

Njegov je nadimak jasno govorio o kakvom je čovjeku riječ. Ne bi mu bilo drago da se pojavi ovdje i počne zabadati svoj nos gdje mu nije mjesto. Sumnjao je da bi mu čak jedan Nick Aaronson, prava zmija, bio dostojan protivnik.

Odmah je pozvao šerifa Collistera.

Upozorio ga je ovih dana dobro otvori oči i da ga odmah obavijesti ako u gradu zapazi sumnjive i nepoznate osobe. Spomenuo mu je i ime Jima Lewrya.

III

Prošlo je nekoliko dana, a u Agelessu se ništa značajnije nije dogodilo. Kauboji su se vratili svojim svakodnevnim poslovima, a saluni su preko dana zjapili potpuno prazni.

Noću se sve mijenjalo.

Za šankom teško je bilo pronaći koje slobodno mjesto. Pilo se, kockalo, izbila bi poneka tučnjava, ali su pucnjava i revolveraški dvoboji bili prava rijetkost.

Šerif McDonnel je čeličnom rukom održavao red i mir.

Izašavši na nogostup saluna, Berserk osjeti kako mu blagi povjeta-

rac udara u preplanulo lice. Dva do tri puta udahne svježeg zraka punim plućima, te odluči malo protegnuti noge. Noćni život u Agelessu još nije bio započeo. Razmišljajući kamo da krene, začuje da ga netko doziva s glavne ulice:

— Gospodine Jime! Hej, Berserk!

Okrene se poput zvečarke s revolverom u ruci, spreman da istog časa povuče okidač. Ugledavši ispred sebe pijanu spodobu telegrafista, samo se nasmiješi i spretnom kretnjom vrati revolver u korice.

— Hajde, Tommy, ispljuni što želiš.

— Ja... ovaj... telegram... telegram za vas...

— Za mene? — iznenadi se Berserk, a mišići na licu mu se zategnuše, obuzet nekim čudnim nemirrom koji je negovještavao nevolje.

— Ima već tri dana... hik... da vas tražim...

— Bio sam na McDonellovom ranču, stari — odsutno mu odgovori Berserk, uzimajući od njega komad papira. — Ipak, hvala i popij dvostruki na moj račun. Ja ću ubrzo za tobom.

Ostavši sam, Berserk kresne žigicu i pročita kratak sadržaj telegrama:

»MOLIM TE ZA POMOĆ. STOP. POZDRAV! BEN SLATER.«

Berserkovo srce zadrhti, a usnice mu se stegnuše, tako da su gotovo pobijeljele. Glavom mu proleti bezbroj misli.

Očito je Ben Slater u velikoj nevolji kad mu se na ovakav način obraća za pomoć. Ponosni Ben, koji je još uvijek mogao odoljeti svim nevoljama koje bi ga zadesile.

Sam je sebe počeo koriti što je dopustio da zapostavi svog najboljeg prijatelja i nekad nerazdvojnog

druga. Dijelili su zlo i dobro. Ben, stariji od njega dvadesetak godina, bio mu je kao otac, a ujedno i učitelj. Samo njemu je mogao zahvaliti što je postao prekaljen i iskusan borac. Njihovo zajedničko druženje potrajalo je sve do onoga dana dok nisu susreli Hellen koja je osvojila srce njegova prijatelja. Ben je odjednom poželio smiriti se i osnovati dom i porodicu.

Berserk im je pomogao da kupe mali ranč u blizini Backwoodsa, gradića koji se u to vrijeme tek počeo radati. I dok se Ben Slater smirio i započeo novi život primjernog građanina i uglednog rančera, Berserk je i dalje nastavio lutati i upadati iz gužve u gužvu, iz nevolje u nevolju, ali je uvijek izvlačio cijelu glavu.

Ipak se nakon određenog vremena ponovo vraćao u Ageless, gdje bi ostajao po nekoliko sedmica, a potom iznova nastavio lutati i tražiti sretnu zvijezdu. Još uvijek se nije mogao smiriti na jednom mjestu, iako je bio ušao u tridesetu godinu života.

Njegovi rijetki prijatelji znali su da ga uvijek mogu potražiti u ovom gradu ili preko šerifa McDonnela kojem je jednom prilikom spasio život.

S tugom se sjećao posljednjih dana provedenih kod Slaterovih.

On i Ben zajedno su jahali u lov, a onda se, sasvim iznenada, zahvaljujući čegrtuši, Benova kobila propela. Nespretno je pao i slomio lijevi kuk, te na taj način zauvijek ostao šepav.

Ponovno se zagleda u komad papira i slova koja su plesala ispred očiju. Odjednom pomisli na braću Collins i zaškripi zubima. Pa oni su zlo tog gradića i vjerojatno Ben ima nevolja i neprilika baš s njima.

Htio je istog trena pojahati sivca, ali mu je razum nalagao da je bolje to odgoditi za sutradan. Do Backwoodsa ima oko četiri dana jahanja.

Zaključio da mu je potreban dobar odmor, a sutra, ranom zorom, krenut će na put.

Odlučio je popiti nekoliko čašica viskija prije spavanja. Na taj će način rastjerati mračne misli koje su ga obuzele.

U salunu susretne šerifa McDonnella i sve mu ispriča. Ovaj ga nije ni pokušavao utješiti, već mu nago- vijesti da mogu zajedno jahati komad puta. Točnije, do poštanske stanice, jer je odlučio krenuti us- sret poštanskoj kočiji koja je prevo- zila novac za obližnji vojnički gar- nizon.

* * *

Za to vrijeme u jednoj polusruše- noj daščari, na kraju grada, Tyron Collins je bjesnio:

— Gdje li je taj prokleti Aaron- son?

Trojica njegovih revolveraša pre- strašeno su zurila u njega, sliježući nemoćno ramenima.

— Oderat ću ga živa! Što zamišlja taj ušljivac? — ljutio se dalje Col- lins.

Ali... gazda... — usudi se progo- voriti Craven.

— Što: ali? — izdere se Tyron na njega.

— Pa, gazda... on je ovaj... desna ruka vašeg brata.

— Desna ruka! — podrugljivo će Tyron, a onda drekne: — On je nit- ko i ništa! Kao i moj brat! Oni su ušljivci! Je li vam jasno, protuhe jedne?

Plaćenici su potvrdno kimali, ia- ko nisu bili baš sasvim uvjereni u ono što priča Tyron. Znali su da i

Tyron zazire od revolveraša Nicka Aaronsona.

Znao je to vrlo dobro i Tyron Col- lins, ali je poželio napraviti se va- žan pred svojim plaćenicima.

Pri samoj pomisli na tog revolve- raša osjećao je nesigurnost. Jer, Aaronson je bio hladnokrvan uboji- ca koji nije prezao ni od čega kad bi odlučio ostvariti svoj cilj. Za šaku dolara bio je spreman ubiti i rođe- nog oca.

I Tyron i njegovi pratioci imali su priliku da vide Aaronsona nekoliko puta na djelu. Smatrali su da brzeg u potezanju revolvera od njega ne- ma, a kad se tome još dodaju suro- vost, pokvarenost i nemilosrdnost, svatko pametan bi poželio da s njim nema nikakva posla.

Jutros rano Aaronson se pojavio u Cravenovoj daščari i kako nije zatekao Tyrona, ostavio je poruku njegovim revolverašima da večeras svi budu spremni za pokret.

— Sigurno je veliki brat Jack ne- što zakuhao, pa me opet treba za svoje prljave poslove — gundao je Tyron sebi u bradu.

Njegovi pratioci povukli su se u mračniji dio prostorije i počeli prazniti drugu bocu viskija. Pritom su raspravljali o Berserku i kovali planove kako da ga udese.

— Treba ga jednostavno ubiti — pijanim glasom zaključio Giddy. — Da ga ubijemo! — odjednom izlane i poče se glupavo cerekati kao da je pronašao izvrsno rješenje.

— Nikoga ti nećeš ubiti, pijana budalo! — prekine ga hladan i oso- ran glas koji očito nije trpio pogo- vora.

Sva su četvorica pretrnula i upla- šeno se okrenula u pravcu odakle je dopro glas. Odahnuli su kad su na vratima ugledali spodobu revol- veraša Aaronsona koji ih je pod- smješljivo odmjeravao.

Nitko od njih nije osjetio, niti zamijetio, da se on tu nalazio već neko vrijeme, a nisu ga ni čuli kad je ušao. Pojavio se nečujno, poput mačke.

Prvi se od iznenađenja snašao Tyron i prividno mirnim glasom upitao:

– Pa što ima novo, Nick?

Ne udostojivši ga ni pogleda, Nick Aaronson produži do prve slobodne stolice. Kad se udobno smjestio, dade znak Cravenu da mu doda bocu s viskijem. Potegne nekoliko gutljaja, a onda, obliznuvši vlažne usne, naredi ostalima da ne smiju više popiti ni kap alkohola, što ovi primiše s negodovanjem.

Ali se nitko nije usudio proturječiti mu.

Potom se Nick Aaronson pažljivije zagleda u Tyrona i reče:

– Tvoj brat Jack naredio mi je da ti istegnem uši.

Tyron Collins pozeleni, pa problijedi. Nemoćno poče gristi suhe i ispucale usne. U sebi je proklinjao Aaronsona i svog brata.

Dok se Aaronson kočeperio sa svoja dva nisko pripasana revolvera, Jack Collins nije nikad nosio oružje. Umjesto njega, to su radili njegovi plaćenici. On je, jednostavno rečeno, bio mozak koji je planirao podvale, pljačke, lopovluke i nanošenja zla.

Za razliku od njega, Tyrona su svrstali u kategoriju revolveraša, na što je ovaj bio silno ponosan.

– Ali, budući da ti vidim po licu da si već dobio pouku, nema potrebe da na tebi prljam ruke – cerekao se Aaronson buljeći u Tyronovo još uvijek podbulo lice, a vidjelo se da uživa u njegovom ponižavanju.

– Mala nezgoda – smrknuto procijedi Tyron.

– Vidim to i po tvom licu koje je netko temeljito udesio. Samo nemoj reći da si se okliznuo na sapun – posprdno će Aaronson.

– Nitkov me je zaskočio s leđa – počne se ispričavati Tyron.

– Zar se tebi može dogoditi da te netko iznenadi s leđa? – iskezi se Aaronson, a onda osornim glasom nastavi: – Dosta prenemaganja! Odcvkući tko te je udesio?

Tyronu Collinsu je trebalo nekoliko trenutaka dok je uspio promrsiti kroz zube:

– Neki Jim Lewry.

– Berserk! – poskoči sa stolice Aaronson.

On je vrlo dobro poznavao Jima i uvijek ga se nastojao kloniti. Smatrao je da je to jedini čovjek koji bi bio u stanju pobijediti ga u otvorenoj borbi.

– Budale jedne! – počne odjednom vikati. – I vi biste htjeli ubiti tog revolveraša? Ne znate na koga ste se namjerili i samo sreći možete zahvaliti što ste još uopće živi.

Tyron i njegovi pratioci iznenađeno su zurili u pobješnjelog Aaronsona. Nisu očekivali da se i on može ponekad uzбудiti do tog stanja da počne vikati.

Pošto se izvikao, Aaronson se iznova maši boce i dade im znak da mu pridu bliže.

Ukratko im objasni što se očekuje od njih da urade. Pritom je cijelo vrijeme ispijao viski i podsmješljivo promatrao Tyronove pratiocice koji su s uzdasima pratili kako se tekućina slijeva niz njegovo grlo.

– Ipak ću se osvetiti tom Berserku – reče na kraju razgovora Tyron.

– Ništa ti nećeš učiniti! – osorno mu se obrati Aaronson, dok su mu oči prijeteci svjetlucale. – Dok sam ja ovdje i dok ne obavimo ono

što moramo, ni prstom ne smiješ mrdnuti bez moga znanja. A poslije radi što želiš. Jasno?

– Dobro! – samo promrmlja kroz zube Tyron, iako je u njemu rastao bijes.

U ovih nekoliko dana doživio je više poniženja i dobio žestoke udarce. U sebi se zaklinjao da će za sve to morati platiti Jim Lewry, odnosno Berserk, kako su ga već zvali, davo ga znao.

Bila je ponoć kad su petorica jahača napustila usnuli grad.

IV

Još su na nebu treperile posljednje zvijezde kad se Berserk probudio. Protrlja snene oči i pospano zijeve nekoliko puta. Počne razmišljati u kakve li će se neprilike uvaliti.

Iako su ga smatrali jednim od najbržih revolveraša, njemu su grubost, nasilje i bezakonje bili potpuno tuđi. Uvijek je bio na strani pravde i nemoćnih.

Bio je iskusan, hrabar i nadasve pošten borac, iako je na silu znao odgovoriti silom, ako je to bilo potrebno. Ubijao je samo u krajnjoj nuždi, i to ako nije imao drugog izbora. Svojim protivnicima, većinom usijanim glavama, uvijek je davao prednost. Nenadmašna brzina u potezanju revolvera često ga je dovodila u nezgodne situacije. Uvijek je morao dokazivati da je brži od najbržih.

Odgojila ga je siromašna farmerska porodica nakon što su mu majka i otac nastradali u jednom indijanskom napadu.

Sa šesnaest godina otišao je u svijet. Najdraže uspomene iz svojih lutanja nosio je iz doba druženja s Benom Slaterom, čiji je bio učenik. S vremenom je nadmašio svog uči-

telja i velikog prijatelja. A evo, sad je došao u priliku da se jednom zauvijek oduži svom drugu.

Izvukavši ispod kreveta vinčesterku i bisage, lijenim se koracima zaputi škripavim stubama na svježi jutarnji zrak. Tiho, da ne probudi konjušara, izvede iz staje svog sivca i stade mu šaputati nježne riječi. Pametna je životinja zadovoljno strigala ušima i s nestrpljenjem očekivala da pojuri prostranom ravnicom.

Iz sporedne ulice mu se pridruži šerif McDonell, koji je već bio spreman za put.

Šutke su se zaputili prema izlazu iz grada.

Jahali su do podneva, a onda odlučili da na jednom proplanku, u sjeni borova, nešto pojedu i malo odmore konje. Trava je bila sočna, a u blizini se nalazio i mali šumski izvor.

– Pijuckajući toplu kavu i otpuhujući velike oblake dima iz tek pripaljenje cigarete, Berserk je sa zanimanjem slušao šerifa, koji je govorio:

– Prije nekoliko dana posjetio me savezni šerif Willcox. Ispričao mi je da mu u Backwoodsu nešto smrdi. Jedno se vrijeme suškalo da je tamo pronađeno zlato, ali se nakon velike gužve i potrage sve odjednom stišalo. No, zato su učestale krađe goveda.

– A, tako! – zvizne kroz zube Berserk.

– Znaš i sam tko u Backwoodsu vuče konce. Braća Collins. Jednoga si već upoznao, i to Tyrona, mladeg brata velikog Jacka.

– Sada mi je žao što ga onom prilikom nisam bolje propustio kroz šake.

– Ako Ben Slater ima neprilika, kako si mi rekao, onda vjerujem da one potječu baš od njih dvojice.

– Postoji li u Backwoodsu šerif?
– upita Berserk.

– Šerif Collister je, navodno, Jackov čovjek. Baš zbog toga se Willcox namjeravao pozabaviti s njim, ali ga je spriječila nedavna pljačka i krvoproliće u Starkvilleu.

– Znači, tamo me očekuje lijepa dobrodošlica – progunda Berserk bacajući opušak. – Gužva i kiša vrućeg olova!

– To je kao stvoreno za tebe – pokuša ga odobrovoljiti McDonell, dok ga je promatrao ispod oka. – Ne bih želio biti u koži Collinsovih, iako ni tebi neće biti lako da s takvim nitkovima izađeš na čistac.

Nakon odmora napojili su konje i napunili čuture svježom izvorskom vodom. Potom su nastavili put izbrazdanom kolskom cestom.

Već se počeo spuštati prvi sumrak kad su u daljini ugledali obrise poštanske stanice.

Ali McDonell se uznemiri, a i Berserka obuze osjećaj nelagodnosti. Obično se u ovo vrijeme iz trošne drvenjare izvijao dim. Upravnik poštanske stanice, nekadašnji konjički narednik Connery, uvijek je pripremao toplo jelo za izmorene putnike i osoblje kočije.

Ne progovorivši ni riječi, podboli su konje i već za nekoliko minuta stigli u prazno dvorište poštanske stanice.

– Connery! Hej, Connery! – poviče šerif.

Čim je sjahao sa sivca, Berserk je izvukao revolver i potrčao u pravcu drvenjare.

– Ima li koga? – vikao je i dalje šerif.

Tišina je bila zlokobna. Ništa se nije čulo, osim povremenog šuma koji je stvarao lagani povjetarac.

Berserk se zaleti i ramenom tresne o vrata. Ova su se širom otvorila i Berserk se otkotrlja ustranu,

spreman da svakog trenutka povuče okidač.

Ali to nije bilo potrebno. U prostoriji nije bilo nikoga.

Odmah za njim unutra uleti i McDonell. Počeli su se bespomoćno ogledavati.

Sve je bilo u velikom neredu.

Stol i stolice prevrnutе, a velika komoda, koja je služila umjesto police za piće, sva ispreturana. Iza sklepanog šanka stajalo je nekoliko boca viskija. Sve su bile prazne, a po podu su bile razbacane krhotine stakla.

Psujući, McDonell se klimavim stubama popne na kat. Tu su se nalazile dvije sobe s nekoliko vojničkih kreveta. Uglavnom su služile za prenočište. I ovdje je bilo sve u velikom neredu.

Berserk je za to vrijeme izašao iz dašćare i ustanovio da u blizini nema ni jednog jedinog konja. A najmanje je trebalo da ih bude šest, jer se ovdje uvijek mijenjala zaprega. Još nije ni nos pomolio u Backwoods, a već je upao u neprilike. Opsuje zlu sreću.

– Jime! Hej, Jime! Dodi ovamo! – trgne ga iz misli šerifov glas.

Kad je ponovo ušao u prostoriju, začuo je promuklo stenjanje koje je dolazilo iz smočnice za hranu. Šerif otvori vrata i tada obojica ugledaše ranjenog i svezanog Connerya.

Usta su mu bila začepljena rupcem. Niz glavu mu je tekla krv, a cijelo čelo bilo mu je oderano i posivjelo od baruta.

Srećom, metak ga je samo okrznuo. Na desnom obrazu zjapila je velika posjekotina od noža, a lijevo je oko pomodrililo i bilo sasrna zatvoreno. Cijelo tijelo bilo mu je prepuno modrica i otekline od dobivenih udaraca.

Tek nakon pola sata stari se Connery potpuno sabrao. Nakon što se

umio u hladnoj bunarskoj vodi i isprao zadobivene rane, ispio je, u nekoliko gutljaja, pola boce viskija. Tada im je ispričao što se dogodilo.

Berserk i McDonell su s velikom pažnjom slušali njegovu priču.

Negdje oko podneva u poštansku stanicu dojahala su petorica jahača.

Ni jednoga od njih Connery nije poznavao. Vidio ih je prvi put, no odmah je zaključio da će imati posla s grubim i nemilosrdnim ljudima.

Čim su sjahali, natjerali su ga da im pripremi nešto za jelo. Kad se pokušao dočepati sačmarice, zadobio je rane od metka i noža. Nakon toga su ga pretukli, svezali i strpali u smočnicu, uguravši mu rubac u usta, kako ne bi mogao vikati. Odjahali su kasno popodne, ali su prije toga napunili bisage zalihamahrane i viskijem. Sa sobom su poveli i svih šest konja.

Ipak, iako svezan i pretučen, uspio je čuti jedan dio njihova razgovora i zaključio da namjeravaju napasti i opljačkati poštansku kočiju.

– Prokletstvo! – opsova Berserk.

– Nitko nije mogao saznati za pošiljku novca – oglasi se i šerif McDonell turobnim glasom.

– Eto, vidiš kako se ipak vrlo dobro moglo saznati – naceri se na njega Berserk.

Nakon nekoliko izmijenjenih rečenica zaključili su da je jedino pogodno mjesto za napad mogao biti samo klanac Bloody, koji je svoje ime dobio zahvaljujući indijanskim napadima.

Kad su uspjeli uvjeriti preplašenog Connerya da će ipak sve dobro završiti, pojahali su konje i u galopu napustili poštansku stanicu.

Berserk i McDonell su prečicom jurili prema klanacu Bloody.

Žestoko i nemilosrdno su tjerali životinje koje su davale od sebe posljednje djeliće snage. Pjena im je izbijala na drhtave nozdrve.

Kad su u daljini ugledali obrise klanca, već se počeo spuštati mrak. Zahvaljujući blijedožutom mjesecu i treptavim zvijezdama, znali su da neće promašiti cilj. A onda su odjednom začuli revolverske pucnjeve i istodobno izvadili vinčesterke.

– Prokleti razbojnici! – opsova McDonell.

– Čini se da smo zakasnili – suho promrmlja Berserk.

Klanac je odjekivao od puščanih i revolverskih pucnjeva. Bila je to prava tuča metaka koja je vjerojatno oko sebe sijala neumoljivu smrt.

Odjednom se sve umirilo.

Gusti mrak počeo je obavijati klanac i događaje koji su se odigrali u njemu. Blijedožuti mjesec uto-
nuo je u sjenu velikog tamnog oblaka.

V

Kočija se truckala izbrazdanim kolskim putem, naginjući se lijevo i desno, a šestoro putnika, dvije žene i četiri muškarca, neprestano su se sudarali ramenima i koljenima.

– Još sat vremena i konačno malo odmora – progunda salunska pjevačica, koja nije mogla, unatoč debelim namazima šminke i pudera, sakriti svoje pozne godine.

– Zar već? – prestrašeno se trgne iz sanjarenja Nancy. – A za koliko ćemo vremena biti u Agelesu?

– Ako nastavimo putovati i noću, kao što mi se čini, jer se mladom poručniku očito žuri, tamo ćemo biti sutra rano ujutro.

– Oh, dragi bože, izgleda da ću uspjeti – bilo je sve što je promrm-

ljala Nancy. Cijelo je vrijeme strepila od Jacka Collinsa i njegovih plaćenih ubojica, jer je znala da su takvi ljudi spremni na svakojake podlosti i gadosti za šaku dolara.

— Nešto ste rekli? — zapita pjevačica koja je očito željela razgovorom razbiti dosadu.

— Ne! Ne! — zbunjeno promuca Nancy. — Samo sam naglas razmišljala.

Pritom obori pogled, a lice joj se zarumeni.

— Jadno dijete! Poznajem te! Ti si Slaterova kći. Znam da imate nevolja s Collinsovima i neka vam se sreća smiluje od tih nitkova.

U taj trenutak kroz prozor kočije promoli se nasmijana poručnikova glava:

— Dame i gospodo, još malo, pa ćemo se lijepo odmoriti, a potom nastavljamo putovanje. Mislim da nam je stari Connery pripremio lijepu večeru i dosta hladnog piva.

— Dovraga! — opsuje podeblji trgovački putnik iz čijih se usta širio zadah viskija i duhana. — Zar ćemo i noću putovati?

— Baš tako kako kaže poručnik — naceri mu se u lice mršavi prekupac stoke.

Preostala dvojica putnika, dva kauboja ogrubjela lica i žuljevitih ruku, koji su krenuli u potragu za novim poslom, samo se kiselo osmjehnuše. Njima je bilo potpuno svejedno da li će se odmarati ili i nadalje truckati u kočiji.

— K vragu i ovakve kompanije koje putuju noću — mrmljao je i dalje trgovački putnik.

Izvadio je iz džepa kaputa limenu bočicu, no kad je ustanovio da je prazna, ljutito ju je zavitlao kroz prozor kočije.

Kočijaš i njegov pratilac Indijanac, preko čijeg je koljena bila po-

ložena henrijevka, šutke su zurili ispred sebe. Indijanac je inače bio šutljiv čovjek koji je govorio samo onda kad je to smatrao prijeko potrebnim. Kad su ušli u klanac, samo je promrsio:

— Treba dobro otvoriti oči.

— A zašto? — jedva dočeka kočijaš da nešto progovori.

— Moje šesto čulo...

— Dovraga ti i šesto čulo i tvoj indijanski vrač.

— Vrača ne treba izazivati...

— Uh, bogamu, čini se da imaš pravo — uozbilji se i kočijaš koji se pažljivije zagledao pred sebe. — Vidiš li ti nešto?

— Itekako dobro i slutim...

— Dodavola slutnje! — drekne kočijaš. — Pa ono na putu je, čini se, čovjek.

Ispred njih, na prašnjavao cesti, ležala je nepomična spodoba nekog čovjeka. Opazio ju je i poručnik Cad, te požurio prema njoj, dajući pritom svojim vojnicima znak da budu na oprezu. Svi ostali su zastali.

Ispred nogu poručnika ležao je potpuno nepomičan čovjek, s rukama ispod trbuha. Nije davao nikakve znakove života.

— Čini se, neki nesretnik kojega je konj izbacio iz sedla — progovori Cad obraćajući se vojnicima.

Opreznost kod svih prisutnih popusti i vojnici vratiše izvučene puške u navlake na sedlima.

Upravo kad je poručnik namjeravao nepomičnu spodobu prevrnuti na leđa, neznana se munjevito osovi na noge s revolverom u ruci i naglim zahvatom pograbi novčanik, uperivši mu cijev revolvera u sljepočnicu.

Svi su bili zatečeni i iznenađeni obratom situacije, jer ovako nešto nisu ni u snu očekivali. Nepomično

su zurili u poručnika i zamaskiranog napadača koji je nerazgovijetno progundao:

– Ne mičite se! Ovo je prepad. Svi ruke uvis!

Indijanac je bio napet kao struna. Bio je spreman pucati preko koljena, ali nije mogao dobro nišanići zbog poručnika.

– Bacaj oružje! Opkoljeni ste sa svih strana! – začu se uto i glas iz tame.

Poručnik Cad, koji je sam sebe grdio zbog neopreznosti, pokušao učiniti nemoguće. Naglom kretanjem, sasvim neočekivano za sve prisutne, iz sve snage nagazi potpeticom teške vojničke čizme maskiranog napadača, a potom ga laktom iz sve snage udari u želudac. Trenutak zbunjenosti i iznenađenja, koje je izazvao kod maskiranoga, iskoristi da se otrgne iz njegovog čeličnog zagrljaja i baci ustranu, potegavši istovremeno vojnički kolt.

Bila je to prilika i za njegove vojnike da se brže – bolje late oružja.

Indijanac je već bio otvorio vatru.

Nick Aaronson, jer on je bio zamaskirani napadač, bijesno opsuje, zaklanjajući se iza obližnje stijene. Indijančev metak prozviždi mu kraj samog uha. Istovremeno i sam ispali dva metka u pravcu poručnika i ovaj ostade nepomično ležati na zemlji, dok se oko njega počela širiti lokva krvi.

Tada su zapucali i ostali napadači.

Njihova je paljba bila ubitačnija od branilaca poštanske kočije koji su nasumice ispaljivali metke, jer su njihove mete bile nevidljive.

Nekoliko sekundi oštrog pucnjave bilo je dovoljno da četvorica vojnika budu izbačeni iz sedla, a Indijanac s kočijaškog mjesta.

– Budale jedne! Predajte se! – poviče glas iz tame. – Ako želite pokolj, slobodno nastavite!

To je djelovalo na preostalu dvojicu vojnika i kočijaša. Oni odbaciše oružje i podigoše ruke.

Za vrijeme puškaranja nitko od prisutnih nije ni nos promolio iz kočije, a kamoli se usudio pomoći braniocima.

– Ne pucajte! Predajemo se! – vikne kočijaš.

– Putnici neka izađu i stanu pokraj konja – uslijedila je daljnja zapovijest. – Ako netko poželi nešto pokušati, neka se prije toga prekrži.

– Dobro! – suglasi se kočijaš. – Bit će kako zapovijedate!

– Vrlo dobro! – nakesi se zamaskirani Aaronson.

Prvi je istupio iz zaklona, držeći i dalje spreman revolver u ruci. Pritom se cerekao, promatrajući kako se putnici postrojavaju ispred konja. Njima su se pridružila i preostala dva vojnika.

Jedino je kočijaš ostao na svom sjedalu, ali s visoko podignutim rukama.

Tada su se pojavili i ostali zamaskirani napadači. Njih četvorica.

Svi su u rukama držali otkočene revolvare.

Pokupili su oružje od mrtvih i ranjenih, te ga pobacali u obližnje šipražje.

Aaronson naredi kočijašu da mu preda pošiljku s novcem.

Kočijaš izvuče ispod sjedala kožnatu vreću i baci je pred noge razbojnika, no ovaj mu naredi da je otvori, kako bi se uvjerio u njezin sadržaj. Opazivši gomilu šuštavih zelenih novčanica, zadovoljno se osmjehne i grubo odgurne kočijaša, tako da ovaj tresne stražnjicom o stjenovito tlo.

Za to vrijeme trojica napadača počela su pretresati putnike i oduzimati im uštedevinu i vrijednosti koje su imali uza se. Pritom su se zadovoljno kesili i kradomice trpali u džepove pokoju dragojenost ili dolar.

Tyron Collins, koji je jedini ostao u sedlu svog konja, tupo je buljio pred sebe, a onda se prodere na sav glas:

— Gdje je? Gdje je to kopile?

Svi prisutni, izuzevši Aaronsona koji se i dalje cerekao, počеше zuriti u njega i njegov revolver. Nisu znali što želi i koga traži. Jer, onako zbunjeni i preplašeni, zabrinuti za svoju daljnju sudbinu, nisu ni zamijetili da među njima nema Nancy Slater.

Kad je započeo napad i kad je sve bilo završeno, Nancy od straha nije znala što da uradi. Od nemoći i bijesa suze joj grunuše na oči, a srce počе kucati kao da će joj izletjeti iz njedara.

Ipak, iako sva očajna i izbezumljena, kad su svi izišli iz kočije, odlučila je pokušati učiniti nemoguće. Sklupčala se ispod sjedala i sa zebnjom u srcu očekivala što će se nadalje dogoditi. Molila se u sebi da to bude samo običan razbojnički prepad i pljačka kočije koji su se u ovim krajevima često događali.

— Gdje je ta prokleta djevojčura?

— derao se i dalje Tyron.

Preplašeni putnici počeli su se međusobno pogledavati, a onda se odjednom oglasi podeblji trgovački putnik:

— Pa, da! Tako je! Nema one ...

— Umukni, gade! — prosikće bijesno pjevačica, oštro ga nagazivši petom svoje cipele.

— Koga to nema? — zavitla Tyron revolverom ispred nosa problijedjelog putnika. — Govori! Gdje je?

— Izašla je — prva progovori pjevačica.

— Kamo? Kamo je izašla? — bjesnio je dalje Tyron.

Pritom je zgrabio trgovca za ovratnik kaputa i žestoko ga prodrmao.

— Gdje je ta prokleta djevojčura? — zasikće.

— Što se dereš? — oglasi se Aaronson, keseći se od uha do uha. — Naše pilence je ovdje.

Tyron pokajnički ušuti i okrene se u pravcu Aaronsona.

Ovaj je naglo povukao svoju ruku i iz kočije grubo i nasilnički izvukao preplašenu Nancy. Dok je Tyron Collins bjesnio i nepotrebno urlao, on je mirno zavirio u unutrašnjost kočije i otkrio sklonište nesretne djevojke.

— Prokleti nitkovi! — zaplače pjevačica i u očaju pokuša rukom udariti najbližeg napadača.

Od grubog udarca tresnula je na zemlju, a pritom joj se zadigla haljina. Svi prisutni zapilješe se u još uvijek lijepe bijele ženske butine.

— Dobar komad, još uvijek za upotrebu — osmehne se Giddy, dok su ostali prasnuli u gromoglasan smijeh.

— Gledaj svoja posla — okomi se na njega Aaronson, iako se i on uzbudio vidjevši taj prizor ispred sebe.

U prolazu je lupnuo pjevačicu dva-tri puta po stražnjici, na što je ona bijesno frknula.

Bodler i Giddy svezali su Nancy i na oči joj navukli crni povez, a zatim je popeli na konja. Za to vrijeme Craven je pokupio plijen i prebacio ga preko sedla jedne tovarne životinje.

Kad je sve bilo završeno, napadači skočišе u svoja sedla, zaprijetivši preplašenim putnicima da ne pokušavaju praviti nikakve gluposti.

Upravo kad su se spremali rastjerati poštansku zapregu od šest konja, noćnu tišinu, koju su narušavali jecaji i stenjanje ranjenih, počese parati reski pucnji i topot kopita.

Ne znajući što da rade, Berserk i McDonell su, pucajući nasumice, pokušavali pomoći kočiji.

— Čistimo se odavde — progundala mrzovoljno Aaronson.

Odjednom se počeo ljutiti što sve ne ide onako kako je on bio zamislilo. Bijesno podbode konja i nestane u okrilju tamne noći.

Ni ostali napadači nisu čekali da im se dva puta ponavlja zapovijed. Zajedno s otetom Nancy Slater progutao ih je mrkli mrak.

Za nekoliko minuta na mjesto napada stigli su Berserk i McDonell.

Mogli su samo utvrditi da su zakasnili. Naime, napadači su imali u tamnoj noći moćnog saveznika, a osim toga i odmorne rezervne konje. U potjeru za njima nije se moglo prije jutro, a ni to neće biti lagan posao, budući da je ovaj kraj bio prepun skrovitih mjesta.

Ustanovili su da su mrtvi poručnik Cad i dvojica vojnika, dok su preostala dvojica, zajedno s Indijancem, koga je metak samo okrznuo, lakše ranjeni.

Od pjevačice su saznali da je oteta djevojka Nancy Slater.

Berserk je ostao skamenjen. Nije mogao progovoriti ni jedne riječi. Tek sada mu ništa nije bilo jasno. Ben ga je zamolio za pomoć, a u međuvremenu mu je bila oteta kći. Gnjevno psujući, zaključio da je već upao u igru. Zarekao se da će otmičare djevojke pobiti, nemilosrdno, jednoga po jednoga, bez trunke grižnje savjesti.

VI

S prvim, jutarnjim, sunčevim zracima i Berserk je bio u sedlu.

Nakon sinoćnjih, nemilih događaja odlučio je ulogoriti se nedaleko od mjesta napada, a rano zorom krenuti u potjeru za napadačima.

Šerif McDonell se s preživjelim ranjenicima i mrtvima, praćen prestrašenim putnicima, nedugo poslije prepada zaputio u pravcu poštanske stanice.

Berserk je slijedio napadače bez nekih većih poteškoća.

Očito se nisu ni mnogo trudili da sakriju tragove, jer je uvijek, nakon nekoliko prijedjenih kilometara, nailazio na ostatke još svježe balege i pokoju odbačenu praznu bocu viskija. To ga je u neku ruku iznenadilo i nije mu bilo odviše drago. Ili su se napadači osjećali previše sigurni ili su odlučili eventualnu potjeru dobroano povući za nos.

U predvečerje, kad je naišao na stjenovito tlo, sve mu je odjednom postalo jasno. Trag napadača iznenada se izgubio, a na kamenitom području bilo ga je nemoguće pronaći.

Dotadašnji pravac njihova kretanja upućivao ga je prema Backwoodsu. A možda je sve to bilo unprijed isplanirano, kako bi se napadačima zameo trag?

Berserk je neraspoloženo sjedio u sedlu i razmišljao što da uradi. Nije želio ni pomisliti što se događa ili što bi se moglo dogoditi jednoj bespomoćnoj djevojci koja se našla u pandžama bezobzirnih razbojnika.

Nemoćno se okretao u sedlu, sve dok u jednom trenutku, nedaleko od sebe, nije opazio jato lešinara kako kruži iznad šumovitog brežuljka. Spuštali su se vratolomnom brzinom u žbunje, ali bi se isto tako

naglo podizali, neprestano klikćući svoj jezivi zov smrti.

Zaključio je da se tamo nalazi netko tko je očito nemoćan da pruži otpor ili neka životinja u kojoj još ima snage. Bez razmišljanja potjera sivca u tom pravcu.

Nakon nekoliko minuta jahanja klečao je pokraj teško ranjenog čovjeka koji je zurio u njega praznim pogledom. Osjetivši da se netko nalazi kraj njega, ranjenik je zavapio:

– Vode! Molim vode!

Berserk se iznenadio kad je u ranjeniku prepoznao jednog od trojice svadalice na koje ga je bio upozorio barmen u Agelessu. Srce mu brže zakuca. Znao je da je to jedan od pratilaca Tyrona Collinsa.

U glavi počeo na brzinu stvarati zaključke i povezivati napad na poštansku kočiju s braćom Collins. Stade ranjeniku ulijevati viski u usta koja su već počela plavjeti, a zatim mu izlije čuturu hladne vode na glavu.

Ranjenik naglo zastenje, promuklo se nakašlje i ispljune ugrušak krvi. Otvori oči. U njima se nazirao samrtnički sjaj. Zabulji se u Berserka.

– Kako se zoveš i tko je pucao u tebe? – upita ga nestrpljivo Berserk.

– Giddy – promuca ranjenik. – A ranio me Nick Aaronson.

Tko li je sad taj Aaronson? Dopruga, stvari su se počele komplicirati. Berserk se opet nagne nad ranjenikom.

– A dalje? Što je bilo dalje? – upita.

– Taj gad nam je naredio da opljačkamo kočiju i otmemo djevojku – nastavio je Giddy.

– A kome da je odvedete? – ne izdrži Berserk da ga ne upita.

– Tyronu Collinsu i dvojici mojih prijatelja...

– Zašto da otmete djevojku? – prekine ga Berserk, zamjećujući da se Giddy polako muti pogled i da sve teže govori.

– Ne znam. To je naredio Aaronson... Trebalo je... da... da naš trojica čuvamo djevojku neko vrijeme...

– Gdje da je čuvate? – požurio je nestrpljivi Berserk Giddya, želeći doznati što je moguće više.

– U traperovoj kolibi u Sivoj planini.

– To je poviše Slaterova ranča?

– Tako... tako je – promuca iscrpljeni Giddy.

Berserkovo se srce uzburka kad je doznao gdje će moći pronaći ote-tu djevojku. Ulije još nekoliko kapi viskija u Giddyjeva usta, a potom mu postavi još jedno pitanje:

– Tko je Nick Aaronson?

– Revolveraš Jacka Collinsa... – prokleta hulja...

– Zašto je pucao u tebe i ostavio te bespomoćnog?

– Htio sam da odmah podijelimo plijen... ali... Aaronson nije tako mislio... i... evo kako je završilo... Želim...

Ali za Giddya su sve brige i nevolje ovog svijeta prestale.

Prevrnuo je očima, duboko udahnuo i izdahnuo sa zadovoljnim smiješkom na usnama. Vjerojatno je mislio da je, izdajući drugove, uspio koliko-toliko olakšati savjest.

Berserk je promotrio mjesto na kojem se nalazio i zaključio da je pogodno da tu i prenoći. Noć samo što nije pala, a i konj mu je bio umoran.

Sada je znao cilj bandita, pa se opustio, čak zadovoljno osmjehnuo. Konačno da se i njemu osmjehnula sreća. Više neće morati tražiti trag

napadača, već će sam prijeći u napad i na taj način osujetiti njihove namjere.

Vrlo je dobro poznao kratak, ali opasan put koji je vodio do napuštene traperove kolibe u Sivoj planini. Tamo je čak nekoliko puta noćio dok je boravio kod Bena Slatera. Sivu planinu poznao je kao vlastiti džep.

Bio je siguran da je pljačka kočije i otmica djevojke djelo Jacka Collinsa. Jednim će udarcem svog prijatelja Bena riješiti nevolja i briga, a Collinsove strpati iza brave, gdje im je i mjesto.

Stao je kovati plan kako će osloboditi Nancy i započeti konačan obračun s banditima, te na taj način vratiti opljačkani novac američkoj vojsci i zlikovce izvesti pred sud.

Pošto je pokopao bandita, ne želeći ga prepustiti lešinarima, jer je ipak bio ljudsko biće, pojeo je preostalu sušenu govedinu i legao da odspava nekoliko sati.

X X X

Čim su se popeli na visoravan i u daljini ugledali obrise Sive planine i krovove Backwoodsa, četvorica jahača i svezana djevojka zastadoše u sjeni borova i omorika. Sjahavši s umornih konja, posjedaše na meku travu i počеше piti viski zadovoljno se obližujući.

— Hej! Vas dvojica, lakše s tim pićem — opomene Aaronson Cravena i Bodlera.

Obojica prestadoše piti, uglas promucaše nezadovoljno:

— Jasno! Ali moramo isprati prašinu iz grla!

— Kad dodete do kolibe, onda je isperite kako znate i umijete! — bio je neumoljiv Aaronson, gledajući ih podozrivo.

— I da djevojci nije manjkala ni dlaka s glave! — javi se sada i Tyron Collins.

On je svojski zijevao i jedva čekao da se ispruži na mekanoj i udobnoj postelji.

— Čekat ćete mene ili njega — produži, a pritom se okrenuo prema Aaronsonu. — I zapamtite, djevojka je isključivo moje vlasništvo.

— Dobro, gazda — promucaše obojica.

— Inače ćete imati posla sa mnom — nakesi se Aaronson.

Craven i Bodler nijemo kimnuše.

U sebi su proklinjali zlu sudbinu i Aaronsona koji ih je uvalio u sve ovo.

Nakon sat vremena Tyron i Aaronson odjahali su, ponijevši i opljačkani novac, put grada.

Craven i Bodler s mržnjom u očima zurili su za njima. U dubini duše i oni su se slagali s Giddyem da se novac podijeli odmah na licu mjesta, ali ih je njegova smrt upozorila da je u društvu Aaronsona bolje biti miran i pokoran. Ipak, dosad su uvijek bili dobro nagrađivani od strane svog gazde Tyrona, pa su vjerovali da će tako biti i ovaj put.

Pokunjeni i iznemogli, nastavili su put i jedva čekali da se domognu cilja i pošteno najedu i odmore.

X X X

Ugledavši te zvjezdane noći Tyrona i Aaronsona u svojoj kući, Jack Collins je veselo zapljeskao rukama:

— Sve u redu, Nick?

— A što si drugo očekivao? — naceri se umorni Aaronson.

Uzme s noćnog ormarića bocu viskija. Nije smatrao potrebnim da prije toga upita Jacka Collinsa smije li to učiniti. Smatrao je da su njegovi nisko pripasani revolveri do-

voljno jamstvo za bahato ponašanje.

Iako mu se ovakav način ponašanja omiljenog revolveraša nije nimalo dopadao, Jack Collins se pravio kao da to ne zamjećuje.

Kad su izbrojali opljačkani novac i ustanovili da je oko trideset tisuća dolara, Jack ozarena lica izdvoji s hrpe tri tisuće dolara i pruži ih Aaronsonu. Ovaj ih zgrabi naglom kretnjom i strpa u džep košulje.

Kako Aaronson nije želio prepričavati događaje, ta je dužnost pripala Tyronu, iako ovaj s time nije bio nimalo oduševljen. Smatrao je gubljenjem vremena potanko opisivati napad i sve ono što se poslije toga odigravalo. S uzdahom poprati kretnju Nicka Aaronsona koji je u obližnju košaru za smeće odbacio ispijanu bocu viskija. Ukratko ispriča bratu što se dogodilo.

Čuvši za ubojstvo Giddyja, Jack Collins ispitivački nabere obrve i upita Aaronsona:

– Siguran si da je gotov?

– Idi, pa se sam uvjeri! – bijesno mu odbrusi revolveraš.

Lupnuvši vratima, iz sve snage, Aaronson napusti prostoriju.

– Hej, Nick! Nisam mislio ozbiljno – pocrveni Jack Collins, povikavši za uvrijeđenim revolverašem.

Aaronson se vratio u sobu i zavalio u kožnu fotelju.

– A sad daj da još nešto popijemo! – drsko naredi.

Dok je vadio iz ormara novu bocu viskija, Jack je brže-bolje prešao na drugi predmet razgovora, jer je osjetio da je svojom primjedbom pogodio revolveraša u ranjivo mjesto. Kako je samo mogao posumnjati u njegove sposobnosti ubijanja? Aaronson je bio previše uvjeren u svoju brzinu i preciznost. Nije

mogao povjerovati ni pretpostaviti da se i najboljim revolverašima, igrom sudbine, dogodi da ne budu uvijek precizni. Kad je ispalio metak, smatrao je da je Giddy gotov za sva vremena i nikome od prisutnih nije dopustio da se uvjeri u sposobnost njegova pogotka.

Da mu se nije potkrala ta greška i zla kob, tko zna kako bi se odigrali naredni događaji.

VII

Craven i Bodler odahnuše kad su spazili napuštenu traperovu kolibu.

Mjesečina im je obasjavala put. Craven je pojahao naprijed da se, za svaki slučaj, uvjeri ima li u blizini koga nepozvanog.

No svugdje je vladala tišina. Nije bilo nikakvih tragova koji bi ukazivali na to da je netko ovdje boravio ili uskoro ovuda prolazio.

Craven se zadovoljno osmijehne i rukom mahne Bodleru da može s djevojkom prići bliže.

Smjestivši konje u obor, zaputili su se da pomognu djevojci da sjaše. Njih dvojica nisu prema njoj osjećali nikakvo suosjećanje. Misli su im bile usredotočene na novac koji će dobiti nakon obavljenog posla.

Začuvši metalno škljocanje, koje proizvodi napinjanje okidača na revolveru, zastali su kao ukopani. Djevojka, kojoj su skinuli povez s očiju, zaprepašteno je i s nevjericom u očima zurila mimo njih.

– Ruke gore! – prekine tišinu oštar i zapovjednički glas.

Glas je dolazio iz usta Jima Lewrya, odnosno Berserka.

Namrgoden i napet poput čelične opruge, stajao je iza leđa dvojice bandita. Odlučio je da pri svakoj sumnjivoj kretnji zlikovaca odmah zapuca. Život i daljnja sudbina dje-

vojke bila je u njegovim rukama.

Do kolibe je stigao istoga dana, nešto oko podneva, poprečnim putem, pa je imao dovoljno vremena da izbriše tragove i pripremi zamku za ovu dvojicu još uvijek nedovoljno iskusnih revolveraša.

Craven i Bodler su i dalje nepomično stajali, poput kipova.

Noge su im bile kao odsječene. Nisu očekivali da bi im netko mogao prirediti takvo iznenađenje. Smatrali su da je to neka naivčina koja se igrom slučaja zatekla na ovom mjestu. Kad su se prešutno sporazumjeli očima, naglo su se okrenuli, vadeći istovremeno revolvere.

— Pazi, Jime! — krikne uplašena Nancy.

Ali je Berserk bio spreman na ovakav potez bandita. Znao je da se neće olako predati. Još pri okretu Bodler je bio smrtno pogođen u grudi, jer Berserk nije imao dovoljno vremena da preciznije nišani i samo ga onesposobi za borbu.

Čim je ispalio prvi metak, kleknuo je na lijevo koljeno, tako da je kugla iz Cravenova revolvera prozviždala iznad njegove glave. Ne oklijevajući ni trenutka Berserk ponovno povuče okidač.

Ali je ovaj put imao nekoliko djelica sekunde vremena da pažljivo i nepogrešivo nanišani u svoj cilj.

Craven bolno krikne, ispusti revolver i objema se rukama uhvati za desnu stranu grudi. Teturao je nekoliko koraka unatrag, a onda se strovali na stjenovito tlo.

Berserk pride, pokupi odbačeni revolver i nogom udari Cravena ispod rebara. Craven samo bolno zastenje i sa strahom u očima promuća.

— Nemoj me ubiti! Milost!

— Svinjo! — prosikće Berserk, a

bijes se razbuktao u njemu. — Svinjo prljava! Nitkove! — dalje je cijedio kroz zube.

— Molim te, nemoj me ubiti! — zakuka prestrašeni Craven, kolutajući očima.

— Zaveži, gade! — goropadni će Berserk, dok su mu oči sijevale.

Ne mogavši se suzdržati, još jednom zamahne nogom i raspali Cravena, iz sve snage, posred lica. Začu se krckanje slomljene nosne kosti i jecanje razbojnika kojega je oblila krv.

Berserk se zaputi prema djevojci.

Nancy Slater je sjedila na zemlji, sva blijeda i drhteći. Još nakon prvog pucnja njezin se konj propeo i izbacio je iz sedla. Srećom za nju, pad je prouzročio samo uganuće noge.

— Oh, Jime! Tako sam sretna! — jecala je i dalje djevojka od sreće i uzbuđenja.

Još nije mogla vjerovati svojim očima da je slobodna i da neće biti izložena vrijeđanju i poniženju od strane dvojice zlikovaca.

Nakon nekoliko minuta Berserk je pošlo za rukom da je donekle umiri. Uvede je u kolibu i pripali vatru na kamenom ognjištu, a zatim joj reče da spremi nešto za večeru.

Pokopao je mrtvog Bodlera, a zatim previo Cravena.

Craven je prestrašeno zurio u njega. Dok mu je Berserk usijanom oštricom noža vadio zrno iz rane, toliko je kukao i zapomagao da je Berserku to dosadilo. Bio je prisiljen udarcem drškom revolvera po glavi onesvijestiti i ušutkati Cravena, kako bi mogao posao obaviti na miru do kraja.

Berserk bi najradije ubio i Cravena, ali je znao da će mu ovaj biti

potreban kao svjedok koji će razobličiti braću Collins i njihove prljave poslove.

Do kasno u noć, uz treperavu svjetlost petrolejke, Berserk i djevojka razgovarali su o svim nevoljama koje su zadesile Bena Slatera i njegovu porodicu.

Kad je doznao što se sve dogodilo i snašlo njegova prijatelja, Berserk se vidljivo oneraspoložio, a velika tuga obuzme ga na pomisao da među živima više nema Hellen, koja se prema njemu odnosila poput majke.

Ipak je uspio potisnuti svoje osjećaje, ne želeći još više žalostiti ionako dovoljno napaćenu i preplašenu djevojku.

Uskoro je Nancy spavala mirnim i čvrstim snom, s blagim osmijehom na usnama.

Berserk je utonuo u razmišljanje.

Uz Cravenovo svjedočenje, nadao se, uspjet će raščistiti stvari, iako će biti vraški teško. Ako ne uspije, znao je gdje će pronaći potreban novac. Ali tada se sjeti da je bankar Boyer nedavno umro. Ipak, pokušat će kod njegovog sinovca koji ga je naslijedio.

Sutradan, poslije obilna doručka, Berserk, Nancy i ranjeni Craven nastavili su put u pravcu Slaterova ranča. Berserk se veselo osmijevao pri pomisli kakav li će izraz lica načiniti njegov prijatelj kad ga ugleda zajedno s Nancy.

– Bit će najbolje za tebe i djevojku da me pustiš da nestanem bez traga i glasa – nagovarao ga je Craven.

Kad je uvidio da ga Berserk ne namjerava ubiti, ponovo se osmijelio, čak je postao osoran i drzak. Nastavio je dosta zajedljivo:

– Dat ću ti pismeno priznanje i

za pljačku kočije i za krađu goveda.

– Dat ćeš ti usmeno priznanje, ne zvao se ja Jim Lewry – naljuti se Berserk, odmjerivši ga ledenim pogledom.

– Ne budi previše uvjeren u to – odvrati mu Craven. – Budi siguran da Collinsovi ne ostavljaju svoje ljude tako olako na cjedilu. Još ti ne poznaješ dovoljno Jacka Collinsa.

– Začepi tu svoju gubicu! Plesat ćeš ti onako kako ja budem svirao.

Inače, mogao bi se začas naći na onom svijetu.

– Vidjet ćemo mi to – podrugljivo će Craven.

– E, pa kad već želiš vidjeti, evo ti!

Zaustavivši konja kraj Cravena, razlučeni Berserk opali mu dvije žestoke zaušnice.

Za vrijeme preostalog dijela puta Craven više nije progovorio ni jednu riječ. Očito je postao ozbiljno zabrinut za svoju daljnju sudbinu.

– Sam je to tražio – mrmljao je Berserk sebi u bradu.

Bilo mu je ipak neugodno što je pred djevojkom tako žestoko ispljusкао bandita.

Negdje nakon podneva stigli su na ranč Slaterovih. Svi na ranču, osobito Ben Slater, bili su sretni i radosni kad su ugledali Berserka i Nancy.

Bili su preplašeni i zabrinuti za njezinu sudbinu, jer su saznali za pljačku poštanske kočije i otmice neke djevojke. No odmah su zaključili da je to Nancy i strepili su pri pomisli što je očekuje u rukama gadnih zlikovaca.

Ben Slater nije mogao sebi oprostiti što je poslao kćerku na tako opasan put. Morao je pretpostaviti da Jack Collins neće olako odustati od svojih namjera. Stoga im je sada

bilo posve razumljivo zašto je one večeri ranč »Zvijezda« odjekivao od pjesme pijanih kauboja. Gazda im je dopustio da za ovu priliku otvore bačvu hladnog piva.

Berserk je pričao Benu kako sutra u gradu namjerava javno, ispred svih građana, razotkriti Collinsove. Cravena je privolio da svjedoči protiv njih, a zauzvrat mu je obećao da će se pobrinuti da prođe sa što blažom kaznom. Jer, kao dobrovoljnom svjedoku, koji je odlučio prekinuti odmetnički život, to će mu biti pripisano kao olakotna okolnost prilikom odmjeravanja kazne.

Ako pak ne bude htio surađivati, Berserk mu je napomenuo da će se osobno pobrinuti za njegovu daljnju sudbinu, a ova Cravenu nije izgledala nimalo ružičasta. Za kratko vrijeme uvjerio se da Berserk svoja obećanja ispunjava do krajnosti.

Ben Slater je sumnjao da će sve dobro i lako završiti. Bilo bi to nekako prelijepo i previše jednostavno. I sam Berserk je gajio isto mišljenje, ali je znao da je gradski sudac pošten čovjek, koji nije naklonjen Collinsovima. Ako nešto i zagne, glavno je da se klupko počne odmotavati. Bit će dovoljno i to da među građanima unese crv sumnje u poštenje braće Collins.

A ovi će, vjerojatno uznemireni zbog neočekivanog razvoja događaja, povući neki krivi potez.

VIII

Osvanuo je lijep i sunčan dan.

Izrovanim i prašnjavim kolskim putem kloparala su teška rančerska kola na čijem su sjedalu poskakivali Ben Slater i njegov nadzornik Jansen. U kolima je, na hrpi mekog, mirišljavog sijena ležao i stenjao ranjeni Craven.

Stotinjak metara ispred njih jahao je Berserk na svom sivcu, koji je veselo poigravao. Sinoćnji odmor i puna vrećica zobi učinili su da je plemenita neobuzdana i orna za trku.

Sa svakim prijeđenim kilometrom oporavljeni Craven osjećao je sve veći strah.

Znao je da za njega preostaju samo dvije mogućnosti: milost od braće Collins ili smrt od njihove ruke. Iako je Berserku obećao da će surađivati, bio je duboko uvjeren da će na licu mjesta sve poricati. Vrlo dobro je znao da je cijeli Backwoods u rukama Jacka Collinsa.

Bližilo se podne kad je Ben Slater svojim teškim kolima, u pratnji Berserka, ušao u grad i zaustavio se ispred šerifovog ureda. Njegov nadzornik Jansen odmah se zaputio u salun, kako bi potražio gradskog suca. Nadao se da će ga zateći trijeznog.

Imao je tu sreću.

Kad mu je objasnio o čemu je riječ, sudac je, bez razmišljanja, nabio šešir na glavu i odmah krenuo za njim, praćen radoznom grupom dokoličara i bespolenih kauboja.

Za nekoliko minuta gomila ljudi okružila je Bena Slatera i njegova kola.

Berserk je, praćen sucem i Jansonom, ušao u šerifov ured. Nažalost, tamo su zatekli samo šerifova pomoćnika koji je na sva pitanja gdje bi se mogao nalaziti šerif nemoćno odmahivao glavom i slijegao povišenim ramenima.

* * *

Za to vrijeme Jack Collins je bjesnio u svojem uredu.

Tyron ga je pogledavao sa strahom u očima, dok je Aaronson bio potpuno ravnodušan i nezaintere-

siran. Šerif Collister je tupo zurio u neku točku na zidu, vidljivu jedino njegovim očima.

– Pa, to je nemoguće! – urlao je Jack. – Kažeš da su se vidjeli tragovi borbe i da si pronašao Bodlerov grob?

– Baš tako – snuždeno se usudio progovoriti Tyron. – Nije mi jasno tko ih je sudio i oslobodio djevojku?

Jack Collins je bijesno škripao zubima.

Prvi put mu se dogodilo da stvari ne idu onako kako je on bio zamislio. Jer, Nancy mu je bila posljednja prilika da prisili Slaterove na predaju. Želio se njenom otmicom osigurati, ako bi kojim pukim slučajem Slaterovi uspjeli nabaviti novac.

Tada bi ih ucijenio životom djevojke. Ili će poželjeti da vide živu i zdravu Nancy i oproste se od svog ranča ili će ostati bez jednog i drugog.

Ni samom Tyronu, koji se rano jutros vratio iz Sive planine, ništa nije bilo jasno. Nestanak djevojke i Cravena potpuno su ga uznemirili. Nije znao na koga da baci sumnju. Ipak, nadao se da je netko, sasma slučajno, nabasao na njih i na taj im način nesvjesno pomrsio račune.

Ni on ni njegov brat Jack nisu se bojali da bi Nancy, ako je još živa, mogla svjedočiti protiv njih. Naime, za cijelo vrijeme puta imala je povez preko očiju i nije znala tko su njeni otmičari. Jedino je mogla sumnjati, ali nikakvih dokaza nije imala. Oni će se u najgorem slučaju braniti na taj način što će izjaviti kako ih Slaterovi namjerno sumnjiče i okrivljuju, zato da bi izbjegli svoje obaveze prema njima.

Odjednom u prostoriju uleti Jackov stražar sav zajapuren i zadihan.

Obavijesti ih da u grad dolaze Ben Slater s teškim kolima i neki nepoznati jahač. Kad ga je opisao, Tyrone samo promuca:

– Pa to je Jim Lewry!

– Berserk! – poskoči nervozno sa stolice Aaronson. – Odakle on ovdje?

– Znači, dobio je telegram, a Ben Slater pomoć – zaključio razdraženi Jack Collins, a čelo mu se orosi krupnim kapima znoja.

– Koliko sam vidio, u kolima voze i jednog ranjenika – nastavi stražar podnositi izvještaj. – I sve mu se čini da je to naš Craven.

– Znači, tako! – cikne Jack. – Sad je barem jasno tko je oslobodio djevojku.

– Ali kako je samo mogao znati gdje će je pronaći! – naljuti se Aaronson.

– To sada nije važno – odbrusi mu Jack.

Časak je šutio, grickajući usnice, a potom mirnijim glasom doda, okrenuvši se bratu i ostalima:

– Moramo nešto smisliti, inače ćemo biti u gadnom govnu!

Svi su se zagledali u njega, očekujući da će pronaći spasonosno rješenje.

Čak i Nick Aaronson.

Jack ih je odmjeravao jednoga po jednoga, a onda se zlokobno naceri. Opet je postao stari Jack, čije su se zamisli i zapovijesti izvršavale bez pogovora.

Razmišljao je nekoliko sekundi, a onda naredi stražaru da mu pozove plaćenog ubojicu Reeda, koji je bio nenadmašan u gadanju puškom, a nije se libio ubojstva iz zasjede, samo ako je za to bio dobro plaćen.

Kad je poslije desetak minuta Reed izišao iz prostorije, zadovoljno se smiješeći, Jack je ostalima izložio svoj plan i svakome od njih podijelio određene zadatke. Nitko nije smio zatajiti, jer je Craven znao previše toga: počevši od krađe goveda, pa do pljačke poštanske kočije i otmice djevojke.

* * *

Sakupljena gomila ljudi oko Bena Slatera i njegovih kola neprestano je žagorila i čavrljala, pitajući se tko je ranjenik i odakle dolazi. Nekoliko njih površno su ga poznavali: smucao se, sa svojih dva druga, po salunima, ganjajući lake žene i ispijao ogromne količine viskija, uglavnom se ponašao grubo i nasilnički, te ga je pošten svijet izbjegavao.

Kad su se na nogostupu pojavili Berserk i gradski sudac, praćeni šerifovim pomoćnikom i Jansenom, netko iz gomile poviče:

– Mjesta, narode! Ide šerif!

I zaista, glavnom ulicom je koraćao šerif Collister, nabivši šešir duboko na oči. Smrknuvši lice, začuđeno i osorno progovori:

– Što je, ljudi? Što se dogodilo?

– Šerife – javi se gradski sudac, umirivši prije toga razvikanu gomilu – Ben Slater i ovaj visoki stranac – pritom se okrene prema Berserku koji se naslonio na obližnji potpornji stup – doveli su nam jednog razbojnika.

– Razbojnika? – začudi se šerif i zabaci šešir na oznojeni potiljak.

– Baš tako, kao što sam rekao – produži mirnim glasom gradski sudac, sumnjičavo škiljeći u šerifa – razbojnika i pljačkaša poštanske kočije. Ujedno, to je i jedan od otmičara Nancy Slater...

– Stani! – prekide ga uznemireni šerif, šarajući pogledom po okupljenoj gomili.

Ljudi su se uznemirili i počeli vikati. Pri spomenu otmice djevojke strasti su se razbuktale. I najveće kukavice tada su postajali hrabri i odvažni.

– Objesimo nitkova! Smrt lupežu! – zaorili su odlučni glasovi sa svih strana.

– Mir, ljudi! – poviče Berserk.

Ispalio je pritom nekoliko metaka u zrak. Na njihovo je mjesto odmah stavio u bubanj nove. Kad se uzbuđena gomila malo primirila, on nastavi:

– Ljudi, potrebno je da čujete što će izjaviti ovaj bijednik i da postupite onako kako vam savjest nalaže...

– Tko ste vi, strance? – prekine ga ljutito šerif Collister, sav crven u licu. – Tko vam daje pravo da ovdje držite propovijed i huškate ljude...

– Ali, šerife! – umiješa se sada i Ben Slater, podigavši ruku.

– Dobro, Bene! Samo polako, ljudi! – uzvrtio se šerif.

Bio je u nedoumici što da radi. Dogovorena pomoć je kasnila i nije znao što treba da poduzme kako bi bio gospodar situacije. Počeo se preznojavati i gubiti samopouzdanost.

Ranjeni Craven je škiljavim očima preplašeno zrikao na sve strane. Drhtao je od straha i proklinjao zlu sudbinu.

No opazivši da ga šerif svojim odugovlačenjem uzima u zaštitu, vidno je odahnuo. Znao je da ovaj to čini po naredbi Jacka Collinsa, te mu se za trenutak vrati tračak nade da će iz svega ovoga ipak iznijeti živu glavu.

Upravo tada nestrpljivoj i uzavreloj gomili ljudi pridružili su se

Jack Collins i njegova pratnja revolveraša predvođena Tyronom i Aaronsonom. Ljudi su im sa strahopoštovanjem začas napravili slobodan prolaz.

– Što se ovdje zbiva, šerife? – strogim glasom upita Jack.

– Navodno neki pljačkaš kočije – promuca Collister, vidljivo odahnuvši kad ih je spazio.

– Ujedno i otmičar moje kćeri! – poviče i Ben Slater.

– Ha, ha! – nasmije se Tyron, ali ga ledeni pogled kojim ga ošinu Jack odmah ušutka.

– Ne vidim razloga za stvaranje gužve i nereda – ozbiljnim i zapovjedničkim glasom nastavi Jack Collins, na što gomila pokunjeno ušuti.

– Šerife, znaš što ti je činiti. Osumnjičenoga treba strpati iza rešetaka i saslušati svjedoke koji ga optužuju. Koliko vidim – doda i pritom se okrene prema Benu Slateru – pojedinci su se pobrinuli da i gradski sudac bude prisutan, te predlažem da on odmah napravi zapisnik.

Craven je netremice zurio u Tyronovo lice. Kad mu je ovaj ohrabrujući namignuo, revolveraš se umiri.

Berserku se cijela ta predstava nije nimalo dopadala. Smrdjela mu je na gadnu prijevaru. Shvatio je da mora biti vrlo oprezan.

Craven je, sasma slučajno, okrenuo glavu na stranu i odjednom mu se u očima pojavio užas.

Zamijetio je da se na susjednom krovu pojavljuje cijev teške puške za bizone, koja nišani točno u njegovu glavu. Za trenutak je ostao nepomičan, a onda krikne iz sve snage:

– Ne! Ne želim umrijeti! Sve ću reći...

Ali je bilo prekasno.

Precizno ispaljena kugla pogodila ga je posred čela. U istom trenutku bio je mrtav. Glava mu je bila doslovce raznesena.

Ljudi su zaprepašteno stajali i s nevjericom u očima buljili u mrtvu spodobu ispred sebe, u iznakaženo ljudsko tijelo. Svi oni bili su svjedoci jednog podlog ubojstva.

Beserk neopisivo brzo izvuče revolver. Upravo kad je, na Cravenove krikove, spazio priliku koja se pokušala spustiti s druge strane krova, odjeknuše dva brza pucnja. Gotovo su se slili u jedan. Pucao je Nick Aaronson. Ovaj put nepogrešivo i precizno.

– Mislim da sam ga sredio – procijedi namršteno. – Vjerojatno je to bio njegov ortak koji nije želio da ptičica propjeva.

– Pa, niste ga baš morali ubiti – kiselo mu se obrati Berserk, odmjeravajući ga ledenim pogledom.

– Žao mi je, gospodine – otegne izazovno Aaronson, uzvativši mu opakim, zmijskim pogledom – ali nisam imao vremena za razmišljanje. Možda bi ubio još koga?

– Nije isključeno – prvi se složi šerif Collister.

– Sasma moguće – naceri se i Jack Collins.

– To je Nick Aaronson – prošapće nadzornik Jansen, gurajući neprimjetno šakom Berserka u rebra.

– Aha! – progunda Berserk – sad mi je sve jasno.

– Hajde, ljudi! Razlaz! – razgalami se šerif Collister, koji je ponovno preuzeo stvar u svoje ruke: – Neka netko dovuče prokletog ubojicu.

Dva kaubojia donesoše mrtvo tijelo plaćenog ubojice Reeda. Kad su ga ljudi ugledali, gradski kovač se usudio progovoriti:

– Pa to je vaš čovjek, gospodine Collinse!

– Bio je do prije nekoliko dana – nije se dao zbuniti Jack. – Otpustio sam toga neradnika i propalicu, jer takvima kod mene nema mjesta.

Sve prisutne samo je prividno odobrovoljio Jackov odgovor, iako je nekoliko njih s podozrenjem i sumnjom zurilo u njega i njegovu pratnju.

Stari crv sumnje o njegovom poštenju počeo ih je ponovo nagrizati. Ali nisu imali dovoljno hrabrosti da se o tome javno izjasne.

Berserk je na nekoliko trenutaka povezaao sve konce. Sve mu je bilo kristalno jasno. Vidio je i uvjerio se koliko je Jack Collins nemilosrdan i lukav protivnik. A još k tome dovoljno surov i podmukao. Jednostavno je gazio preko ljudskih leševa da bi ostvario svoje ciljeve. Načigled svih prisutnih isplanirao je i izvršio podlo ubojstvo, a da se njemu nije mogla pripisati ni najmanja sumnja.

Nema što, ovo je bila stvarno lukavo smišljena igra. Jack Collins je uredio da Aaronson sredi Cravenovog ubojicu, kako iza sebe ne bi ostavio ni najmanjeg traga. Mrtva usta nikad neće moći progovoriti. Tako je ova bitka okončana u korist Jacka Collinsa.

Ipak je odlučio da šerifu i gradskom sucu ispriča sve što je znao o napadu i pljački poštanske kočije i otmici djevojke.

I sudac i šerif bili su zapanjeni njegovom pričom. No i jedan i drugi počeli su ga uvjeravati kako od tako teških optužbi nema baš ništa ako nema i stvarnih dokaza.

Kad je ostao sam, šerif Collister je brže-bolje pohitao k Jacku Collinsu i ispričao mu cijeli razgovor.

– Dovraga! – – uozbiljio se Jack. – Momak postaje suviše opasan. Ali evo što nam je činiti.

Vrativši poljuljano samopouzdanje, ponovo se počeo zanositi planovima kako da uništi Slaterove i njihovog prijatelja. U njegovim mislima Berserk je bio osuđen na smrt.

Dok je Benov nadzornik Jansen kupovao potrebne namirnice, Ben i Berserk su se odmarali kod Harryeve zaručnice Betty Douglas. Ona je bila učiteljica u ovom još uvijek divljem i zabačenom kraju. Neraspoloženi Berserk je odlučio da tu večer ostane u gradu i pronjuška malo naokolo. Ben i Jansen vratili su se na ranč.

IX

I te večeri, tko zna po koji put, obistinila su se predviđanja Jacka Collinsa. Bio je uvjeren da će čovjek poput Berserka ostati u gradu ne bi li na taj način saznao nešto više o svojim protivnicima.

S prvim sumrakom Berserk se oprostio od Betty Douglas i zaputio u salun.

Svoga je sivca ostavio u šupi lijepe učiteljice. Namjeravao je prenoćiti u hotelu.

Kad je ušao u salun, morao se poslužiti laktovima da bi se progurao do šanka. Namrgođeni i proćelavi barmen gurnuo mu je tek nakon treće narudžbe pod nos čašu viskija. Svi prisutni gosti prepričavali su današnji događaj i s nepovjerenjem zurili u njega.

Zamišljeno je ispijao piće dok je oko njega buka postajala sve življa.

Uveliko se iznenadio kad se pokraj njega, odjednom, stvorio Tyron Collins s izazovnim smiješkom na usnama. Cijelo vrijeme odmjeravao ga je iz zamračenog dijela prostorijske. Očito je zaključio da je došlo njegovo vrijeme za akciju.

– Hej, skitnico! – veselo mu do-

vikne. – Ponovo smo se sreli, zar ne?

– Što želiš? – progunda natmurenim Berserk.

– Da ti vratim milo za drago – odvraća Tyron.

Sasvim iznenada Tyron zamahne nogom i udari Berserka u predio prepona.

Berserk osjeti strahovitu bol i rukama se uhvati za udareno mjesto. Ali nije se želio predati tako lako. Naglo je trznuo glavom i pogodio Tyrona u licu.

No udarac nije bio toliko jak da bi ovome mogao ozbiljnije naškoditi. Stisnuvši šake, Tyron se zaletio na svog protivnika, koji je još osjećao njegov podmukli udarac u prepone.

Začas su oba borca dobili dovoljno mjesta. Ljudi su ih okružili i s nestrpljenjem očekivali dobru tučnjavu.

Udarci su sijevali i s jedne i s druge strane.

Berserk, koji se oporavio od prvog udarca, počne odjednom osjećati veliku snagu. To mu je došlo kao naručeno kako bi na nekome iskalio bijes zbog današnjeg neuspjeha. U jednom trenutku mu se učini da će se njegov protivnik uskoro strovaliti na pod. To se i dogodilo kad ga je pogodio jednim, ne odviše snažnim udarcem.

Drugi put u posljednjih nekoliko dana Tyron je u sukobu s Berserkom pljuvao krv. Ali se ovaj put zadovoljno cerekao. Nije pokazivao namjeru da ustane.

Odjednom je u Berserkovoj glavi sinulo da je očito negdje pogriješio, ali sada nije imao dovoljno vremena da misli o tome.

Svi prisutni, uključujući i njega, zurili su u Tyrona koji se valjao po piljevini kojom je bio posipan pod saluna.

– Ustaj, balavče, i nastavi borbu! – izazvao ga je razbješnjeni Berserk. – Da nisi možda napunio gaće?

– Hajde, Tyrone, pokaži mu što znaš! – hrabрили su Tyrona Collinsa povici iz gomile koja je željela da se započeta predstava nastavi.

– Prokleti gade! – opsuje Tyron Collins. – Platit ćeš mi za ovo.

Pritom se mašio za džep od kaputa. Gomila, koja ih je bila okružila, naglo ustukne.

U Berserkovoj ruci nenadano se stvorio revolver. Instinktivno, u posljednjem trenutku, skrenuo je pogled s Tyrona jer je zamijetio sumnjivo kretanje suhog dugajlije s njegove desne strane.

Metak namijenjen Tyronu promijenio pravac i zabije se u grudi suhog dugajlije. Revolveraš se bez riječi sruši na pod saluna. Iz omlitavjelih ruku ispadne mu revolver, ali ga netko brže-bolje podigne i vrati u njegove korice.

Događaji su se odvijali munjevitom brzinom.

Berserk je nepomično zurio u Tyrona Collinsa koji je, sjedeći na podu, u ruci stezao kao snijeg bijeli rupčić.

– Ljudi! Htio me ubiti! Ubiti me htio, nitkov! – histerično je vikao.

Berserku padne mrak na oči. Drugi put ovog dana bio je izigran od braće Collins. Prokleta naivnost uletio je u zamku. Pa tko na ovom svijetu još nije znao za prastari trik s rupčićem? Ipak, mogao je zahvaliti svojoj sretnoj zvijezdi što je na vrijeme zamijetio sumnjivu kretnju dugajlije koji bi ga, u to nije bilo sumnje, hladnokrvno ubio.

Očito je i ova igra bila unaprijed smišljena. Tyron je bio određen da ga izazove do te mjere da potegne oružje, a njegov revolveraš trebalo je da ga u određenom trenutku ubi-

je. Proklinjao je sebe i svoju tvrdo-glavost, te ostao da njuška po gradu. Ben Slater ga je molio i preklinjao da zajedno napuste grad, a evo što je on uradio. Uvalio se u gadne neprilike.

– Objesimo ubojicu! – poviče netko iz mračnog dijela prostorije.

– Na vješala s njim! – doda drugi glas iz suprotnog kuta.

– Udesimo bitangu! – prodere se i barmen.

Svi gosti počеше vikati s odobravanjem.

Berserk se počeo ogledavati. Nailazio je samo na neprijateljske poglede. Procjenjivao je svoje izgleda i razmišljao kako da pobjegne iz saluna, jer je ovdje postalo suviše opasno za njega. Smatrao je da će iz slobode lakše moći dokazati svoju nevinost.

Tog trenutka u salun upadne šerif Collister, praćen svojim pomoćnikom.

Obojica su držali otkopčane revolvare u rukama. Kao da su unaprijed znali što će se ovdje odigrati, jer se iz cijevi Berserkova revolvera još uvijek izvijao plavičasti barutni dim.

Berserk nije imao namjeru olako dopustiti šerifu Collisteru da ga uhapsi i optuži za ubojstvo. Znao je: ako se nađe iza rešetaka, danonoćno će biti pod prismotrom Jackovih revolveraša, sve dok ga konačno ne izbací iz igre. No sve njegove nade i njegovu odlučnost pokopao je glas iza njegovih leđa:

– Gospodine, u vaša je leđa upearena skraćena sačmarica. Ako ne želite da vas raznesem olovom, bit će najbolje da podignete ruke i odbacite tu svoju pucaljku.

Bio je to glas barmena koji se zadovoljno kesio prema šerifu Collisteru. Ovaj je suhim i oporim glasom procijedio:

– U ime zakona vi ste uhapšeni! Berserk nevoljno vrati revolver u korice i lijeno podigne ruke u visinu ramena.

Znao je da nema nikakvih izgleda da iz ove jazbine pokuša izvući živu glavu. Svaki pokušaj bijega bio bi ravan samoubojstvu. Stoga je odlučio predati se na miran način.

– Hapsim vas zbog ubojstva nevinog čovjeka – nastavi šerif. – Sutra u podne održat će vam se javno suđenje.

– Ali to je bila samoobrana – pokuša mu proturječiti Berserk.

– Ha, ha! – naceri se šerif. – To ćete, stranče, sutra objasniti gradskom sucu i poroti.

– Nadam se da ću barem do toga vremena biti živ – nakesi se njemu Berserk.

Kad su mu na ruke natakli lisice, grubo su ga odvukli u gradski zatvor i strpali u smrdljivu i neurednu ćeliju kojom su nesmetano šetali štakori.

– Barmenu, piće za sve! – kreštavim i promuklim glasom prodere se zadovoljno Tyron.

Kao da se ništa nije dogodilo, u salunu se i dalje nastavilo piti, kockati i galamiti. Glazba je treštala, a salunske žene su se neumorno vrtjele oko pijanih gostiju. Za nekoliko minuta bilo je zaboravljeno da se ovdje ugasio jedan ljudski život.

Leš suhog dugonje bio je uklonjen. Takav je bio život ovog surovog, divljeg gradića.

Tyron Collins je opipavao natečenu vilicu i kleo. I ovaj je put, u interesu brata, morao podmetnuti svoju glavu, kako bi ovaj ostvario svoj plan.

* * *

Berserk je u zatvorskoj ćeliji proklinjao svoju usijanost i nesmotrenost.

Nije mogao sebi oprostiti kako je mogao naivno nasjesti na Collinsovu prijevaru. Sve je bilo unaprijed isplanirano. Ako ga onaj prokleti dugonja ne uspije srediti, onda je šerif Collister trebalo da uđe i uhapsi ga pod optužbom za ubojstvo ili pokušaj ubojstva.

Zbilja je tvrd orah taj Jack Collins. Podlac i nitkov, premazan svim mastima! Na ovakvog protivnika još se nije namjerio. Kako stvari sad stoje, ovi će lopovi vjerojatno smisliti način kako da ga se otarase za sva vremena. Jack Collins će ga vjerojatno ukloniti na sebi svojstven podmukao i prljav način. Sigurno će ga sutra osuditi na najmanje dvadeset godina robije, a na putu u zatvor ubiti, obrazloživši to pokušajem bijega. Ili će pokušati s linčom kad se gomila dovoljno napije.

Bijesno je stiskao zube.

Znao je da će Slaterovi sada biti potpuno slomljeni. Napustio ih je u najnezgodnije vrijeme, onda kad su ga najviše trebali. Ipak, nije još sve izgubljeno. Za dan-dva može se mnogo toga dogoditi. Nije mu bilo prvi put da sjedi nevin iza rešetaka.

Dosad se uvijek uspijevaao izvući.

Ali ovaj put bit će to vraški teško. Potcijenio je Jacka Collinsa. Nije mogao povjerovati da bi ovaj bio u stanju – što je večeras i pokazao – žrtvovati rođenog brata radi ostvarenja svojih ciljeva. Naime, on je ipak, u posljednjem trenutku, pucao u dugonju.

– Dolijao si, lopove! – cerio se šerif Collister i praznio bocu viskija.

– To ćemo tek vidjeti – odvrati mu ledeno Berserk.

Potajni strah obuzeo je šerifa, jer je bio zapravo kukavica. No pomisao na braću Collins i njihovog svi-

repog revolveraša Aaronsona kao i ispijena boca učinili su da se počeo osjećati dovoljno siguran u sebe.

– Ha, lopove jedan, još malo, pa će tvoje kosti biti razbacane širom prerije. I to mi je nepobjedivi Berserk! – zadirkivao je zatvorenika.

– U konačnom obračunu prvo ću tebe srediti, tako mi života! – zaprijeti mu Berserk, sažaljivo ga promatrajući.

Šerif Collister razrogači oči. Kakve li živce ima ovaj čovjek? Ili je previše hrabar ili odviše lud? Je li mu uopće jasno da mu preostaje još svega nekoliko sati života?

X

Nešto prije svanuća na vratima šerifovog ureda začu se lagano kucanje.

Bunovni šerif Collister, dobro opijen viskijem, skoči iz fotelje, zgrabivši pritom revolver, te zagrimi:

– Tko je?

– Znanac šerife! Šalje me Collins. Jack Collins začu se piskutav, nervozan odgovor.

Šerif Collister, očito nezadovoljan ili je to samo vješto glumio pred Berserkom koji se i sam probudio iz nervozna i rastrgana sna, gundajući krene prema vratima. Kad ih je otvorio i u prostoriju uveo visokog, mršavog čovjeka, čiji je šešir bio duboko natučen na oči, postavi mu pitanje:

– Tko ste vi i što želite?

U očekivanju njegova odgovora i dalje je nehajno držao revolver uperen u njegove grudi. Čovjek nije ni trepnuo dok je progundao:

– Zovem se Vess. Mike Vess. Od prije nekoliko dana nalazim se na platnom spisku Jacka Collinsa. Želim vam predati jednu poruku.

– Dobro! – odobrovolji se šerif i odloži pritom revolver na stol.

Ponovno se zavalivši u fotelju i zabacivši ruke na potiljak, ispitivački se zagleda u neznanca. Berserk, koji je budnim okom pratio što se zbiva u prostoriji, nije promakao njegov zlokobni smiješak.

— Zar je to veliki, nepobjedivi Berserk? — u čuđenju nastavi Vess, namignuvši zatvoreniku koji ga je odmjeravao ledenim pogledom.

Berserk nije znao što da misli. Ovoga je čovjeka vidio prvi put.

Odmah je ocijenio da je to jeftini revolveraš, ali crv sumnje ipak se uvukao u njega. Što li znači ono njegovo namigivanje?

Kada je, međutim, u ruci Mike Vessa ugledao revolver, prijeteći uperen u šerifov trbuh, Berserku srce brže zakuca. Prevario se, eto, u procjeni ovog čovjeka. Vanjski izgled zna ponekad pokvariti prvi dojam i mišljenje o čovjeku i njegovu karakteru.

— A sad, šerife — začu se metalni, zapovjednički Vessov glas — diži svoju debelu stražnjicu zajedno s podignutim rukama.

Šerif Collister odglumi zaprepaštenje i poslušno uradi što mu je naređeno. Okrene se prema zidu, ali njegov zadovoljni i podrugljivi smiješak nije promakao Berserkovim očima.

Mike Vess mlako zamahne i udari šerifa drškom revolvera po glavi. Berserk zapazi da udarac nije bio toliko jak da bi čovjeka šerifove tjelesne grane odmah onesvijestio. Naime, ovaj se bio opružio po podu ureda kao da ga je, u najmanju ruku, pogodio kovački malj.

Vessu kao da se nije ni najmanje žurilo. Najprije je svezao šerifa, a tek onda se obratio Berserku koji ga je sumnjičavo odmjeravao:

— Iznenadeni, gospodine? Ja sam prijatelj Harrya Slatera i igrom

slučaja sinoć sam se zatekao u salunu. Vidio sam da su vam namjestili igru.

— Ali, zašto se izlažete opasnosti... — započne Berserk, mršteći čelo.

— Polako, prijatelju — prekine ga nestrpljivi Vess, govoreći glasnije nego što je bilo potrebno — ja znam da su Slaterovi u nezavidnom položaju i na ovaj im način želim barem nekako pomoći. Za ostalo ćete se, nadam se, pobrinuti vi.

Iako je govorio glasnije nego što je trebalo, njegove riječi nisu mogle spriječiti Berserka da ne čuje sumnjive šumove i šuškanje iza stražnjih vrata šerifovog ureda.

Odjednom mu je sve puklo pred očima. Sve mu je bilo kristalno jasno kao dan. Jack Collins nije namjeravao uzalud gubiti vrijeme. Želio ga se otarasiti odmah, i to po kratkom, ali djelotvornom postupku. Pripremit će pokušaj njegova bijega, a pritom će ga ubiti njegovi revolveraši. Vjerojatno će se tako provesti i ova bijedna naivčina koja mu glumi saveznika i prijatelja.

Bilo je više nego sigurno da će građani, probuđeni žestokom pucnjavom, pronaći njihova dva leša.

Berserk se osmijehne. Znao je kako će iskoristiti priliku koju mu je Jack Collins sasvim nehotice pružio. Ovaj se put prevario.

Berserk je ipak bio iskusan i prekaljen borac koji je mnogo toga preturio preko glave. Istina, Collinsovi su ga dva puta uspjeli nasamariti, ali je bilo vrlo teško da to isto pokušaju iznova.

Kada šumovi i šuškanje iza stražnjih vrata šerifovog ureda utihnuše, u Vessovoj se ruci stvorio ključ od ćelije. Znači, zamka je bila gotova i predstava je uskoro trebalo da započne.

Izišavši iz ćelije, dohvati svoj opasač s revolverom i opase ga oko struka. Provjeravajući revolver, ustanovi da je prazan. Kad je po-segnuo za mecima, Vess ga gurne laktom u rebra.

– Kasnije, prijatelju! Sad nema-mo vremena za to! – nervozno mu reče.

Berserk napravi grimasu, ali ne reče ni riječi, jer je Vess cijelo vri-jeme držao u ruci otkočen revolver i tobože slučajno u visini njegovih grudi. Ipak, spusti dvije šake meta-ka u džep hlača. Vess, iako zatečen, pomirljivo slegne ramenima.

– Izlazimo na stražnja vrata – progunda pritom i krene da spusti zasun na prednjima.

Taj trenutak neopreznosti iskori-sti Berserk i neopazice zatakne za svoj pojas šerifov revolver koji je još uvijek ležao na stolu. Brzo po-krije revolver kaputom, koji je upravo navukao.

Vess nije zamijetio ništa sumnji-vo, ali je u ruci počeo čvršće stezati revolver. Više ni jednog trenutka nije ispuštao Berserka iz vida.

Berserk je znao da je došao tre-nutak odluke.

Ako iskorači prvi, one bitange napolju izbušit će ga kao sito. Da mu je samo znati koliko ih ima? Ali nije imao mnogo vremena za raz-mišljanje.

– Kreći već jednom! – prosikće opasnim i upozoravajućim glasom Vess, koji je bio i sam napet poput strune.

Berserk se pokrene, ali je na-mjerno zapeo za šerifovo tijelo i tresnuo preko njega kolikog je dug i širok. Usput ga je i šakom raspa-lio po glavi, na što je ovaj bolno za-jećao.

– Dovraga! – prokune Vess, po-mažući Berserku da ustane.

Onda naglom kretnjom otvori

stražnja vrata i naredi oštrim gla-som:

– Izlazi prvi, ja ću za tobom.

Podignuvši se na noge, Berserk munjevito zamahne i udari Vessa po ruci u kojoj je držao revolver. Od jakosti udarca Vessova je ruka ostala kao oduzeta, a revolver mu-klo tresne o pod.

Iznenadeni Vess zabulji se razro-gaćenih očiju u Berserka. Ali ovaj nije oklijevao ni jednog trenutka. Nije želio izgubiti stečenu prednost. Naglo gurne Vessa, doslovce ga iz-baci kroz otvorena vrata i poviče:

– Pažnja! Dolazimo!

Tek što je Vessovo tijelo izletjelo preko praga, noćnu tišinu propara-še reski pucnjevi. Prava tuča meta-ka. Berserk je uspio izbrojiti dvana-est ispaljenih metaka. Vessovo je ti-jelo bilo izbušeno poput sita.

– Hej! Pa to nije... – začu se glas jednog revolveraša.

– Prokletstvo! – opsuje drugi.

Berserk zaključi da će imati po-sla s dvojicom napadača. Zauzeli su busije svaki s jedne strane vrata. Munjevito iskoči kroz odškrinuta vrata i otkotrlja se nekoliko metara po prašnjavoj cesti.

Potom njegov revolver poče sipa-ti metke.

Najprije je pogodio napadača s lijeve strane. Samrtnički krik re-volveraša i ubojice prolomi se uli-com.

Drugi je napadač upravo uspio napuniti svoj revolver kadli ga Ber-serkovo tane pogodi u trbuh. Tijelo mu se zanese i on se strovali u pra-šinu. Ipak je pokušao pucati, iako su mu užasni bolovi razdirali tijelo. Ali mu Berserk nije htio dati prili-ku za to. Njegov drugi metak pogo-di ga u jabučicu ispod vrata.

Već nakon prvih ispaljenih meta-ka počela su se u obližnjim kućama paliti svjetla. Prvi radoznalci u noć-

nim košuljama istrčali su na mjesto pucnjave.

Berserk šmugne u prvu mračnu ulicu i što je brže mogao pojuri u pravcu učiteljicine kuće. Ondje je bio njegov vjerni sivac koji ga je već nekoliko puta, na svojim snažnim ledima, izvukao iz još gorih situacija.

Za to vrijeme gomila znatizeljnika vikala je ispred šerifovog ureda.

U gradu je za tili čas nastala prava uzbuna.

– Zatvorenik je pobjegao! – vikali su ljudi.

– Šerif je povrijeđen!

– Ima i mrtvih!

U međuvremenu je Berserk stigao do Bettyne kuće. Tamo ga je već čekao spreman i osedlan konj.

I učiteljicu su probudili pucnjevi i galama koja je nastala, te joj nije bilo teško zaključiti da sa svim tim Berserk ima veze. Berserk na brzinu zahvali učiteljici i mahnuvši joj rukom u znak pozdrava, potjera sivca u pravcu Slaterova ranča. Nije imao mnogo vremena na raspolaganju.

Oslobodeni i prestrašeni šerif Collister derao se na sav glas. Kleo je sve oko sebe, jer baš nitko od prisutnih nije pokazivao naročitu želju da se odmah zaputi u potjeru za bjeguncem.

Vidjevši da ne može pronaći dovoljno dobrovoljaca, i sam je odustao od svoje namjere.

Kad se sve stišalo, zaputi se prema kući Jacka Collinsa.

Zubi su mu cvokotali od straha. Bojao se naprasitog izljeva bijesa Jacka Collinsa, kad ovaj bude saznao da je njegov plan propao. Ali je tješio sam sebe time da je on za to ponajmanje kriv. Sve su upropastili Jackovi odabrani revolveraši. Ipak je taj Berserk previše tvrd orah. Us-

pio je srediti tri ponajbolja Collinsova revolveraša, i to bez neke veće muke.

Odjednom je šerif počeo misliti kako bi ipak bilo najbolje poslušati Berserkov savjet i dati petama vjetra. Naime, čini se da se nakon njegovog dolaska stvari ne odvijaju onako kako ih Jack planira.

Čim je toga jutra sunce bacilo na zemlju svoje zlatnožute zrake, gomila svijeta se skupila ispred šerifovog ureda. Jack Collins, gradonačelnik Backwoodsa, popne se na jedna tovarna kola i održi govor okupljenoj gomili.

– Ljudi, čuli ste, a nekoliko od vas i sami su se uvjerali u ono što se rano jutros dogodilo u našem gradu. Neki lopov napao je našeg šerifa Collistera i oslobodio ubojicu Berserka. Pritom su naša dva poštena građana koji su priskočili u pomoć bespomoćnom šerifu, smrtno stradali. Ipak, nastradao je i pomagač ubojice.

– Dovraga sve ovo! – progunda kovač nepovjerljivo, piljeći u zjapureno Jackovo lice.

Jack Collins je govorio dobar sat vremena.

Uspio je razjariti gomilu koja se bila okupila. U tren oka sastavljena je potjera na čelu sa šerifom Collisterom, Jackovim bratom Tyronom i gradskim sucem. Osim toga, Jack je ponudio i tisuću dolara nagrade onome tko mu dovede živa ili mrtva Jima Lewrya. Nakon toga odvuče raspaljenu gomilu dokoličara, kauboja i revolveraša u salun te ih počasti pićem.

Oko podneva razularena i pijana gomila, predvođena šerifom, kako bi sve bilo po zakonu, odjahala je prema Slaterovom ranču, pretpostavljajući da će bjegunac ondje potražiti utočište.

– Čim ga opazite, odmah pucajte! – govorio je Tyron ljudima iz potjere.

– Ali, Tyrone! Zakon nalaže... – suprotstavi mu se gradski sudac iz gomile.

– Objesite svoj zakon mačku o rep, gospodine suče! – posprdne mu se Tyron.

– Ljudi! Ne činite još veće zlo! – stade ih upozoravati sudac.

Zauzdavajući svog konja, vikao je, ali nitko iz gomile nije ni pomišljao da ga sasluša.

Nemajući drugog izbora, gnjevni sudac i sam nastavi dalje, nadajući se da će ipak u pravom trenutku uspjeti spriječiti ono najgore. Naime, bio je uvjeren da Berserku neće biti pomoći ni spasa, ako ga potjera uhvati. Objesit će ga u prvu granu.

XI

Berserk se nije namjeravao dugo zadržavati na Benovu ranču. Smatrao je da će biti najbolje da se na nekoliko dana izgubi iz okolice Backwoodsa, barem dok se ne stiša potjera.

Benu Slateru je saopćio da će za tih nekoliko dana odjahati u Ageless i pokušati nabaviti potreban novac. Tek tada će se pozabaviti Collinsovima, koji vjerojatno neće odustati od svoje prijava nakane.

Dogovorili su se da potjeru priče-ka u blizini ranča, kako Slaterovima ne bi zadavao nepotrebne nevolje i kako ne bi bili izloženi bijesu pobješnjele i pijane gomile. Odlučio je odjahati do Agelessa poprečnim putem koji je vodio kroz Sivu planinu.

U prvi sumrak u daljini je ugledao poveći oblak prašine. Uzjahao je sivca, a drugog konja poveo sa sobom. Spustio se malo niže od

svog zaklona, kako bi mogao biti lakše uočljiv s ranča.

Bijesno galameći i divlje urličući, potjera je ujahala u dvorište Slaterova ranča. Istodobno su se sa svih strana začuli povici:

– Gdje je podli ubojica?

– Izadi, gade!

– Na vješala s banditom!

Ben je stajao na vratima kuće i pokušavao ih je umiriti, podižući ruke prema njima:

– Ali, ljudi! Ovdje nema nikoga!

Potjera mu se samo smijala i ogledavala na sve strane. Šerif Col-
lister gromoglasnim povikom izda zapovijest da se cijeli ranč pretraži.

– Znam da ti je on prijatelj i da ga skrivaš – bjesnio je Tyron.

– Ali, on nije ovdje – branio se uporno Ben, stežući šake.

– To ćemo tek vidjeti! – strijel-
ljao ga je očima šerif.

Vidjeviši što se događa, Berserk odluči da je došlo vrijeme da preki-
ne nepotrebnu prepirku. Prodorno
kriknuvši, da je naokolo odjekivalo, ispusti ratni poklič Indijanaca i za-
poče ubrzano pucati u zrak iz vin-
česterke.

Razularena i bijesna gomila
odjednom je naglo zastala.

Zaprepašteno i iznenađeno stali
su buljiti na obližnju visoravan s
koje je dopirala Berserkova vika i
pucnjava.

– Eno pasjeg sina! – urlikne Ty-
ron i započe nervozno pucati iz pu-
ške.

– Na konje i za njim! – zapovi-
jedi razjareni šerif.

Za nekoliko trenutaka ranč je
opustio.

Razbješnjela je potjera u divljem
galopu jurila za Berserkom. Ali je
ovaj nestajao u Sivoj planini. Ovaj
put noć je bila njegov saveznik.

– Sa srećom, Jime! – prozbori
Ben Slater.

– Stavite mu soli na rep – propaganda zadovoljno Harry.

Nakon dva dana bezuspješnog traganja potjera se, sva slomljena i bezvoljna, vratila u Backwoods. Naravno, neobavljena posla. Izgubili su trag na stjenovitom tlu, a dublje u planinu nisu se usuđivali. Bili su uvjereni da je Berserk nestao iz njihovog kraja.

No Jack Collins nije tako mislio. Sumnjao je da će Berserk tako lako odustati od borbe.

Predosjećao je da se vjerojatno zaputio da negdje nabavi novac za Bena Slatera. I to vjerojatno u Agelessu, gdje se osjećao kao kod kuće. Stoga je odmah sutradan ujutro poslao telegram Finchu, revolverašu i lovcu na ucijenjene. Ponudio mu je nagradu od dvije tisuće dolara za živa ili mrtva Berserka. Mislio je da će svota biti dovoljno velika da pokrene tog ubojicu.

* * *

Jednog tmurnog predvečerja Berserk je dojahao u Ageless. Odmah svrati do svog prijatelja šerifa McDonella. Ovaj mu istovremeno, odmah nakon pozdrava, gurne pod nos komad papira.

– Što je to? – pogleda ga iznenađeno Berserk.

– Prijepis telegrama upućenog nekome Finchu.

– Pa što ja imam s tim? – slijegne Berserk ramenima.

– Možda će te zanimati Finchovo zanimanje – napomene McDonell.

– On je lovac na ucijenjene.

Berserk se razbjesni kad je pročitao sadržaj telegrama. Traže ga živog ili mrtvog zbog ubojstva nevinnog čovjeka! Javna potjernica bit će naknadno raspisana od strane saveznog šerifa.

– Prvom prilikom zavrnut ću

vrat tom podlacu Collinsu – kleo je razjareni Berserk.

Kad se malo smirio, ispričao je McDonellu svoje nevolje.

Šerif ga obavijestio da neće imati nikakve pomoći od Boyerovog nećaka koji je naslijedio svoga strica. To je bio uobraženi naduvenko koji nije vjerovao ni rođenoj majci.

Berserk tek sada nije znao što da uradi.

Novac mu je itekako bio potreban. No rješenje je pronašao stalozeni McDonell, koji mu je predložio da se obrati za pomoć rančeru Wilsonu. Na kraju krajeva, on mu je, nema tome tako dugo, pomogao da vrati izgubljeni novac prilikom kockanja s Tyronom Collinsom.

Usput ga obavijesti da se u gradu nalazi i agent američke vojske Lee Holden, njihov obostrani prijatelj. Tragao je, po nalogu vojske, za opljačkanim novcem. Kako on, Berserk, zna tko su pljačkaši, šerif je zaključio da bi bilo najbolje da od sada zajednički rade.

Berserk je sve savjete i prijedloge prihvatio bez ijedne riječi. Dogovorili su se da se sutradan sva trojica nađu u salunu, a potom se Berserk zaputi na ranč Wilsonovih.

Stari je rančer bio presretan što ga vidi i što mu može pomoći.

Rano ujutro njih su dvojica bili prvi posjetiocu Boyerove banke. I doista, iako uz mrmljanje i negodovanje, Boyerov je nećak isplatio Berserku četiri tisuće dolara. Nakon toga je dobroćudni rančer predložio da bi dobro obavljen posao valjalo zaliti još jednom čašicom.

U salunu »Srebrni dolar« gotovo nije bilo gostiju. Izuzevši nekoliko dokoličara, gradskih pijanaca i njih dvojice, jedini gosti su bili trojica tipova koji su sjedili za udaljenim

stolom u mračnom dijelu prostori-
je.

Ispred njih nalazila se boca viski-
ja, a na stolu su ležale razbacane
karte. Dvojica od njih bila su odje-
vena u otrcanoj kaubojskoj odjeći.
No treći je bio pravi kicoš. Nosio je
gradsko odijelo sašiveno po najno-
vijoj modi. Očito je bio šef ove čud-
novate grupe, jer su ostala dvojica
upitno zurila u njega.

Kad su rančer i Berserk naručili
piće, kicoš se podigne sa stolice i
nemarno gurne palčeve za opasač.
Razgrne kaput i svi prisutni mogli
su zamijetiti da nosi dva nisko pri-
pasana revolvera.

– Gospodine Berserk! – zovne.

– Da! – odvrati Berserk.

Odmjeravao ga je u ogledalu koje
je stajalo poviše police s pićem. Vi-
dio je kako su i ona dvojica počela
ustajati, primičući ruke k revolveri-
ma.

– Koliko sam obaviješten, vrije-
dite dvije tisuće dolara – ciničnim
glasom nastavi brbljati kicoš.

– Pa što je s tim? – okrene se
Berserk k njemu.

Bio je napet kao struna, jer je
znao da je pucnjava neizbježna. Od-
mah je, pri spomenu novca, znao
tko je ispred njega. Rančer Wilson
probljedi i nesigurnim koracima
odmakne se malo ustranu. On nije
bio naoružan.

– E, pa to je prokleta mnogo za
mene, stoga...

Finch – to je bio on – nije nasta-
vio. Stisnutih zjenica, brzo posegne
za svojim revolverom, a to su učini-
li i njegovi pratioci, iako mnogo
sporije.

Još nisu ni dopola izvukli revol-
vere iz korica, kadli je kicoš i lovac
na ucijenjene Finch pao mrtav na
pod. Na čelu mu je zjapila rupa, a
krv je šikljala nemilice iz rane.

Svi prisutni poslije su se kleli da

je samo čudo stvorilo revolver u
Berserkovoj ruki. Jer, takvu brzinu
još nisu vidjeli.

Jedan od Finchovih pratilaca bi-
jaše samo okrznut slijedećim met-
kom. Obojica su, smrtno preplašeni,
brže-bolje podigli ruke.

– Ne pucajte, gospodine! – zava-
pili su istovremeno.

Neraspoležni i natmureni Ber-
serk bijesno ih pogleda i trzajem
glave im pokaže da se izgube.

Obojica izjuriše poput vihora, te
vinuvši se u sedla, nestadoše iz gra-
da.

– Nevjerojatna brzina! – pro-
muca zaplašeni rančer. – Samo,
zbog čega su vas napali?

– Budale! – odvrati Berserk. –
Očito su me zamijenili s nekim.

Nije želio, niti je imao volje da sve
potanko objašnjava rančeru.
Namrgodeno je dao znak barmenu
da im naliže još jedno piće. U ta-
kvom raspoloženju zatekao ga je i
šerif McDonell, koji je ušao u salun
zajedno s Holdenom.

– Čim si u gradu, uvijek neprili-
ke – ne izdrži McDonell.

Zapazivši Finchovu mrtvu spodo-
bu na podu, namršti se i skupi obr-
ve.

– Koja je to budala? – oglasi se
sada i nasmijano Holdenovo lice.

– Jedan od radoznalaca koji je
htio znati koliko sam još brz – na-
kesi se Berserk.

Lee Holden ga sumnjičavo
odmjeri, pa zavrti glavom:

– Uvijek si u gužvi. Kad ćeš se
već jednom smiriti? Vrijeme ti je!

Pritom mu prijateljski pruži ruku
i potapša ga po ramenu. Nisu se vi-
djeli već dvije godine. Berserku je
ovaj mladić bio veoma drag. Čak su
neko vrijeme zajedno jahali.

Dok su prijatelji nastavili razgo-
vor, dvojica skitnica iznesoše Fin-
chov leš. Kad ih je spazio mršavi

pogregnik, zadovoljno protrlja ruke i promrmlja:

— Konačno malo posla i za mene! U ovom gradu ljudi umiru vrlo rijetko. A ja od toga ipak živim, trebalo bi to imati na umu!

XII

Dvojica besposlenih kauboja, Weller i Girty, proklinjali su mrtvog Fincha, koji je bio previše samouvjeren. Sada je hladio u grobu zbog svoje nepromišljenosti i nadmenosti. A njih dvojicu lišio je bogate nagrade.

Ipak, oni nisu namjeravali tako lako odustati od ponudene nagrade.

Donijeli su odluku da ovaj put rade na svoju ruku. Smatrali su: zasjeda će biti prava stvar i jedino moguće rješenje da ubiju tog Berserka. Metak u leđa i novac će biti njihov!

Čim su izjahali iz grada, zaobišli su u širokom luku poštansku stanicu i zaustavili se u jednom šumariku, nekoliko kilometara ispred klanca Bloody. Doduše, ovo mjesto nije bilo toliko prikladno za zasjedu kao klanac, ali je nitko pametan ovdje ne bi ni očekivao. Odlučili su poslužiti se iznenađenjem.

Obojica su zadovoljno trljali ruke.

U gradu su doznali da Berserk nosi sa sobom oko četiri tisuće dolara. To su mogli zahvaliti brbljavom Boyerovom nećaku, koji je razglasio kako je rančer Wilson podigao svu svoju uštedevinu i dao je jednom propalom revolverašu.

Pronašli su dvije dobro zaklonjene visoravni između kojih je vijugao kolski put. Nešto grmlja i pokoja hrpa kamenja predstavljalo je dobar zaklon za podmukle strijelce iz zasjede.

Sunce se na zapadu pretvorilo u jarkocrvenu kuglu. Još sat ili dva, pa će svoje mjesto ustupiti blijedozutom mjesecu.

Svuda unaokolo vladala je nepodnošljiva sparina.

Berserkovo čelo je bilo orošeno krupnim kapima znoja. Brisao ga je vratnim rupcem, a šešir je zabacio na potiljak.

Jahao je sa dva konja, kao i Holden, samo što je ovaj kaskao za njim u razmaku od deset minuta.

Želio je da prođu klanac Bloodu prije zalaska sunca, kako bi bio mirniji. Jer, ako mu je postavljena zasjeda, od raznih propalica, što nije smio smetnuti s uma, to je bilo najpovoljnije mjesto. Smatrao je da je sigurnije s Holdenom za leđima. Ako jedan upadne u zasjedu, drugi će moći pravovremeno priskočiti u pomoć. Odjenom je sivac zafrktao i bijesno zabacio glavu. Berserk se sagne, kako bi potapšao umornu životinju po vratu i na taj je način pokušao umiriti. Smatrao je da je i njegovom konju počela smetati sparina.

Ta iznenadna kretnja spasila mu je život. Naime, odjednom se uzanom dolinom, kojom je jahao, prolomiše dva pucnja. Uspio je zamijetiti da dolaze s dvije obližnje visoravni.

Ne razmišljajući mnogo, mamuzne sivca, istovremeno vadeći revolver iz korica. No u jednom trenutku životinja posrne i Berserk bijaše izbačen iz sedla.

Tresne na prašnjavi put, ali nije izgubio svijest ni revolver. Sivac nastavi dalje u bijesnom galopu, da bi se zaustavio na pristojnoj udaljenosti od pucnjave.

Druga životinja, koja je kaskala za njim, strovali se pokraj njega pogo-

dena unakrsnom vatrom. Bila je mrtva. Ipak, sad mu je dobrodošla, jer mu je pružala kakav-takav zaklon od napadača.

Meci su opasno fijukali oko njegove glave. Ipak podigne ruku i ispali nekoliko metaka u pravcu napadača. Kao odgovor na njegovu pucnjavu uslijedila je prava kiša metaka. Sklupčao se iza mrtve životinje što je više mogao. Ni nos nije smio promoliti iz svog zaklona.

Oprezno, korak po korak, držeći ga pod unakrsnom vatrom, napadači su se počeli primicati. Tražili su pogodnije mjesto za gađanje.

Berserk se istinski uplašio da bi mu ovo mogao biti kraj.

Jedina nada bio mu je Lee Holden. Vjerojatno je čuo žestoku pucnjavu.

I bio je u pravu.

Već nakon prvih ispaljenih metaka Holden je, nimalo nježno, zabio mamuze u slabine konja, tako da je ovaj pojurio poput vihora. Istovremeno izvuče pušku iz navlake na sedlu i ubaci metak u cijev.

Za nekoliko minuta bio je na mjestu napada. Jednim pogledom obuhvati cijelu situaciju. Najprije zamijeti sklupčanog Berserka iza mrtve životinje. Lijevo, poviše njega, spazi jednog napadača. Onoga s druge strane još nije otkrio, ali je zamijetio da i odatle sijevaju vatreni plamenci.

Jedno olovno tane razdere kožu na Berserkovu licu, a drugi mu metak očeše lijevo rame. Bijesno psujući, ispali nasumice nekoliko metaka, na što napadači na trenutak ustuknuše. Nijedan od njih još nije zamijetio Holdena.

— Hej, Berserk! — poviče Girty.
— Izadi i predaj se!

— Nema šansi! — nadoveže i Weller.

Čini se da su dvojica razbojnika

na ovaj način počeli hrabriti jedan drugog. Mislili su da će prvim metkom sve riješiti, a sada ih je već pomalo počela obuzimati nesigurnost.

— Nisam lud, pa da me ubijete poput šugava psa — odgovori Berserk, istovremeno pretražujući pogledom okolicu, ne bi li zamijetio Holdena.

— Imao si šansu — prodorno vikne Weller i počne ispaljivati metak za metkom.

Ali u svom bijesu i strahu Weller nije bio dovoljno precizan. Berserk se sklupčao u svom zaklonu što je više mogao. Kleo je sebe i Holdena. Gdje li je ta budala?

Mrmljajući sebi u bradu, Holden je uzeo na nišan Wellera koji se potpuno otkrio iz svog zaklona.

Dva precizno ispaljena metka bila su dovoljna da Weller jezivo krikne. Ispustivši smrtnički hrop-taj, skotrlja se iz svog zaklona pravo pokraj samog Berserka.

Wellerovog ortaka Girtya oblije hladan mrtvački znoj. Koljena mu počеше klecati. Strah mu je nalagao da se izgubi odavde što je prije moguće. Nije očekivao da bi Berserk mogao dobiti iznenadnu pomoć.

— Jime! Dolazim! — prodere se Holden, ubacujući novi metak u cijev vinčesterke. — Želim se priključiti zabavi!

— Bilo je i krajnje vrijeme — uzvratu mu Berserk, tražeći pogledom drugog napadača.

— Ptičica je uskoro moja — vikao je dalje raspoloženi Holden.

I on je očima pretraživao mjesto odakle su maloprije sijevali puščani meci. Sada nije bilo ni glasa od napadača.

Girty je, koliko su mu to olovne noge dopuštale, trčao onamo gdje je ostavio svog konja.

Ali su ga istovremeno zamijetili i Berserk i Holden. Berserk iskoči iz

svog zaklona i u dugim skokovima pojuri za njim. No Holden, koji je bio na konju, bio je brži.

Girty je stigao podno visoravni i u trku skočio u sedlo svoje životinje.

— Stani, nitkove! — poviče Holden.

— Idi dovraga! — opsuje bijesno preplašeni Girty.

— Stani! Pucat ću!

— Pucaj, proklet bio! — neumoljivo je vikao Girty.

Nije se osvrtao na prijetnje, već je divlje zabio oštre ostruge u slabine svoga konja, tako da je jadna životinja bolno zaništala.

— I znaj da hoću! — procijedi ljutiti Holden i ispali metak za bjeguncem.

Ranjeni Girty se nespretno zaljulja u sedlu, da bi nakon nekoliko trenutaka pao s konja. Konj napravi još nekoliko skokova, a potom zastane, preplašeno dahćući.

Holden nije želio ubiti čovjeka s leđa, ali mu nije htio dopustiti da nekažnjeno pobjegne, pa je stoga pažljivo nanišanio.

Girty, pogoden u desnu lopaticu, bolno zastezanje i prevrne se na zemlju.

— Prokleti gade! — vikne Berserk koji je pristigao do ranjenika.

Nimalo nježnom kretnjom okrene ga na leđa i opali mu dvije žestoke zaušnice.

— Milost! — zakuka preplašeni Girty.

— Prokleta ništarijo! — drekne Berserk, kojega je obuzeo divlji bijes.

Zagrābivši ga za ovratnik košulje, stade mu udarati glavom o tvrdu i ispucalu zemlju.

— Hej! Pusti ga! — vikne Holden, koji je, sjahavši s konja, počeo odvlačiti razbješnjelog Berserka. — Ubit ćeš čovjeka!

— I ti ovoga lopova nazivaš čovjekom! — žestio se i dalje Berserk, dok se polagano odmicao od ranjenog i preplašenog Girtya.

— Mislim da je naučio pouku — pomirljivije i smirujućim glasom nastavi Holden. — Što ćeš imati od toga ako ga dotučeš?

Ranjeni i smrtno preplašeni Girty nijemo je zurio u njih dvojicu. Znao je da ga samo sreća može spasiti od najgorega, to jest od nemilosrdne smrti. Jer, on je ipak u ova dva dana pokušao podmuklo ubiti svog protivnika, a to se teško prašta.

Kad se Berserk malo ohladio, dopustio je Holdenu da previje ranjenog zlikovca. Potom su, sva trojica zajedno, pokopali mrtvog Wellera, ne želeći da ga raskomadaju lešinari, iako ništa bolje nije zaslužio.

Girtya su nakon svega toga natjerali da bez oružja i bosonog, pošto su mu prije toga oduzeli čizme, krene put poštanske stanice i tamo zatraži daljnju pomoć. Zaprijetili su mu da je za njega najbolje da se izgubi iz ovog kraja za sva vremena. Ako ga još ikad susretnu, više neće imati milosti za njega.

Zlikovac je, psujući u sebi, ali ipak sretan što je izvukao živu glavu, brže-bolje nestao iz njihova vidokruga.

Bez ikakvih drugih poteškoća i nevolja, nakon tri dana jahanja, Berserk i Holden stajali su na uzvišici s koje se nazirao Backwoods.

— Hoćemo li se ovdje razdvojiti? — upita Holden.

— Mislim da je bolje da pođeš zajedno sa mnom na ranč — odvrati mu Berserk kojemu se vratilo vedrije raspoloženje.

— Kako hoćeš — kiselo reče Holden.

Zaželio se viskija, lijepih djevojkā i mekane postelje. A sve to čeka-

lo ga je u Backwoodsu. Ipak nije želio proturječiti svom prijatelju.

Berserk ga je promatrao ispod oka.

Znao je kakve se misli motaju po glavi njegovog mladog prijatelja. Zato se samo osmjehnuo. Naime, bolji viski od Slaterovog nema priliku često piti, a ljepšu djevojku od Nancy Slater ni u snu vidjeti. No sve mu je to prešutio, želeći mu prirediti ugodno iznenađenje.

Nakon nekog vremena sjedili su u prijatnom domu Slaterovih.

Dok je Berserk razgovarao s Benom i Harryem, Holden je vešelo čavrljao s Nancy. Bilo je očito da su se dvoje mladih svidjeli jedno drugome na prvi pogled. Pod izgovorom da im ne žele smetati išuljali su se u dvorište ranča.

— Baš su dobar par — zaključio Harry.

— Vraški zgodan momak — smješkao se Ben. — Mislim da Nancy nikad ne bi mogla poželjeti bolju priliku.

— Očito da klipan ne gubi vrijeme — zaključio pospani Berserk.

XIII

— Prokletstvo! — opsova Ben Slater.

— Za ime boga! — prostenje ljutito Harry.

Slaterovima je tog sunčanog dana sve krenulo naopako. Konj koji je vukao njihovu laganu dvokolicu nakon pet kilometara uganuo je nogu.

— Dovraga! — procijedi Lee Holden. — Ovo nam nije trebalo.

Izgubili su sat vremena dok se Holden vratio s novim konjem. Tek poslije toga nastavili su put.

Njih trojica zaputili su se u grad svaki svojim poslom: Slaterovi da vrate svoj dug, a Lee Holden s na-

mjerom da se pokuša ubaciti u Collinsovu družinu revolveraša, kako bi sebi i Berserku na taj način olakšao posao.

Berserk se za to vrijeme sklonio u Sivu planinu. Traperova koliba zamijenila mu je udobnost Slaterova doma. Nije želio previše izazivati sudbinu, jer je znao da će Jack Collins pobjesniti i dignuti sve živo na noge, kako bi ga se dočepao, kad sazna da Slaterovi imaju potreban novac. Jer, tko bi im ga, osim njega, mogao nabaviti?

Jack Collins bio je čovjek koji je znao zbrojiti dva i dva.

Kad su krenuli dalje, nevolje Slaterovih, čini se, nisu bile završene.

Točno na polovici puta slomio im se kotač. Oprezni i sujeverni Holden predloži da je najbolje da odustanu od svega i vrate se na ranč. Ali tvrdoglavi Ben bio je neumoljiv. Kad je nešto naumio, želio je to dotjerati do kraja. Odlučio je da danas pošto-poto vrati svoj dug.

— Idi kući i donesi rezervni kotač — prodere se na Harrya.

— Ali, tata! — zamuca mladić, zbunjeno gledajući u oca.

— Bene, nema svrhe! — pokuša ga urazumiti Holden. — Kad stignemo u Backwoods, bit će već noć. A onda te Jack Collins neće htjeti primiti.

— Budi bez brige! — odvrati Ben.

— Kad je u pitanju novac, Jack je spreman raditi cijelu noć.

Nemajući drugog izbora, Harry se, kunući i gundajući, zaputi natrag na ranč, proklinjući tvrdoglavost svog oca.

Već se bio spustio prvi sumrak kad su ušli u grad, i to odvojeno. Ben i Harry Slater posebno, a Lee Holden pola sata nakon njih.

Jack Collins je odmah obaviješten o dolasku Slaterovih i pojavi nepoznatog stranca. Uznemirio se.

Što li će Slaterovi u gradu? I tko je sad taj nepoznati stranac?

Nedugo zatim njegova znatizelja bila je udovoljena, barem u jednom pogledu. Ben Slater se nije mogao suzdržati, te potjera svoju dvokolicu u pravcu njegove kuće i vikne na sav glas:

– Hej, Jack! Izadi!

– Što hoćeš? – okomi se na njega jedan od dvojice stražara koji su danonoćno bili ispred Jackove kuće.

– Želim vidjeti Jacka. Hoću da mu vratim svoj dug! – vikao je i dalje Ben, tako da su ga mogli čuti svi unaokolo.

Začas se oko njega stvorila gomila radoznalaca.

– Prokleta budala! – progunda Jack Collins. – Čini se da je nabavio novac.

Razmišljao je nekoliko trenutaka, no kako se Ben i dalje derao, podržavan od gomile radoznalaca, bio je prisiljen izaći na balkon svoje kuće. Ali već je u glavi imao plan kako da osujeti Benove namjere.

– Što se dereš, Bene Slateru?

– Želim vratiti svoj dug i poslati te dodavola! – vikao je Ben, dok je okupljena gomila oko njega s odobravanjem žagorila.

– Želim, Bene – progovori Jack ledenim glasom – ali banka je poslije podne zatvorena. Poslove isključivo obavljam na radnom mjestu. Dodi sutra ujutro, kako bismo riješili tu stvar, naravno, ako imaš potreban novac.

– Dakako da ga ima – naljuti se sada i Harry.

– Bit će mi posebno drago – na-

kesi se Jack, dok se vraćao u svoju sobu.

Za njega je svaki daljnji razgovor bio suvišan. Ben i okupljena gomila počela je blijesno negodovati, ali kad su se na vratima Jackove kuće stale pojavljivati prijeteće spodobе njegovih revolveraša, svi se brže-bolje razidoše.

– Prokleti gad! – prokune razjareni Ben.

Okrenuvši svoju dvokolicu, on i Harry zaputiše se prema kući učiteljice Betty Douglas.

Ipak je Ben bio zadovoljan. Cijeli je grad doznao da je došao na pošten način podmiriti svoje obaveze prema Collinsovima. Vlastitom galamom pobrinuo se za to.

Ali je potcijenio lukavog nitkova kakav je bio Jack Collins. On se namjeravao pobrinuti da večeras Slaterovi budu opljačkani. Svatko u gradu doznao je da uza se nose gomilu novca, a u ovoj besparici svatko se mogao odlučiti na pljačku.

Zadovoljno je trljao ruke dok je Tyronu izdavao potrebne zapovijesti. Ovaj ga je slušao s kiselim izrazom na licu, ali nije prozborio ni jednu riječ. Samo je pokorno kimao.

Jacka je brinula jedino pojava nepoznatog stranca. Stoga je naredio svojim revolverašima da se ne odvajaju od neznanaca, dok ne doznaju tko je i s kojim je namjerama došao u grad?

Slaterovi su ostali kod Harryeve zaručnice na večeri, a potom su odlučili prespavati u hotelu. Željeli su na ovaj način prelijepu učiteljicu poštediti od naklapanja i ogovaranja gradskih usidjelica. Jer, vjenčanje je ipak nešto drugo od zaruka. Prije nego što su kročili u hotel, odlučili su popiti još jednu čašu piva.

U salunu su, za jednim stolom, za-

mijetili Leea Holdena u društvu sa dvojicom Collinsovih revolveraša. Ispijali su viski i nemarno čavrljali kao da su stari znanci. Holden nije ni jednom kretnjom pokazao da ih je opazio. Nakon nekog vremena i on pride šanku, praćen Collinsovim revolverašima, te naruči dvostruki viski. Potom se nehajno obrati svojim pratiocima:

– Jeste li vas dvojica odavde?

Ovi potvrdno kimnuše, neprekidno buljeći u njega.

– Onda ćete vjerojatno znati ono što mene zanima – nastavi povjerljivim glasom svoju započetu igru.

– Pitaj – odvрати mu sumnjičavo jedan od dvojice plaćenika.

– Tražim jednog čovjeka – reče Holden.

Pritom im potanko opiše Jima Lewrya, odnosno Berserka, na što ova dvojica postadoše oprezniji i podozriviji. Lica im se namrgodiše.

– Zove se Berserk. Jeste li zamijetili da se muvao ovuda?

– Zašto tražiš tog nitkova? – ne izdrži da ne upita zdepastiji revolveraš, lukavo škiljeći u nasmijano Holdenovo lice.

– Želim ga spraviti sa zemljom.

– Želiš ga ubiti? – ponoviše obojica.

– Da! Ubit ću tog razmetljivca koji je ohladio mog brata. Nije mu bilo ni punih dvadeset, a ovaj ga je nemilosrdno ustrijelio. Dječak nije znao pravo ni nos obrisati.

Lee Holden je zadovoljno odahnuo kad je zamijetio da je nepovjerenja nestalo iz očiju njegovih pratilaca. Progutali su njegovu izmišljenu priču. Kozičavi revolveraš, pakosno se cerekajući, obrati se Holdenu, pokazujući pritom prstom u pravcu Slaterovih:

– Jest, prijatelju. Muvao se ovuda, a gdje se sad nalazi, pitaj njegove prijatelje, smrdljive stočare.

– A, tako!

Okrenuvši se u pravcu Slaterovih, Holden im reče: – Čujem da ste vas dvojica prijatelji onog razmetljivca Berseka. Ako ga vidite, poručite mu da će ga Blackguard pronaći makar se sakrio i u mišju rupu.

– Idi dodavola! – progunda Ben, napuštajući s Harryem zadimljenu prostoriju.

– Kakve taj čovjek ima živce! – zadiivi se Harry kad su se našli na svježem zraku.

Pri spomenu imena Blackguard, ozloglašenog razbojnika i bandita koji je djelovao na području Rio Grandea, sve prisutne podidoše ledeni trnci. Svi su čuli da ovaj najprije puca, a zatim postavlja pitanja. I dvojici Collinsovih plaćenika kao da je odjednom postalo suviše vruće pod nogama. Pod izgovorom da imaju obaviti neki hitan posao, odjuriše k Jacku Collinsu.

Serif Collister, koji je stajao na drugoj strani šanka, odjednom se počeo osvrutati oko sebe.

Što li će samo Blackguard ovdje? Najprije Berserk, a sada ovaj ozloglašeni razbojnik. Ovdje očito nešto smrdi. Klupko se previše zamrsilo. Njegov unutarnji osjećaj govorio mu je da sve to neće dobro završiti.

Za to vrijeme Jack Collins je zadovoljno pijuckao svoje omiljeno vino.

– Kažete, Blackguard? – upita napokon onu dvojicu što su mu donijela neobičnu vijest.

– Po opisu bi mogao biti on – javi se sada i hladnokrvni i šutljivi Nick Aaronson. – Iako ga je osobno ne poznajem.

– Valjalo bi ga pridobiti na našu stranu – glasno je razmišljao Jack i počeo kovati nove planove

Kad su Slaterovi krenuli prema hotelu, pred njima se odjednom stvorio dječak od šest godina i promucuo:

– Gospodine Harry, gospodica Betty želi da je odmah posjetite. Hitno je!

Izgovorivši to, dječak nestane kao da je u zemlju propao.

Ben i Harry izmijeniše poglede, te slegnuvši ramenima, veselo se osmjehnuše jedan drugom. Skrenuli su u prvu mračnu uličicu koja je vodila do učiteljićine kuće.

Kad su prolazili pokraj dvorišnih vrata dotrajale i napuštene drvenjare, ispred njih se stvori zamaskirani čovjek s revolverom u ruci.

– Pazi oče! – poviče Harry.

Ali je istovremeno osjetio snažan udarac u potiljak. Bez riječi se sruši na zemlju.

Ben Slater je pokušao izvuci revolver, ali i njega zadesi ista sudbina. Ispred očiju zaplesale su mu zvijezde, koje je nedugo zatim zamijenio gusti mrak.

– Brzo, odvučimo ih u dvorište! – nestrpljivo prosikće Tyron dvojici svojih pratilaca.

Na brzinu počeo pretraživati Bena i Harrya. Zadovoljno se naceri kad je napipao pojas s novcem, koji je nosio Ben Slater ispod košulje.

– Gubimo se odavde! – naredi i nestane u okrilju noći.

Harry je prvi došao k svijesti. Zabrinuto pogleda Bena koji je s gundanjem otvarao otežale kapke. Na glavi napipa čvorugu veličine lješnjaka.

– Sve u redu? – zabrinutim glasom zapita Harry.

Osovivši se na teturave noge, Ben se počeo opipavati. Kad je ustanovio da mu nema pojasa s novcem, plačnim glasom poviče:

– Harry, sine! Opljačkani smo!
– Što? Prokletstvo! – bolno će Harry.

– Uzbuna! Ljudi! Pljačka! – počeo se odjednom derati na sav glas izbezumljeni Ben.

Ne znajući što da radi, Harry od muke i bijesa ispali nekoliko metaka u zrak.

Za nekoliko minuta bili su okruženi gomilom ljudi. Među radoznalcima se nalazio i Tyron sa svoja dva pomagača. Zadovoljno su promatrali nemoćne i ojadene Slaterove.

Šerif Collister počeo umirivati ljude koji su vikali kad su čuli što se dogodilo.

– Mir, ljudi! – govorio im je lijevo i desno, podižući ruke.

– Nevideno! Nečuveno! – Žestio se gradski kovač. – Pljačka usred grada.

– Pa to je nemoguće! – čudio se gradski sudac.

– Eto, vidite! – otegnutim i važnim glasom nastavi šerif Collister, kad se okupljena gomila malo primirila. – Bene Slateru, sami ste krivi za ovo što vas je snašlo. Danas ste se po cijelom gradu razvikivali kako ste donijeli novac za otplatu duga. Svaka propalica i bitanga, kojih ne manjka u ovom gradu, mogla vas je zaskočiti i opljačkati. Bit će vrlo teško pronaći krivca. Ujutro, kad se razdani, pokušat ćemo nešto učiniti.

– Ja sam propao čovjek! – mucao je Ben, a suze su mu navirale na oči.

– Još nije sve izgubljeno, oče – počeo ga tješiti Harry.

I jedan i drugi vrlo su dobro znali da od šerifova traganja za njihovim opljačkanim novcem neće biti nikakve koristi. Kad su se, nakon nekog vremena, ljudi razišli, svatko na svoju stranu, odlučili su da se još

iste večeri vrata na ranč. Sutra ujutro o svemu će obavijestiti Berserka i vidjeti može li se učiniti još nešto.

Među radoznom gomilom koja je okružila Slaterove bio je i Lee Holden.

Zabrinuo se kad je vidio što se dogodilo. Trebalo je pretpostaviti da Slaterovi neće te noći biti sigurni u Backwoodsu s tolikom gomilom novca.

Nije smio dopustiti da se bez zaštite tako nesmetano kreću po gradu koji je bio pun propalica i probisvijeta. Na svakoga od njih moglo se sumnjati. No smatrao je da ipak zna tko su pljačkaši. Ali kakva mu korist od toga kad nije imao nikakvih dokaza.

Stvarno je lukav taj nitkov Collins! I nisu isprazna Bersekova upozorenja da je premazan svim mastima i lukavštinama.

Vratio se u salun i popio još nekoliko čašica pića. Ponovo su ga okružili Collinsonovi revolveraši i neizravno mu ponudili da radi za njihovog gazdu.

Jasno im je dao na znanje da će sutra, kad prespava noć i dobro razmisli, dobiti njegov odgovor.

Nagovijestili su mu tko je glavni šef u gradu.

Negdje nakon ponoći zaputio se u hotelsku sobu. Trebalo mu je dosta vremena dok je usnuo. Zaspao je s mislima na lijepu Nancy Slater.

XIV

Berserk je šuteći sjedio u fotelji Benove radne sobe i razmišljao.

Ben i Harry su isprazno zurili pred sebe. Nancy je nemoćno kršila ruke i kružila pogledom po trojici muškaraca. Ni jedan od njih nije znao što da pozume.

Kauboji, predvođeni nadzornikom Jansenom, radili su turobni i

nezadovoljni. Bilo im je žao gazde, jer sve su to bili momci koji su ovdje radili od prvog dana osnivanja ranča.

Berserk je pomišljao na svakoja-ke stvari. Čak je u jednom trenutku predložio da opljačkaju Collinsove, dok mu Harry nije objasnio da je to nemoguće. Oni novac nisu držali na ranču, a banka je bila previše osigurana da bi se pljačka mogla uspješno izvesti. Naime, stari lisac, kakav je bio Jack, vjerojatno nije isključio ni tu mogućnost. Sigurno je znao da bi ljudi poput Berserka bili spremni i na očajničke pokušaje da ostvare svoj cilj.

Slaterovima je preostalo još svega pet dana da podmire svoju obavezu, inače se mogu oprostiti od svog ranča.

Ipak će za to vrijeme pronaći neko rješenje. Tako je razmišljao Berserk, dok je kradomice pogledavao u Benovo staro i oronulo lice. Za ovih nekoliko dana kao da je ostario nekoliko godina.

Odjednom su sva trojica začula topot kopita.

Istrčali su na dvorište i u daljini zamijetili obris jahača koji se čudno ljuljao u sedlu. Svaki je tren mogao ispasti iz njega.

— Pobogu, ljudi, pa to je Holden!
— uzvikne Harry i pojuri ususret jahaču.

Za nekoliko minuta skinuli su ranjenog i izmrcvarenog Holdena s konja i unijeli ga u kuću.

Berserku je bio dovoljan jedan pogled da ustanovi kako njegov prijatelj nije baš toliko teško ranjen kako je izgledao. Samo je izgubio dosta krvi. Bio je ranjen u lijevo rame i imao ogrebotinu od kugle na glavi. Tane mu je samo razderalo kožu s tjemena. No zgrušana krv, koja se zalijepila za gustu Holdenovu kosu, navodila je ljude na pomi-

sao da su za njega dani odbrojani.

— Lee! Dragi moj Lee — zavapi Nancy Slater, dok su je trojica muškaraca zbunjeno gledali. — Bože, pa oni su te ubili!

— Polako, djevojko — nasmiješi se Berserk. — Živ je. Izdržao je taj klipan i gore stvari. Samo je izgubio malo krvi.

— Jadni moj Lee! — gorko je plakala i dalje Nancy. — Oni su te ubili!

— Dovraga, Neancy! Umiri se! — okrene se razdraženi Berserk k Nancy, a onda daje Harryu znak da odvede sestru iz prostorije.

Dok je Ben zagrijavao vodu u posudi, Berserk je na založenom ognjištu usijavao vrh svoga noža, jer je Holdenu trebalo izvaditi kuglu iz rane, kako se ne bi zagnojila i upalila. Za to vrijeme Harry je nalijevao Holdenu u usta priličnu količinu viskija, kako bi lakše otrpio bolove.

Nakon dva sata, kad je sve bilo sređeno i rana uredno previjena, Holden je došao k svijesti.

Pokraj njega sjedila je Nancy i rupčićem mu brisala oznojeno i nasmijano lice, što je ovome očito godilo. Ponekad bi samo zadovoljno zastenjao.

— A sad dosta prenemaganja — prekine taj prizor Berserk zapovjedničkim glasom. — Pričaj što se dogodilo?

— Upravo sam pregovarao s Jackom Collinson da ću raditi za njega — uzdahne neraspoloženi Holden, kome bijaše krivo što ga prijatelj prekida u nježnostima voljene osobe — kad se najednom pojavio onaj gad što te je napao prije neki dan.

— Girty? Dovraga! — bijesno opsuje Berserk. — Trebalo ga još onda smiriti zauvijek. Ali, otkud on ovdje?

— Došao je redovnom poštan-

skom linijom, a inače povremeno obavlja prljave poslove za Jacka Collinsa. Odmah me je prepoznao i na to upozorio Jacka.

— Ubit ću ga prvom prilikom, tako mi boga! — kleo se Berserk. — Još nam je samo on trebao, pa da sve bude na svom mjestu. Upravo kad nešto počneš, naide neka budala i sve pokvari.

— Smiri se, Jime, i pusti Holdena da završi — stade ga umirivati Ben. — Pusti da čujemo što se dalje odigralo.

— Ovog ću trenutka odjahati u Backwoods i tom nitkovu, zajedno s Collinsonima, oderati kožu i zavrnuti šiju.

Na jedvite jade uspjeli su umiriti Berserka i tako čuti nastavak Holdenove ispovijesti:

Ni sam Lee Holden nije znao kako su se dalje događaji odvijali. Znao je samo to da je došlo do žestokog okršaja revolverima u kojem je smrtno nastradao njego potkazivač. Tada se odjednom pojavio Nick Aaronson i uspio ga onemogućiti da sredi Jacka. Ni sam nije znao kako se uspio živ izvući iz Collinsove kuće i domoći svog dorata.

— Sto mu gromova! — ljutio se i dalje Berserk. — Ovo nam nije trebalo. Sad će onaj nitkov goniti i tebe. Napraviti će u gradu pravu zabunu i strku. Ovo mu je došlo kao naručeno. Njegovi revolveraši sada će moći nesmetano švrljati gradom i okolicom i raditi što im se prohtije. Sve će to potrajati dok ne istekne Benov rok za vraćanje duga. Hajde da se kladimo da će se poslije toga sve odjednom smiriti.

— Vjerujem da imaš pravo — kimne Holden — ali mislim da još nije sve izgubljeno.

— Tako je — potvrdi Berserk. — Ako bude potrebno, okrenut ćemo

nebo i zemlju dok ne udesimo tog zlikovca.

– Baš to je ono što volim čuti od tebe – osmijehne se Holden kojega dobro raspoloženje nikad nije napuštalo. – Ipak mislim da je krajnje vrijeme da se ja i ti izgubimo odavde.

– Potpuno! – složi se Berserk. – Vjerujem da će potjera stići ovamo za nekoliko sati. Prokleta brzo!

– Ali će njihove ptičice odlepršati – počeo ustajati s postelje iscrpljeni Holden, stišćući zube od bolova.

Dok je Berserk sedlao konje, Nancy se pobrinula da im bisage budu napunjene dobrom hranom i cigarama. Harry je šutke dodao Berserku nekoliko boca viskija.

– Vidjet ćemo se za dva do tri dana – prozborio mu je Berserk, tapšući ga po ramenu. – Čuvaj staroga i ništa ne brini. Već ćemo mi nešto smisliti.

– Dobro, Jime – ovlažiše se Harryeve oči.

– I ne napuštajte ranč – nadoda Holden – ti mi, Harry, posebno odgovaraš za Nancy.

Djevojka je suznih očiju i uzdrhtala srca otrčala u svoju sobu.

* * *

Jack Collins je u Backwoodsu napravio pravu uzbunu. Cijeli je grad bio na nogama, a piće samo što nije teklo niz glavnu ulicu.

Budući da je Holden uspio pobjeći, Jack je odmah smislio plan kako da i njega izbací iz igre. Naime, Holden i Berserk zajedno nisu bili protivnici s kojima se mogao tako olako poigravati.

Uz pomoć Nicka Aaronsona razvalio je sef u banci i odmah nakon toga pozvao ljude, koje je bila privukla žestoka pucnjava što ju je izveo sa svojim revolverašima. Od-

mah je Leea Holdena optužio za pokušaj pljačke.

Rekao je ljudima da to nije nikakav Blackguard, već prijatelj i ortak Jima Lewrya, odnosno Berserka, koji je na ovaj način pokušao doći do potrebnog novca za Slaterove. Prikazao ga je kao okorjelog ubojicu i pljačkaša, da bi odmah potom zaključio kako je na dobrobit svih poštenih građana i grada da ta dva bandita treba progoniti, uhvatiti i osuditi na smrt vješanjem.

Golema količina ispijenog viskija, uvjerljivo Jackovo pričanje kao i velika ponudena nagrada za njihove glave učinilo je svoje. Na čelo velike potjere ponovo je stao šerif Collister. Natjerali su i gradskog suca da im se pridruži, kako bi sve bilo po zakonu.

Potjeri se pridružilo i nekoliko Collinsovih plaćenika, čiji je zadatak bio da odmah pucaju ako zamijete progonjene.

Odredili su da prvo pretresu Slaterov ranč, jer su smatrali da će pljačkaš ondje najvjerojatnije potražiti pomoć.

U daljini se zamjećivao veliki oblak prašine, koji je podizala raspaljena i pijana gomila ljudi, kad su Berserk i ranjeni Holden napuštali ranč. Njihov večerašnji cilj bio je da sretno umaknu potjeri i potraže nužni zaklon u Sivoj planini.

* * *

Berserk je znao da će ovaj put potjera za njima potrajati malo duže. Jack Collins će ih proganjati danonoćno dok ne dobije u ruke Slaterov ranč. Za to vrijeme njih dvojica i njihov prijatelj Ben bit će bespomoćni. Ali on se još uvijek nije predavao. Gajio je u sebi potajnu nadu da će ipak uspjeti pronaći kakvo-takvo rješenje.

Dok su se Berserk i Holden odmarali u traperovoj kolibi, Benov ranč bio je pretresen uzduž i poprijeko. Progonitelji su sočno psovali kad su uvidjeli da su uzalud izgubili vrijeme.

Poslije nekog vremena, na nagovor Tyrona Collinsa, bezvoljno su se zaputili u pravcu Sive planine. Naime, odstupanja ni povratka, bez dvojice unaprijed osuđenih, nije smjelo biti. Tako je naredio Jack, a Tyron je davao sve od sebe kako bi ljude natjerao na daljnje traganje.

Kad bi zamijetio da su ljudi već premoreni i da im je dosadilo bezuspješno traganje, on i njegovi revolveraši iznova bi ih nudili viski-jem koji su ponijeli za ovu priliku. Na taj su ih način uspijevali raspaljivati i poticati da idu dalje.

Negdje oko podneva stigli su do traperove kolibe i zamijetili da je ovdje netko nedavno boravio. Čak su pronašli krvavi zavoj. Vjerojatno je potjecao od ranjenog Holdena, kojega je Berserk na brzinu previo. Ali nikakvih drugih tragova nije bilo. Nisu znali kamo da krenu.

Nakon dvosatnog vijećanja odlučili su da se podijele u dvije skupine i nastave pročešljavati planinu. Jednu će grupu voditi Tyron Collins zajedno sa sucem, a drugu šerif Collister.

Za to vrijeme Berserk je pronašao spilju čiji je ulaz bio dobro sakriven žbunjem. Čak i on, koji je slovio za izvanrednog poznavaoća Sive planine i njenih tajni, bio je iznenađen kad ju je otkrio. I to sasvim slučajno.

Dok su se on i Holden odmarali na jednom stjenovitom proplanku, iz dosade je bacao kamenčiće u obližnje žbunje. Tada je zamijetio da je jedan kamen suviše lako proletio kroz gusto žbunje i tek nakon

nekog vremena začuo je njegov potmul pad.

To mu je postalo sumnjivo, pa je odlučio vidjeti što se krije iza gustog raslinja.

Njegovom iznenađenju i radosti nije bilo kraja kad je otkrio da se iza žbunja nalazi ulaz u spilju, dovoljno velik i širok da se i konj mogao provući kroz nju. Upalio je žigicu i ušao u ždrijelo mračne i tajnovite spilje. Bila je ogromna.

Kad je pomislio da je došao do njenog kraja, zamijetio je uski prolaz kroz koji se četveronoške mogao provući čovjek. No nije imao vremena za daljnje istraživanje.

Vratio se do Holdena i obavijestio ga da je pronašao odlično skrovište u kojem će biti sigurni od Collinsa i njegovih razuzdanih revolveraša.

Zajedno s konjima uvukli su se u spilju i navukli gusto žbunje na njen ulaz. Upravo u posljednji čas jer se nedugo nakon toga začuo topot konjskih kopita i vika i cika pijanih glasova. Za nekoliko minuta potjera je projahala mimo njihova skrovišta, ne sluteći uopće da su im bjegunci bili nadohvat ruke.

Kad se sve umirilo, dali su konjima načupane svježe planinske trave, a potom se i sami prihvatili jela. Na samom ulazu u spilju malo su razgrnuli žbunje, kako bi dnevna svjetlost barem koliko-toliko dopirala do njih.

Kad je pala noć, Berserk se odšuljao tajnovitim stazama do traperove kolibe i odande donio petrolejku i nekoliko pokrivača. U kolibi je pronašao i nekoliko svijeća.

Za dva dana ranjeni Holden se dobro oporavio. Dok se on izležavao i stražario na ulazu u spilju, Berserk se zaputio u njeno daljnje istraživanje. Zanimalo ga je kamo vodi onaj uzani prolaz.

Dok je četveronoške puzao kroz njega, oderavši pritom laktove i koljena, sasma iznenada je začuo žubor potoka. Prolaz se odjednom počeo naglo širiti i sada se Berserk mogao potpuno uspraviti na noge. Upalio je novu svijeću i zastao razrogačenih očiju.

Nalazio se u ovelom prostoru.

S njegove desne strane žuborio je bistri planinski potok na čijem se dnu nešto ljeskalo. Berserk nije mogao vjerovati svojim očima. Zažmirio je, dva puta se uštinuo za obraz, a potom počeo polako podizati kapke. Sada je bio potpuno uvjeren da ne sanja.

Na dnu potoka iskriilo se zlato. Zrnca zlatne prašine. Bilo je tu i većih komada.

Srce mu je odjednom počelo ubrzano lupati, a ruke podrhtavati. Njegovo je iznenađenje bilo još veće kad je podigao pogled i na jednom zidu spilje otkrio pedalj široku zlatnu žilu.

Protezala se prema završetku spilje. Odlučio je ići do kraja. Cijelim putem žila se širila sve više i više. Odjednom je osjetio strujanje zraka.

Vjerojatno je spilja imala i drugi izlaz. I nije se prevario.

Za nekoliko trenutaka nalazio se u jednom šumarku. Ispod njega se prostirala zelena dolina, koja je obilovala sočnom travom.

Bio je potpuno ošamućen prizorom ispred sebe. Dolina je bila okružena strmim stijenama, a do nje je vodio prilaz kroz kanjon. I odavde se moglo stići u nju, samo je put bio opasniji i strmiji. Na jednom kraju doline zamijetio je brvnaru pokraj koje je protjecao potok. Izgledala je napuštena.

Trebalo mu je dva sata dok se našao u njoj. Bila je uredno namješte-

na i vidjelo se da je netko nedavno boravio u njoj. To je zaključio po razbacanim limenkama konzervi i nekoliko praznih boca pobacanih u jedan kut prostorije.

Kad je prošetao dolinom, opazio je i tragove kravljeg izmeta.

Odjednom mu je sve postalo jasno. Ovo je mjesto vjerojatno otkrio Jack Collins, budući da je bilo namak njegova ranča. Koristio ga je kao privremeni smještaj za ukradena goveda, dok ih ne bi prodao na meksičkoj granici.

Sad je znao razlog bezuspješnih potraga za ukradenom stokom. Bilo je nemoguće pronaći bilo kakav trag na ovakvom stjenovitom području.

Veselo pjevušeći, vratio se istim putem do zabrinutog Holdena, koji se već bio uznemirio što ga nema toliko dugo vremena.

Kad ga je obavijestio o svojem otkriću, zaključili su da je najbolje rješenje da Berserk u obližnjem gradu, Eagle Passu, zamijeni zlato za novac. Na taj će način uspjeti, barem za neko vrijeme, sakrivati nalazište zlata, jer ako bi Ben svoj dug otplatio u zlatu, došlo bi do otvorenog napada od strane Collinsovih, u kojem bi mnogo nedužnih ljudi skupo platilo svoje živote.

XV

— Gospodine, ovo vrijedi pet tisuća dolara — procijedi kroz zube bankar Drake.

— Dobro! — odvrati namrgodeni Berserk.

Znao je da ga je stari lisac prevario za najmanje tisuću dolara. No sada nije imao vremena ni volje da istjeruje pravdu.

Dok je napuštao banku, pratio ga je lukavi i podozrivi pogled promućurnog i pohlepnog bankara.

Čim mu je Berserk nestao iz vidokrug, pozvao je svoje nećake Lovella i Brenta, te im naredio da prate visokog stranca. Strogo ih je upozorio da ga ne smiju pokušati opljačkati i ubiti, već samo pratiti i u pogodnom trenutku prisiliti da im oda tajnu nalazišta zlata. Što će poslije s njime uraditi, to je njihova stvar.

Berserk je znao da će nevolje tek sad započeti, jer zlato nikome nije donijelo nikakvo dobro. Mnogo je krvi bilo proliveno da bi se šaka sretnika, koja se mogla izbrojati na prste, okoristila njime.

Ali on nije imao drugog izbora. Ručavši u obližnjem hotelu, pojačao je sive i ljutito opsovao opazivši da ga prate dva sumnjiva tipa.

Prije nego što se spustila noć, bio je nadomak Sive planine.

Zadovoljno se osmjehnuo, znajući da ga ona dvojica neće moći pratiti i noću. Tek sutradan moći će nastaviti svoju potragu, a dotle će on već biti daleko. Vjerojatno su i oni načuli kako se šušalo da u okolici Backwoodsa ima zlata. Ali o tome sada nije želio razbijati glavu.

Kasno noću dojahao je do spilje i uzeo Holdenova dorata. Morao je do jutra stići do Slaterovog ranča, jer je sutra bio posljednji dan da Ben podmiri svoje obaveze. Holden je upozorio na dvojicu svojih pratilaca. Ovaj mu se samo nasmiješio i pomilovao vinčesterku.

— Izlazio sam ja i s više njih na kraj — reče pritom.

— Samo bez suvišnog ubijanja — opomene ga Berserk dok je uskakao u doratovo sedlo.

Lovell i Brent su bili potišteni i ozlojedeni. Čim je pao prvi mrak, morali su odustati od praćenja vi-

sokog stranca, jer je neznanić imao dobrog i izdržljivog konja.

— Mora biti da je zlato ovdje negdje — gundao je Lovell, dok su se na jednom proplanku spremali prenoćiti.

— Propjevat će on samo kad nam padne u šake — prijetio je žgoljavi Brent.

Njih dvojicu već je bila zahvatila zlatna groznica. Svaki je od njih, potajice, kovao planove za sebe. Čim saznaju gdje se krije nalazište, dva metka će riješiti stvar i sve probleme.

Jutarnja zora zatekla je Berserka pred Slaterovim rančom.

Bio je oprezan, jer nije znao da se potjera još jučer kasno popodne vratila u grad. Za Jacka Collinsa on i Holden više nisu predstavljali nikakvu opasnost. Na današnji dan ostvarit će se njegov san. Slaterov ranč konačno će postati njegovo vlasništvo.

Iz nemirna i rastrgana sna Bena Slatera je probudilo tiho kucanje na prozoru. Začas se rasio i s otkočenim revolverom progundao:

— Tko je?

— Bene, ja sam! Jim!

— Hvala nebesima! — razvedri se Ben propustivši Berserka da uđe.

Za nekoliko trenutaka sjedili su u Benovoj radnoj sobi, zajedno s Harryem i Nancy.

Ispred njih se pušila topla kava, a Berserk je dugačkim gutljajima ispijao ostatke viskija.

Ukratko ih je obavijestio o situaciji, a kao potvrdu svoje priče na stol je istresao nekoliko grumenata zlata. Slaterovi su, kao opčinjeni, zurili u njega, pa u zrnca zlatne prašine koja se presijavala pod treperavom svjetlošću čadave petrolejke.

— Nevjerojatno! — promuca uzbuđeni Ben.

– Ipak, ona je priča istinita – prvi se osvijesti Harry.

– Treba biti pametan – poče Berserk. – Za nekoliko dana ovdje će nastati neopisiva gužva. Saznat će se za zlato i vi ćete biti u velikoj opasnosti. Morat ćete registrirati nalazište. Ali ja vam predlažem da to odgodimo koliko god bude moguće. Barem dok ja i Holden ne razotkrijemo i ne strpamo iza brave one podlace Collinsove.

– Jim ima pravo – ozarena lica progovori Nancy.

– Collinsovi vjerojatno neće olako odustati od borbe da dobiju tvoj ranč – nastavi Berserk, dok je pripaljivao novu cigaretu. – Stoga će morati nešto poduzeti. A tada će vjerojatno u bijesu pogriješiti i to će biti naša prilika.

Slaterovi nisu mogli doći k sebi. Nisu vjerovali da je nešto ovako moguće. Još sinoć su mislili da je sve izgubljeno. Eto, takva je sudbina! Nikad ne znaš što će se dogoditi.

Pošto se uvjerio da mu na ranču ne prijeti nikakva opasnost, Berserk je odlučio odspavati nekoliko sati, no prije toga se dogovorio s Benom što im treba činiti.

* * *

Taj se dan na ranču nije radilo.

Radost i sreći u očima kauboja i njihova nadzornika Jansena nije bilo kraja. Samo što nisu plakali od sreće.

– Taj je Berserk čudo od čovjeka – divio se Jansen.

– Momci, kad završi ova neprilika, imam iznenađenje za vas – osmjehivao im se Ben Slater. – Učinit ću od vas prave kicoše.

– Ha, ha! – smijali su se kauboji. – Stari je opet u formi.

– Samo se vi smijte, lijencine jedne! – ljutio se tobože Ben. – Još ćete vi vidjeti tko je Ben Slater.

Ugledavši u daljini oblak prašine, Berserk se lijeno digao iz udobne fotelje i pojahao Holdenova dorata. Nije htio da ga Collins i njegovi plaćenici zateknu ovdje na ranču.

U obližnjem šumarku je sakrio konja i legavši potrbuške u mekanu travu stao čekati da vidi kako će se događaji odvijati.

Prvi se pojavio Jack Collins u svojoj dvokolici. Sav nalickan i veoma dobro raspoložen. Za njim je ujahalo nekoliko njegovih revolveraša, a predvodio ih Nick Aaronson. Potom je slijedila pratnja koju je vodio šerif Collister zajedno s Tyronom.

Na začelju su bili gradski sudac, kovač i pisar. Oni su se ubrajali u takozvani pošten svijet.

Jack Collins je želio da se sve odvija po zakonu i propisima. U prisutnosti šerifa i svjedoka želio je da se izvrši primopredaja ranča. Zbog toga da ljudi ne bi poslije pričali kako je upotrijebio silu.

– Dobar dan, ljudi! – obrati se Benu i njegovim kaubojima.

Nije dobio nikakvog odgovora.

Njegovi su se revolveraši gurali i podsmjehivali, a u tome je prednjačio Tyron. Gradskom sucu i nekolicini građana bilo je neugodno što će morati prisustvovati takvom ružnom činu, pa su šutke oborili glave. U sebi su žalili Slaterove, ali zakon je zakon, oni im nisu mogli pomoći.

– Bene Slateru – isprsi važno Jack Collins – vjerojatno znaš i pretpostavljaš kojim se povodom mi svi prisutni nalazimo na tvom ranču?

– Mogu pretpostaviti – odvrati mirno Ben. – Ali prije nego što na-

staviš, smijem li te zamoliti još jednom da mi pomakneš rok vraćanja duga?

– Žao mi je Bene, ali to je nemoguće. Imao si dosta vremena da sakupiš potreban novac – odbrusi mu Jack Collins. Njegova se pratnja očito dobro zabavljala, jer su odjekivali gromoglasni povici i smijeh.

– Znam, Jack, ali krađa goveda ...

– Nisi samo ti pokraden – odreže mu Tyron.

– Dobro! – pomiri se Ben.

Jack Collins dade rukom znak šerifu Collisteru, gradskom sucu i pisaru da pridu bliže. Mukla tišina zavlada nad rančom.

– Posljednji put te pitam, Bene Slateru – važnim glasom nastavi Jack – možeš li izvršiti svoju obavezu prema meni i mojoj banci? Imaš još veoma malo vremena na raspolaganju. U protivnom će ovaj ranč za nekoliko trenutaka promijeniti vlasnika, i to odmah ovdje, na licu mjesta. Zato sam i poveo pisara.

– Dobro – ponovi Ben. – Kad već moram, što mi dugo preostaje?

– Znao sam da ćemo to riješiti na miran način – naceri se Jack.

– Dakako – razvuče Ben usta od uha, a onda se okrene prema Harryu: – Sine, idi i donesi potreban novac.

Jacku Collinsu i svim prisutnima zastade dah u grlu. Pa ovo je nevjerovatno! Je li ovaj starac pravi sprdačinu s njima ili je skrenuo s uma? Odakle mu sad odjednom novac, kad svi vrlo dobro znaju da je prije nekoliko dana bio opljačkan.

Ali sve njihove sumnje pokopao je Harry koji je donio svežanj nov-

čanica. Stari Ben ih uzme i baci pred šerifa Collistera.

– Izbroj naglas, i to pred svima prisutnima! – reče čvrstim glasom.

Ovome zastade dah u grlu, ali nije imao drugog izbora. Drhtavim rukama izbrojio je ravno četiri tisuće dolara. Točno toliko koliki je bio dug Slaterovih zajedno s kama-tama.

Gradski sudac i onih nekoliko građana počeli su se zadovoljno osmijevati.

Jack Collins je sav probljedio. Počeo se tresti od bijesa. Pa ovo nije moguće! Odakle tom nitkovu novac? Njegovi revolveraši i Tyron s nevjericom su zurili u šerifa i novčanice u njegovim rukama.

– A sad bih molio priznanicu – posprdno se oglasi Ben. – Želio bih da imam papir da sam podmirio svoju obavezu časno i pošteno.

– Nećemo ostati na ovome – prijeteci procijedi Jack Collins, dok je ljutito okretao svoju dvokolicu. – Zapamtiti ćeš ti mene, Bene Slateru!

Poslije završene predstave Berserk je sa zadovoljnim izrazom na licu pojahao Holdenova dorata i zaputio se k svom prijatelju.

Sada će njih dvojica voditi igru.

XVI

Bilo je kasno poslije podne kad se Berserk približio traperovoj kolibi. Zadovoljno se smiješio i u sebi kovao planove kako da potpuno slomi i uništi Collinsove. Sada će oni vjerojatno učiniti kakav krivi potez i to će biti njihov kraj.

Metalno škljocanje vinčesterke iznenada ga vrati u stvarnost.

– Ne miči se, amigo!

Zaustavi dorata i ostade nepomično sjediti u sedlu, žureći ukočenim pogledom pred sebe. Kleo je u sebi zbog svoje neopreznosti. Isto-

vremeno se napeo i počeo ocjenjivati koliki su mu izgledi da pruži otpor.

Upravo kad se spremao da se baci s konja u obližnji žbun, s njegove desne strane iskrasne spodoba Lovella s mornaričkim koltom u ruci.

— Ne pokušavaj gluposti, jer nema razloga da te ne napunim olovom.

Kad je iz obližnjeg kamenjara iskočio i Brent, Berserk je odmah prepoznao svoje sinoćne pratioce. Prekorio je sebe što je potpuno zaboravio na njih. Morao je pretpostaviti da ovi neće odustati tako lako. Za nekoliko zlatnih grumena mnogo je ljudi napustilo ovaj svijet.

Prisilio je sebe da ostane miran i hladnokrvan. Tješio se pri pomisli na to da bi Holden mogao biti negdje u blizini. Pomislio je da bi ga na neki način valjalo upozoriti na opasnost. Odmah je znao što mu je raditi. Pretpostavio je da je napadačima stalo do toga da je on živ.

Kad je, na njihovu zapovijest, sjahao, načinio je kretnju kao da se želi dočepati revolvera. Lovell je istog trenutka povukao mornarički kolt koji je počeo sipati metke.

Bio je brz i veoma dobar strijelac. Jedan je metak okrznuo kožu na Berserkovu licu i napravio poveću ogrebotinu, a drugi se zabio ispred njegovih čizama. Ošamućen, pao je na tvrdo stjenovito tlo.

— Prokleta budala! — naljuti se Lovell. — Sreća naša što nema nikog u blizini.

Ali se u tome grdno varao. Jeka pucnjeva upozorila je Holdena da se događa nešto nepredviđeno i on je odmah krenuo da ustanovi što se zbiva. Zaključio je da su pucnjevi dolazili iz pravca traperove kolibe.

Kad se Berserk osvijestio, zamijetio je da su mu ruke svezane na le-

dima, a on posjednut na stolicu. Bili su u kolibi.

— Smrdljivi tvore! — prodere se Lovell na njega.

Oči su mu grozničavo sijale. Berserk mu se isceri u lice, te pokuša pljunuti na njega. Lovell pozeleni od bijesa. Potpuno se izgubivši, nasrne na svezanog i nemoćnog Berserka. Od nekoliko teških udaraca ovaj je izgubio svijest. Glava mu nemoćno klone na prsa.

— Polako, Lovelle — naljuti se Brent. — Na taj način ćeš ga ubiti, a nećemo ništa doznati.

— Imaš pravo — odvrati mu Lovell.

Berserk polagano otvori oči. Donja usnica bila mu je rasječena, a lijevo oko poplavljenilo i počelo je naticati.

— A sad pjevaj, ptičice, ako ti je stalo do života — zaprijeti mu Brent. — Gdje je zlato?

— Ne znam o čemu govoriš, prijatelju — dobaci mu Berserk u lice.

Na taj način želio ih je izazvati i doći u priliku da tok događaja preokrene u svoju korist. Naime, izbezumljeni ljudi često prave pogrešne poteze.

— Ne znaš?! — drekne Brent.

U njegovoj se ruci najednom stvorio indijanski nož, čija je oštrica opasno bljesnula.

— Govori! — naredi Lovell.

— Idi dodavola! — opsova ga Berserk.

Žgoljavi Brent škripne zubima, te naglo pride k Berserku i oštricom noža rasiječe kožu na njegovim razdrljenim grudima. Rana nije bila duboka, ni opasna, ali je ipak nanosila bol.

Berserka odjednom obuze bijes. Ne razmišljajući o posljedicama, munjevito podigne nogu i zamahne njome što je jače mogao. Pogodi Brenta u prepone, na što ovaj bolno

krikne i savije se. Stade se valjati po podu, grčevito stežući bolno mjesto.

Lovell zaurla i izvuče mornarički kolt. Poleti na Berserka. Ali ovaj nije htio pričekati njegov napad. Naglo se podigne, zajedno sa stolicom, te sagnuvši glavu, pojuri ususret razbješnjelom Lovellu.

Strahoviti udarac posred lica odbaci izbezumljenog Lovella na suprotni zid prostorije. Prestrašeno je trzao glavom lijevo i desno. Nije bio svjestan toga da u ruci drži otkočen revolver.

Berserk mu nije htio dopustiti da predahne. Stvori se pokraj njega i dva put ga pogodi nogama u predjelu trbuha i prepona. Iznenaden i preplašen, Lovell se nemoćno strovali na pod, tupo zureći u čadave grede tavanica.

Berserk nije imao vremena za razmišljanje. Brent, kojemu su popustili bolovi, pokušavao je izvući svoj revolver. No bio je prespor. Strahoviti udarac nogom pogodi ga posred lica i on nemoćno klone.

Berserk se brzo i grozničavo počeo ogledavati oko sebe. Tražio je mjesto na kojem se nalazio Brentov nož, kako bi se oslobodio konopca. Upravo kad ga je dohvatio, začuje Lovellov glas:

— Baci nož!

Berserk se okrene prema njemu. Nije očekivao da će se Lovell tako brzo oporaviti, ali se čini da je momak bio dosta izdržljiv. Držeći revolver u ruci, zburado se cerekao. Berserk ga, međutim, nije htio poslušati. Promatrajući ga ledenim pogledom, počeo mu se primicati korak po korak.

— Ne prilazi! Pucat ću! — počeo vikati Lovell.

— Nećeš! — oštro mu odvrati

Berserk. — Tebe zanima zlato, a ja ti kao mrtvac malo vrijedim. Zar ne?

— Ipak, pucat ću! — vrisne Lovell.

Oko Berserka su zapraštali meci. Jedno mu je tane očesalo lijevo rame, ali je drugo smrtno pogodilo Brenta. Berserk se za to vrijeme bacio na pod i počeo kotrljati amo i tamo, koliko mu je dopuštala stolica privezana za njegova leđa.

Prazan škljocaj mornaričkog kolta izbezumi Lovella. Prestrašeno je zurio u beskorisno oružje.

Berserk se podigne na noge i prijeteci mu počeo prilaziti. Vidjevši da protivnik krvari, Lovellu se odjednom vrati samopouzdanje. Naglo ispurži nogu i saplevši Berserka odalami ga drškom revolvera posred lica.

— Dolijao si, nitkove — zarez, brišući drhtavim rukama znoj koji ga je cijeloga oblio.

Berserk je tupo zurio u njegovo iscereno lice. Zamalo ga je Lovell uspio ubiti. Jedina nada bio mu je Lee Holden.

Lovell je stajao oslonjen na vrata i punim plućima udisao svježi zrak. Drhtavim rukama punio je mornarički kolt.

— Bacaj oružje i ruke uvis! — začuje se odjednom zapovjednički glas.

Na vratima je stajao Lee Holden, a lice mu je bilo namršteno i odlučno.

Lovell se za trenutak ukipi na mjestu.

Bio je iznenaden i zatečen, no samo za kratko vrijeme. U djeliću sekunde se okrene i kleknuvši na desno koljeno, pokušao zapucati. Ali to je bilo sve što je mogao uraditi. Holdenovo tane, pogodi ga posred grudi. Bio je mrtav prije nego što je dodirnuo zemljani pod kolibe.

– U posljednji čas – prostenje Berserk.

– Zlato je uzelo svoj prvi danak – uozbilji se Holden. – Pohlepa je uvijek vodila u smrt.

Pošto je Berserk oprao rane i malo se osvježio, odvukli su leševe dvojice nesretnika do obližnje jaruge i na njih navaljali nekoliko kamenih gromada.

Negdje oko ponoći, dok su sjedili kraj ognjišta i pretresali prošle događaje, Holden je odlučio da još jednom obide konje. Berserk se za to vrijeme op pružio na vojničkom krevetu. Želio se dobro odmoriti i isparivati.

Dok se vraćao u kolibu, Holden je, sasama slučajno, bacio pogled u pravcu Slaterova ranča. Noge mu pokleknuše od onoga što je spazio.

Na mjestu gdje je bio ranč vidjela se ogromna jarkocrvena kugla. Gusti dim je suklijaao svuda unaokolo. Vatra je bivala sve veća i veća. Nije bilo nikakve sumnje: gorio je ranč i sve što je bilo na njemu.

– Prokletstvo! – prokune Holden.

Smjesta pozove Berserka. Za nekoliko minuta i ovaj je stajao pokraj Holden a i preneraženo zurio u pravcu Slaterova ranča.

– Proklete palikuće! – procijedi kroz stisnute zube. – Preduhitrili su nas!

– Collinsovi su prešli u otvoren napad – progunda uzbuđeni Lee Holden.

Za nekoliko minuta njih dvojica napustila su traperovu kolibu. Požurivali su konje. Jurili su u pravcu Benova ranča. Berserk je želio biti što prije na licu mjesta i saznati kako se sve to dogodilo.

Kad su stigli do ranča, zora samo što nije svanula. Došli su na samo

zgarište. Svuda unaokolo dizao se crni gusti dim koji je grizao oči. Zatekli su Slaterove i njihove ljude pocrnjele i čadave. Bili su snuždeni i ozlojeđeni.

U nekoliko rečenica Ben je opisao što se dogodilo. Nešto prije ponoći grupa maskiranih jahača otele im je krdo goveda. I dok su se oni zaputili u potjeru, netko im je zapalio ranč.

– Ne brini, prijatelju – pokuša Berserk oraspoločiti natmurenog Bena. – Jack je krenuo u otvoren napad i to je njegova greška i njegov kraj.

Zapalivši cigaretu, objasnio im je što će on i Holden učiniti.

Za to vrijeme Nancy je tiho jecala u zagrljaju Leea Holden a, koji joj je gladio zlatnožute pramenove kose.

– Ne brini, Nancy – šaputao joj je. – Berserk će za nekoliko sati dotući Collinsa i njegove plaćenike. Sve će biti završeno za kratko vrijeme, a onda je ispred mene i tebe novi život.

XVII

Čim se počela spuštati noć, Berserk i Holden su pojahali konje i zaputili se prema ranču »Trokut«. Sasama neopaženi uspjeli su mu se približiti. S blage uzvisine promatrali su što se dolje zbiva.

Iz kaubojske spavaonice orila se pjesma, ali je nakon nekog vremena i ona utihnula. Svjetlo se utrne, što je značilo da su umorni kauboji, iscrpljeni svakodnevnim poslovima, krenuli na počinak. Collinsovih revolveraša nije bilo na ranču, budući da su bili zauzeti tjeranjem ukradenih goveda.

Slaterovi su se te večeri, zajedno sa svojim kaubojima, nalazili u gradu, tako je naredio Berserk koji je

želio ovu bitku već jednom privesti kraju.

U glavnoj zgradi ranča svjetlost je još uvijek prodirala kroz jedan prozor. Tyron Collins je sjedio za velikim stolom i sređivao neke papire. Ispred njega je stajala do polovice ispijena boca viskija. Zadovoljno se osmjeheo.

Nečujno, poput mačke, Berserk se šuljao oko glavne zgrade. Licem mu preleti pobjedonosni smiješak kad je ustanovio da je Tyron sam u sobi. Oprezno, na vrhovima prstiju, došulja se do vrata i izvuče revolver. Upravo kad se spremao da uletiti unutra, napolju prasne pucanj. Potom još jedan.

Više nije smio oklijevati.

Nogom tresne o vrata i uđe u sobu s uperenim revolverom.

Tyron Collins je već nakon prvog pucnja skočio do otvorenog prozora, želeći vidjeti što se događa. U brzini je zaboravio uzeti oružje. Zato je samo zaprepašteno zurio u Berserkovo lice. Počeo je drhtati, jer ga je sve više obuzimao strah. Nemoćno je podigao ruke i promucacao:

— Ne! Nemoj me ubiti!

— Prokleti gade! — procijedi Berserk, gurnuvši mu pod nos revolver.

Tyronovi zubi počеше cvokotati od straha. Sav se ukočio i poblijeđio. Znao je da gleda smrti u oči.

— Polazi! — zapovjedi mu Berserk.

Vani se žestoko pucalo. Odjednom je buknuo veliki plamen. Na ranču je izbio požar. Prestravljeni kauboji stali se muvati unaokolo, ne znajući što da rade.

— Gasite, budale! — vikne Berserk koji je išao iza Tyrona i držao revolver uperen u njegova leđa.

U sveopćem metežu dremaljivi

kauboji nisu uopće obratili pažnju na pojavu nepoznatog stranca. Pomislili su da je to neki novi Tyronov revolveraš, pa se stoga prihvatiše gašenja požara koji se širio velikom brzinom.

Berserk i Tyron stigli su bez ikakvih poteškoća do mjesta gdje su on i Holden ostavili svoje konje. Berserk je uspješno izvršio svoj dio zadatka.

Ali je i Holden besprijeckorno obavio svoj posao. Prolio je nekoliko kanti petroleja po zgradama ranča. Upravo kad je završio s time, zamijetio ga je jedan kauboj koji je bio izašao iz kuće. Odmah je potegnuo oružje, ali je Holden bio brži. Kad se kauboj strovalio na tlo, glasno stenjući, jer je bio samo lakše ranjen, Holden kresne žigicu i vatra se razbukta. Potom, da bi stvorio još veću zbrku, stade pucati iz oba revolvera.

— Gazda! Hej, gazda! — urlao je nadzornik.

— Dovraga s njim! Uhvati se posla! — prekine ga jedan kauboj.

— Gdje li je samo nestala ta budala? — kleo je i dalje pobješnjeli nadzornik koji se s ostalima prihvatilo gašenja požara.

* * *

Još nije bilo svanulo kad su se približili Backwodsu. Cijelim putem Tyron Collins je sa strahom u očima pogledavao dvojicu svojih otmičara.

Znao je da ga ne očekuje nikakvo dobro. Predosjećao je da bi ovo mogao biti kraj Collinsovih i njihove moći. Sada su i njihovi protivnici počeli uzvraćati istom mjerom na nasilja i razbojstva. Počeo je strepiti za svoj život.

Na samom izlazu iz grada nalazila se napuštena koliba. Berserk uvede u nju svezanog Tyrona, pošto

mu je prije toga ugurao rubac u usta. Bez ijedne riječi Holden produži u grad.

Nakon sat vremena kraj stare, napuštene kolibe bilo se sakupilo nekoliko ljudi. Bili su to gradski sudac, kovač, pisar i još nekoliko građana. Gotovo nisu mogli vjerovati u ono što im je ispričao Ben Slater, a nadopunio Lee Holden.

Možda se ne bi odlučili prisustvovati događaju koji će, konačno, razotkriti Collinsove kao razbojnike da se sinoć kasno u gradu nije pojavio i savezni šerif Willcox. Kad ga je ugledao, šerif Collister je problijedio od straha, ali ga je, kao i uvijek dosad, staloženi i smireni Jack Collins uspio umiriti.

Čim je ušao u kolibu, Holden je sa smrknutim izrazom na licu proćjedio.

– Jime, moramo brzo raditi. Otarasimo se ovog podlaca i nitkova na njegov način.

– Dobro, Lee! – progunda hatmureni Berserk i izvuče iz čizme nož čija je oštrica bljesnula na slabom plamičku petrolejke. – Tyrone Collinsu, budući da si uništio mog prijatelja Bena Slatera, to ću isto i ja uraditi s vama, Collinsovima. Počet ću od tebe. Prvo ću ti odrezati uši, a potom ćemo dalje.

– Mmmm – prestrašeno i iskolaćenih očiju pokušava progovoriti Tyron kroz rubac u ustima.

– Želiš li nešto reći? – upita Berserk.

Zgrabivši ljevicom Tyrona za uho, prinese bliže oštricu noža. Dok mu se panični strah iskrio u očima, Tyron je potvrdno kimao.

– Bolje da mu unakaziš lice – naceri se Lee Holden.

– Možda mu izvadim i jedno oko – progunda Berserk i izvuče rubac iz Tyronovih usta.

– Sve... sve... sve ću reći – mucao je prestrašeni i oznojeni zlikovac.

Potom je počeo pričati. Sve od početka. Od prve krađe goveda. Za sve je krivio svog brata Jacka. Priznao je da je i šerif Collister na njihovom platnom spisku, da je zajedno s Nickom Aaronsonom i ostalim razbojnicima opljačkao kočiju i sudjelovao u ubojstvu vojnika, te oteo djevojku. Priznao je da je, na zapovijed brata Jacka, opljačkao i Bena Slatera i sudjelovao u paležu njegova ranča.

Kad su u prostoriju upali gradski sudac i ostali građani, samo je prestrašeno zurio u njih. Mucao je:

– Jest, ljudi.. sve je istina... dat ću pismeno i usmeno priznanje, samo neka ovaj ode dalje od mene.

Pritom je sa strahom pogledao u Berserka. Očito je bio na kraju snage. Odjednom se počeo suludo smijati, a potom je zaplakao.

– Prokleta pseto! – zagrmi kovač. – Zaslužio si da visiš na prvom drvetu.

– Ne! Ne! Neću da umrem! Sve ću reći! Za sve je kriv Jack – plakao je i molio Tyron Collins.

U međuvremenu je pristigao i savezni šerif Willcox. Njega je doveo Harry, pa je i on čuo dobar dio Tyronove ispovijesti. S gađenjem ga je promatrao dok mu je na ruke stavljao zatvorske lisice. Potom pogledom potraži Berserka, a kad ga nije zamijetio među prisutnima, poviče:

– Prokletstvo! Jim želi sve sam završiti. Ljudi, brzo u grad!

Za to je vrijeme nadzornik s Collinsova ranča stigao u grad i obavijestio Jacka o sinoćnjim događajima.

Kad je saznao da je Tyron nestao zajedno s nekim visokim strancem, problijedio je. Odmah je posumnjao da tako nešto mogu uraditi samo Berserk i onaj njegov prijatelj. Istinski se prestrašio. Znao je vrlo dobro da je Tyron mekušac i ako ga samo malo jače pritegne, propjevat će.

Nic Aaronson ga je ispitivački promatrao.

— Gazda, čini se da je Berserk odlučio bitku dovesti do kraja.

— Prokleta kopile! — bilo je sve što je izustio Jack.

Šerif Collister, koji je bio zajedno s njima, zurio je kroz prozor, a onda odjednom zavapi:

— Jack! Berserk ide pravo ovamo!

Jack Collins je grozničavo razmišljao. Znao je da je bitka izgubljena. Sada je trebalo spašavati goli život. Trebalo je dobiti na vremenu, pa se stoga obratio svom revolverašu:

— Nick, nastoj srediti tog prokletnika, a onda zajedno nestajemo odavde. Dok se ti pozabaviš njime, ja ću se pobrinuti za novac i dragocjenosti. Potom se zauvijek gubimo iz ovog kraja!

— Dobro! — progunda mrzovoljno Aaronson.

On je također zazirao od Berserka, ali ga pomisao na hrpu Jackova novca odobrovolji i ulije mu hrabrost. Samo da uspiju umaknuti odavde! A onda će on znati što treba da uradi. Jedna precizno ispaljena kugla učinit će ga bogatašem.

— A što ću ja? — zapita šerif Collister.

— Budalo! Radi što znaš — proderi se na njega Jack. — Nestani odavde što prije.

Nick Aaronson popravi svoj nisko pripasani opasač s revolverima i laganim se koracima zaputi

na glavnu ulicu. Šerif Collister je izašao na stražnja vrata, dok je Jack Collins grozničavo punio kožnate torbe novcem i dragocjenostima. U njegovoj staji čekao ga je za ovakve prilike uvijek spreman i osedlan konj.

Dok je koračao ususret Berserku, koji ga je čekao široko raširenih nogu, Nick Aaronson je počeo osjećati prve znakove nervoze. Ali sada nije bilo povratka. Oči cijeloga grada bile su uperene u njih dvojicu.

U jednom trenutku Aaronson pomisli da je pogriješio i da bi bilo pametnije da je netragom nestao. Ali ga je prokleti novac ponukao da izazove sudbinu. Na kraju krajeva, vrijeme je da dokaže kako je jedan od najbržih. Njemu će pripasti slava da je sredio nepobjedivog Berserka. Kad udesi tog prokletnika, na redu je savezni šerif, a onda nestaje.

Kad se približio Berserku, koji je stajao kao odvaljen od stijene, nervozno progunda:

— Nestani, prijatelju, dok još imaš vremena!

— Aaronson, predaj se i jamčim ti pošteno suđenje.

— Previše pričaš, amigo!

— Onda poteži revolver! — povisi Berserk glas.

Berserkova hladnokrvnost i njegovo izazivanje uznemirili su Aaronsona. Počeo se znojiti i potihopsovati. Izgubio je potrebno samopouzdanje, sigurnost i nadu u povoljan ishod okršaja. Ali je u pitanju bio njegov ugled nepobjedivog revolveraša i sada nije mogao umaknuti.

— Da nisi napunio gaće? — izazivao ga i dalje Berserk, netremice ga promatrajući.

Očekivao je izdajnički bljesak u očima, svojstven svakom revolvera-

šu, koji ga odaje u trenutku kad odluči potegnuti revolver.

– Prokletniče! – opsova razjareni Aaronson i munjevito posegne za revolverima.

Upravo u tom trenutku u glavnu ulicu dotrči grupa građana predvođena saveznim šerifom Willcoxon koji se prodere:

– Stoj! U ime zakona stoj!

Ali njegove riječi nitko nije slušao.

Revolveri su istovremeno zasjali u rukama dvojice protivnika. Nitko živ od prisutnih nije znao tko ih je prvi izvukao. Takva brzina još nije bila viđena. Dva pucnja stopiše se u jedan.

Dvojica protivnika stajala su i dalje na nogama i netremice piljila jedan u drugoga. Konačno Nick Aaronson ispusti svoje revolvere i strovali se na ulicu. Umro je s nevjericom u očima i začuđenim izrazom na licu. Oko njega se počela širiti lokva krvi. Berserk zadovoljno uzdahne, a zatim i sam padne na prašnjavu ulicu.

Kad je Ben Slater, koji mu je prvi pritrčao, ustanovio da je samo ranjen, radosno poviče:

– Ljudi! Živ je!

– Ne daj da Jack umakne – izgovori umorno Berserk.

– Mislim da će se Holden pobri nuti za njega – umiri ga Ben.

Još Ben nije do kraja izgovorio ono što je namjeravao, kadli iza bankareve kuće odjeknuše dva pucnja. Ljudi se uskomešашe i ustrčашe, ne znajući kamo da prije krenu.

Savezni šerif je bijesno kleo dok se trčeći probijao kroz gomilu ljudi koji su svojom vikom stvarali još veću gužvu. U tom trenutku spazi šerifa Collistera koji mu je bio okrenut leđima.

– Stoj, šerife! I ruke uvis! – poviče oštrim glasom, vadeći istovremeno revolver.

– Idi dovraga! – bijesno prokune šerif Collister.

Proklinjao je zlu sudbinu. No dok se okretao, pokušao je što brže izvući oružje. Ali je još pri okretu pogođen u predjelu grudi. Srušivši se na zemlju, samo je nekoliko puta zakolutao očima i za njega je sve bilo završeno.

– Budala! – mrmljao je Willcox.

Zatim je pojurio u pravcu prijašnjih pucnjeva. Vjerovao je da je Lee Holden odlučio da umjesto Berserka i njega bitku privede kraju na svoj način. Itekako je imao pravo.

Dok je cijeli grad sa zanimanjem pratio dvoboj dvojice najbržih revolveraša, Holden je pretpostavio da će Jack Collins pokušati iskoristiti priliku i nekažnjeno pobjeći. Stoga nije htio pričekati ishod okršaja, jer je vjerovao u Berserka, nego je odmah pojurio u bankarevo dvorište. I nije pogriješio.

Jack Collins je upravo izveo iz staje svog vranca i preko sedla prebacio pune torbe novca, kadli ga zaustavi Holdenov glas:

– Ruke uvis, Jack!

Jacka Collinsa podidoše žmarci. Ali ga i spopadne bijes. Zar da ga jedan ušljivi kopilan spriječi u njegovu naumu? Oluči se na očajnički pokušaj, jer je znao da je inače izgubljen.

Naglo posegneza skrivenim pištoljem i istovremeno se baci u sedlo. Nemilosrdno zarine ostruge u vrančeve slabine, tako da je životinja zanjistala od bola. Odmah potom se propne na stražnje noge i bijesno pojuri naprijed.

Lee Holden bez oklijevanja ispali metak koji okrzne životinju. Jack

Collins nasumice opali iz pištolja, a potom ga odbaci, jer je morao upravljati pobješnjelom životinjom koja se spremala preskočiti ogradu dvorišta.

Preplašeni vranac se vine u zrak, ali nespretno doskoči na prednje noge, te se sunovrati, a Jack Collins ispadne iz sedla i otkotrlja se po prašini. Bijesno psujući, zamijeti da prema njemu trči savezni šerif s revolverom u ruci, te da se preko ograde prebacuje Lee Holden, očito s namjerom da ga ubije.

Kad je u prašini uspio napipati odbačeni pištolj, poče ludački vikati:

– Nećete me dobiti živoga, prokleti nitkovi!

Bile su to njegove posljednje riječi. Cijev pištolja prislonio je na sljepoočnicu i povukao okidač. Umro je s ludačkim sjajem u očima i bolnom grimasom na zajapurenom licu.

XVIII

U Backwoodsu su konačno uspostavljani red i mir. Izabran je novi gradski šerif. Collinsovi revolveraši polako su nestajali jedan po jedan. Ovdje više nisu imali što tražiti.

Od zaplijenjene imovine Collinsovih vraćen je Slaterovima opljačkan novac i isplaćena naknada za pokradena goveda. Berserk je redovnom poštanskom kočijom vratio novac rančeru Wilsonu. Lee Holden je vratio novac američkoj vojsci i istovremeno podnio ostavku na svoj dosadašnji posao. Razlog je bila Nancy Slater. Za nekoliko dana bilo je zakazano vjenčanje. I to dvostruko: Leea i Nancy, Harrya i učiteljice Betty.

Tyron Collins, jedini preživjeli zlikovac, osuđen je na doživotnu robiju.

Savezni šerif Willcoy bio je upoznat sa svim događajima koji su zahvatili Backwoods, pa je o tome obavijestio svoje pretpostavljene. Dobio je nalog da se još neko vrijeme zadrži u gradu.

Berserk je znao da je mir u Backwoodsu samo privremen. Prije ili poslije, bilo je samo pitanje dana, vijest o zlatu će zakolati i Slaterovi će morati registrirati svoje nalazište. Ben Slater je za sebe i porodicu obilježio najbolje parcele, a to isto uradio je i za svoje kauboje.

Konačno je došao i taj dan. Berserk je to odmah spoznao dok je sjedio na trijemu ispred liječnikove kuće i spazio trojicu pridošlica. Među njima je prepoznao bankara Drakea.

Drake ga podozrivo pogleda i zadovoljno se osmijehne. Namjeravao je produžiti do saluna, ali ga zaustavi ledeni Berserkov glas:

– Gospodine Drake!

– Nešto želite? – progunda ljuto Drake, zastavši na trenutak.

– Nema potrebe da smišljate lukavštine.

– Ne znam o čemu pričate i...

Grupa dokoličara i besposlenih skitnica promatrala ih je sa zanimanjem. Očekivali su da bi se tu moglo nešto roditi. Jer, čim je riječ o Berserku, uzbuđenjima nikad kraja.

– Želim vam reći – prekine ga Berserk – da će nalazište zlata sutra ujutro biti registrirano i otvoreno za sve one koji namjeravaju na taj način potražiti i iskušati svoju sreću.

– Idi dodavola! – opsuje razjareni Drake i produži prema salunu.

Okupljena gomila je radoznalo i začuđeno zurila u Berserkovo lice. U prvi mah su pomislili da je to ne-

Izdanja za vaš odmor!

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

EROTIKA jedanput mjesečno

EROTSKI ROMAN svakih 14 dana

EROTIKA EXTRA izlazi povremeno

EROTIKA HUMOR izlazi dvomjesečno

TOP svaki tjedan

LASO svaki tjedan

LASO SPECIJAL izlazi povremeno

TRAG svakog 13. u mjesecu

SIRIUS izlazi dvomjesečno

SUPER STRIP svaki mjesec

MAXI SUPERSTRIP izlazi povremeno

TOM I JERRY svaki mjesec

ka neslana šala, no ubrzo su se uvjerali da Berserk misli ozbiljno.

Za nekoliko sati cijeli je grad podivljao. Vijest se širila nevjerojatnom brzinom. Ne samo u Backwoodsu nego i dalje. Za nekoliko dana ovdje će nastati pravi pakao.

U grad će početi pristizati razne grupe ljudi: kauboji, farmeri, propali kockari, revolveraši, skitnice, ukratko sav mogući ološ koji se mogao zateći u ovom kraju.

Sutradan ujutro Ben Slater je registrirao nalazište i prvi kopači već su jurili u pravcu Sive planine. U gradu su ostali samo starci, žene i djeca.

Dok je sjedio osamljen u praznom salunu, Berserk je razmišljao o tome kako zlata neće biti za sve. Ponovno će započeti razbojništva, nasilja, pljačke i ubojstva. Ali, takav je bio život surovog Zapada.

Odlučio je još neko vrijeme ostati pokraj Slaterovih, kako bi im bio pri ruci u slučaju nevolje. Znao je da će žila biti iscrpljena za mjesec ili dva, a potom će život u ovom gradu teći kao i prije.

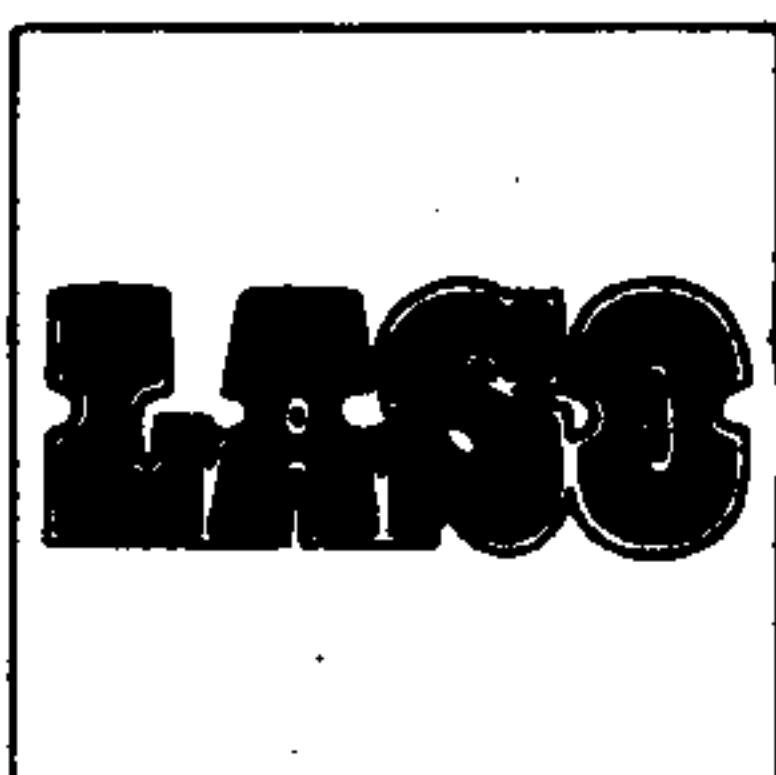
– Da popijemo po jednu? –
trgne ga iz misli glas saveznog šerifa Willcoxa.

– Može, ali na moj račun –
uzvрати mu Jim Lewry, zvani Berserk.

KRAJ

U PRIPREMI:

Lawrence Cortesi
Indijanska pravda

PRETPLATA U SFRJ: polugodišnja 78.000.– d, godišnja 156.000.– d. Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZAGREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka pretplate.

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00, ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00, USD 17,00, (avionom USD 20,20) CAD 24,00 (avionom CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26.XI.1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

